Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: 'Svoboda', 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXII. Ч. 125. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 1-го ЛИПНЯ 1955. П'ЯТЬ ЦЕНТІВ—FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 1, 1955. No. 125. VOL. LXII.

АЙЗЕНГАВЕР ДОМАГАЄТЬСЯ БІЛЬШОЇ ПІДТРИМКИ ВІД ДЕМОКРАТІВ

СЕН. ДЖАНСОН ЗАЯВЛЯЄ, ЩО ДЕМОКРАТИ НЕ БУДУТЬ „ДРУГИМИ ЛЯЙТЕНАНТАМИ" РЕСПУБЛІКАНЦІВ

Вашингтон. — Президент Айзенгавер заявив на пресовій конференції, що демократи не підтримують його програми в Конгресі, як про це говорив попереднього дня провідник демократів в Сенаті Линдон Б. Джансон. Президент майже сердито сказав, що досі в Конгресі багато пунктів його програми не полагоджені, і на довід витягнув із кишені список неполагоджених законопроєктів, між якими були такі пункти урядової програми: побудова нових шляхів, збільшення військових резерв, будівельна програма, справа опіки над публічним здоров'ям, будова нових шкіл, справа безпеки, іміграційного закону для втікачів, мінімальна платня для робітників і багато інших. Сенатор Джансон негайно після конференції заявив, що Демократична Партія зовсім не думає бути „ляйтенантом другої кляси" та дбати тільки про те, щоб ухвалювати закони, яких домагається президент. Джансон сказав, що президент цілий тиждень був у стейтах Нової Англії і не знає всього, що діялося в Вашингтоні. Також і спікер Палати Репрезентантів Сем Рейберн заявив, що Конгрес зможе полагодити всі 16 законопроєктів, про які згадував президент, хоч, може, і не в тому дусі, як цього собі бажає президент. Рейберн казав: „Ми маємо свою власну програму і ми стараємося її здійснити. Досі Конгрес зробив багато". Президент найбільше занепокоєний тим, що досі не ухвалено законопроєкту про збільшення військових резерв. Президент твердив, що демократична більшість в Конгресі не дозволяє йому здійснювати ту програму, яку він собі склав, і тому він не дуже помилився, коли заявляв, що будуть труднощі в співпраці уряду з Конгресом, коли в Конгресі не буде республіканської більшости.

Радіовий кореспондент признається до комуністичного шпигунства

Вашингтон. — Винстон М. Бурдет, який тепер працює як кореспондент Колумбія Бродкестінг Систем при Об'єднаних Націях, зізнавав на Сенатській Підкомісії Внутрішньої Безпеки і признався до того, що від 1937 року до 1942 був членом комуністичної партії. В тому часі Бурдет не був ще радіовим кореспондентом, тільки працював як член редакції Бруклинського щоденника „Іґел", який цього року перестав виходити. З комуністичної партії він виступив в 1942 році, коли побачив, що „комуністична партія — це знаряддя цинічної сили, яка його використовує в цинічний спосіб". Із радіостації CBS повідомляють, що ця фірма знала про минуле Бурдета вже в 1951 році, але тримала його на праці, бо він був „льояльний і чесний громадянин". Бурдет зізнав, що він, як співробітник „Бруклинського Іґла" подорожував по Фінляндії, Румунії, Югославії і Туреччині в роках 1940-1942 і одночасно був російським шпигуном. Він подав підкомісії кільканадцять прізвищ журналістів, які разом з ним працювали і які були також членами комуністичної партії. Між цими журналістами находяться такі прізвища: Нет Айнгорн, Віктор Вайнґартен, Вайолет Бравн (тепер жінка Вайнґартена), Гай Чарняк, Герберт Кон, Мелвін Барнет, Дейвід Ґордон, Чарлз Ґруцнер, Ґлейдіс Бентлі, Террі Адлер і Л. Давлінґ. Члени комісії хвалили Бурдета за його відвагу признатися до минулої помилки та подати прізвища членів комуністичної партії.

У Ну відвідує президента Айзенгавера

Вашингтон. — Прем'єр Бірми У Ну (ім'я У визначає „вуйко") прибув до ЗДА з офіційними відвідинами. На летовищі вітав його державний секретар Дж. Фостер Доллес і потому У Ну відбув у Білому Домі розмову з президентом Айзенгавером. Під час обіду, влаштованого на його честь, У Ну вручив Президентові чек на 5.000 долярів, як пожертву для дітей тих американських вояків, що згинули або були поранені у воєнних операціях в Бірмі під час другої світової війни. В розмові з журналістами прем'єр У Ну заявив, що він сподівається, що червоний Китай звільнить 11 американських летунів, засуджених на кари в'язниці. Зокрема підкреслив У Ну, що народи Бірми і ЗДА щиро віддані справі миру і щиро прив'язані до демократичного способу життя. В справі звільнення американських летунів У Ну мав переговорювати вже з представниками червоного Китаю.

В АМЕРИЦІ

● **6-річний** італійський хлопець, син рибалки, Люїджі Пізакане написав листа до президента Айзенгавера, в якому викликає президента на змагання у ловлі риби на річці Платті в Колорадо. Свого листа, нашкрабаного італійською мовою, цей малий рибалка передав через посадника Ню Йорку Роберта Ваґнера.

● **Президент Айзенгавер** відзначив генерала М. Б. Ріджвея третім дубовим листком до медалі за визначну службу на пості головного команданта союзних сил в Европі і шефа штабу армії. При цій церемонії була присутня пані Ріджвей, шестирічний син генерала Метью молод., секретар оборони та секретар окремих збройних сил.

● **Окрема Комісія** Палати Репрезентантів подала пропозицію про те, щоб усі члени збройних сил ЗДА були охоплені соціяльним забезпеченням. Забезпечення на 10,000 долярів кожного американського вояка має зобов'язувати й надалі.

● **Республіканський** конґресмен Ф. Р. Кудеріт вніс законопроєкт про організацію окремої комісії, яка вирішувала б усі справи іміґрації та натуралізації. Подібний законопроєкт вніс уже демократичний сенатор Джан Ф. Кеннеді.

● **1 липня** цього року президент Айзенгавер із дружиною відзначатимуть на фармі в Ґетисбурґу, Па., 39-роковини свого шлюбу. На це родинне свято запрошено всіх членів штабу президента разом із родинами. Президент буде на фармі до 4-го липня і повернеться до столиці в вівторк, 5-го липня.

● **Провідник** демократичної більшости в Сенаті, сен. Линдон Б. Джансон, вказував на те, що 84-ий Конґрес у співпраці з республіканським урядом виконав цього року велику роботу. Сенатор пригадував слова президента Айзенгавера, що, мовляв, восени демократичний Конґрес буде в безупинній холодній війні з урядом.

● **Під час поліційної облави** в Ню Йорку поліція заарештувала чотирьох осіб, у яких знайдено наркотиків на 250,000 долярів. Ватажок цієї зграї наркоманів вспів утекти разом із наркотиками на суму 500,000 долярів.

● **Державний департамент** має підписати з Індією умову про закупно мавп для продукції вакцини д-ра Солка. Згідно з умовою, яка закінчується 30-го червня ц.р., Індія продає ЗДА 10,000 мавп місячно. На нирках мавп плекається віруси поліо, з яких продукується вакцину.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЖУРНАЛІСТ ПРИЗНАЄТЬСЯ

Винстон Бурдет, журналіст і коментатор Колумбійської Радіової Системи, зізнав під час переслухань в сенатській підкомісії внутрішньої безпеки, що він був членом комуністичної партії і працював для совєтської розвідки.

Айзенгавер боронить свого проєкту про атомовий корабель

Вашингтон. — Президент Айзенгавер на пресовій конференції заявив, що його думка збудувати атомовий торговельний корабель є дуже корисна, бо ЗДА могли б показати свої осяги в атомовій продукції для мирних цілей, і світ бачив би, що ця країна бажає миру у всьому світі. Коли б збудовано такий корабель, — то це — на думку президента, була б велика моральна сила для ЗДА. В справі допомоги закордонові президент сказав, що її треба продовжувати, бо Совєти все ще небезпечні для світу, хоч і виявляють деяку зміну в своїй тактиці.

Президент підписав закон про підвищення платні державним працівникам на 7.5 відсотка

Вашингтон. — Президент Айзенгавер підписав закон про підвищення платні для 1,000,000 федеральних працівників на 7.5 відсотка. Цей закон діє від 1 березня цього року. Згідно з законом, найнижчий посадою працівник, який досі діставав 2,500 долярів річно, тепер діставатиме 2,690. Урядовець із дотеперішньою річною платнею 13,000 долярів, діставатиме 13,975. Досі Конґрес ухвалив підвищення платні поштовикам на 8 відсотків, членам Конґресу на 50 відсотків і військовикам, які військову службу вибрали собі за фах. Всі ці підвищення коштуватимуть державній скарбниці коло 1,250,000,000 дол. річно.

Ліґа Українських Католицьких Жінок в Канаді домагається зміни пенсійного закону

Торонто, Канада. — Щоденник „Ди Ґловб енд Мейль" з 20 червня повідомляє, що Ліґа Українських Католицьких Жінок Східньої Канади на своїй конвенції ухвалила домагатися зміни пенсійного закону в тому напрямі, щоб і новоканадійці могли користати з старечих пенсій від того дня, коли внесли прохання про надання канадійського громадянства. На конвенції були присутні 250 делеґаток, які репрезентували майже всі українські парафії Східньої Канади. На цій конвенції відзначали також 10-річчя існування Ліґи.

ПОМЕР ВАСИЛЬ ВИШИВАНИЙ

Наспіла непровірена вістка, що архикнязь Вільгельм Габсбурґ, син архикнязя Карла Степана з Живця, помер кілька днів тому у Відні. Австрійський архикнязь Вільгельм, відомий в українському громадянстві як Василь Вишиваний, був схоплений большевиками у Відні, де він постійно проживав, швидко після приходу туди большевиків у 1945 році, і вивезений до Совєтів. В червні цього року він буцім то вернувся до Відня разом з транспортом цивільних поворотців, що їх звільнили большевики у виконанні обіцянки, яку вони дали австрійському урядові у зв'язку з підписанням державного договору про суверенність Австрії. Василь Вишиваний був уже важко хворий і в тому самому місяці після повороту до Відня, у віці 60 років, помер. Так каже, ця, повторяємо, непровірена вістка, яку дістала Редакція. Василь Вишиваний був підчас першої світової війни полковником. Австрійська військова команда вислала була його в Україну, як команданта тамошньої австрійської групи, в районі, де перебували й Українські Січові Стрільці. Василь Вишиваний, прозваний так від вишиваної сорочки, яку залюбки носив, знав добре українську мову, історію і культуру та був щирим приятелем української визвольної ідеї. Він сам видав збірку своїх українських віршів п. н. „Минають дні".

Молотов виїхав з Америки

Ню Йорк. — В'ячеслав Молотов, граючи ролю „нового Молотова", виїхав в середу з Ню Йорку на чердаку трансатлянтійського пасажирського корабля „Квін Елізабет", зайнявши кабіну недалеко кабіни князя Віндзору (колишнього англійського короля Едварда VIII). Він відвідав в Ню Йорку три музеї (промисловий, мистецтва й природничий), був на обіді у Барука та ще у кінотеатрі на Таймс Сквері, завжди оточений своїми „тілохранителями". Всідаючи на корабель, він подякував за „сердечне прийняття", що його зазнав в Америці. „Ми прийшли до переконання, що тут в Америці, як так само в Совєтському Союзі, є багато, дуже багато людей, які бажають собі, щоб народи жили разом у мирі і приязні. Дозвольте мені побажати американському народові миру, добробуту й успіхів". Молотов говорив по-московськи, а його перекладач переклав на англійське. У порті пікетували члени балтійських народів із протибольшевицькими транспарентами. Один із таких транспарентів сповіщав, що „Комуністичний мир — це вбивання невинних людей", на іншому — померлий Вишинський був представлений, як кат. Американська поліція — зазначає преса — найбільш задоволена, що Молотов виїхав уже, бо треба було більше берегти його, ніж кожного закордонного монарха.

Перон проголошує закінчення „стану облоги" і вертається до „внутрішнього стану війни"

Буенос Айрес. — Президент Арґентини Хуан Д. Перон проголосив у середу, 29 червня декрет про закінчення, „стану облоги," встановленого після революції в дні 16 червня. Водночас проголошено, що ген. Люсеро, міністер армії, закінчив доручену йому функцію „головного команданта збройних сил репресії" і що міністер внутрішніх справ Анґель Ґ. Борленґі подався до „невідкличної димісії". Здогадуються, що його наслідником буде член пероністської партії Оскар Альбріє. Зрезиґнував також дотеперішній міністер виховання д-р Мендец Сан Мартін і на його місце призначив Перон 48-літнього Енріка Петраччі, колишнього прокуратора в міністерстві скарбу. Димісіонований д-р Мендец Сан Мартін був саме тим, що проголосив декрет проти навчання релігії в арґентинських школах і був ініціятором інших протицерковних заходів у політиці арґентинського уряду. З закінченням стану облоги Арґентина вернулася до „стану внутрішньої війни", проголошеного президентом Пероном в 1952 році і досі не відкликаного. Цей закон дає абсолютну владу Перонові й уповажнює стріляти на місці кожну військову особу, що не слухає наказів і бунтується проти законної влади. Він давав також право Перонові ув'язнювати і тримати у в'язниці цілими роками своїх політичних противників.

● **Англійський кружляк** „Ґлеґов" містоти 9,000 тонн відплив з Англії до Ґдині з „відвідинами доброї волі". Це вперше західньо-альянтський воєнний корабель іде з такою куртуазійною місією до будь-якої комуністичної країни.

З-ПОЗА ЗАЛІЗНОЇ ЗАСЛОНИ

ПРЕДСТАВНИКИ МОСКОВСЬКОГО ПАТРІЯРХА ЇДУТЬ ДО АНГЛІЇ

На запрошення архиєпископа Кентерберійського до Англії 4-го липня приїжджають вісім представників московського патріярха Алексія. Сам Алексій залишиться в Москві. Приїжджають: мінський митрополит Питирим і з ним ще три представники московської православної Церкви, а також два представники євангелицької та баптистської московської Церков і два від лютеранської. Баптисти разом з іншими делеґатами братимуть участь у всесвітньому з'їзді, призначеному на 16-22 липня. Перші п'ять днів совєтські церковні представники проведуть в Шотляндії. Приїзд усіх цих „московських гостей", що мають, без сумніву, передусім завдання політичного характеру, ставлять у зв'язок з діяльністю новоствореного в Східньому Берліні репатріяційного комітету, очолюваного чекістським „генералом" Міхайловим й іншими крутіями.

„ЧОМУ ПРО НАС АБУЛИ?"

Совєтська пропаґанда широко розписує про „величезні успіхи на освітньому фронті". Виходило б, що в СССР семилітня освіта обов'язкова і проблема неписьменности остаточно розв'язана. Одначе, часом просмикнеться в пресі вістка, що спростовує ці совєтські брехні. Ось що пише в листі до редакції „Літературної Газети" Н. Сонин: „Мені рано прийшлося стати до праці. Кілька років я проплавав радистом на пароплавах нашої торговельної фльоти. І всі ці роки думка про продовження освіти не покидала мене. Почав я дошукуватись, з яким би навчальним закладом зв'язатися, щоб заочно закінчити середню освіту. Виявилось, що заочні школи існують тільки в обласних містах, приймають дуже обмежену кількість учнів і попасти туди людині „бродячій", як я і мої товариші на пароплаві, немає ніякої змоги..."

ЗМОСКОВЛЮЮТЬ ЛЬВІВ

Щораз ширше розпаношуються русифікатори в Західній Україні. „Велика русска культура" пронизує вже всі галузі культурного життя, а зокрема театрального. Серед населення Львова широко пропаґується російський драматичний театр Прикарпатської військової округи. Недавно в цьому театрі виставлено нову п'єсу „Настоящий человек" з участю акторів А. Аркадьєва, Л. Кулакова, В. Кондратьєва та ін., під режисурою І. Таланкіна. Як повідомляє „Совєтская Культура", „в цій виставі застосовано новий совєтський винахід а саме: театральну завісу змонтовано на спеціяльній конструкції, і з поміччю кілець та шнурів обидві її сторони — лицева і зворотна — використовується для оформлення вистави. Носії „великої русской культури" винаходять те, що вже винайдено сто років тому.

НАГОРОДЖУЮТЬ ЦАРСЬКИХ СОЛДАТІВ

Перебравши по російських царях спадщину, московські большевики, що колись так засуджували царат і ведені ним війни, тепер самі нагороджують і сателітам наказують нагороджувати старих царських солдатів. І так, наказом болгарського уряду 15 червня ц. р. совєтського громадянина, що мешкає в Новоросійську, Костянтина Хруцького, нагороджено орденом Георгія Дімітрова за участь у „визвольній війні" 1877-1878 рр. (У цій „визвольній війні" царська Росія намагалася тоді здобути чорноморські протоки). 18 червня ц. р. в Новоросійську в урочистій обстанові з доручення міністерства закордонних справ СССР К. Хруцькому вручено болгарський орден. Столітній дідусь К. Хруцький, звичайно, подякував за нагороду і був дуже зворушений такою несподіваною увагою, що припізнилася на яких 80 років.

СОВЄТСЬКА БУРЖУАЗІЯ

Про одного з нових совєтських „буржуїв" пише кореспондент „Ізвєстій" у Дніпропетровську Н. Кошелів: „— Треба сказати, — пише він, — що у тов. Гавриленка враз із піднесенням його по службовій драбині буяла і мешканева фантазія. Працював він в обласному комітеті партії, прекрасне мешкання мав. Аж ось засів він у кріслі голови міської ради. Зараз же появилась у нього нове мешкання з чотирьох кімнат. Попереднє передав своїм родичам. Незабаром пересів Гавриленко у крісло голови виконавчого комітету, і закортіло йому мати окремий будинок. А старе мешкання цим разом залишив донці, як подарунок. Розуміється, зразу ж почав Гавриленко „впорядковувати" свій новий будинок: мистецькі оздоби позаводив на стінах, золоті прикраси та інші примхи, що коштували йому, чи то пак державі — 79.400 рублів..." Отак жирують на народних злиднях нові совєтські буржуї — „будівники комунізму".

ПРЕЗИДЕНТ ПОКЛАДАЄ НОВІ НАДІЇ НА РОЗМОВИ З СОВЄТАМИ

Вашингтон. — Президент Айзенгавер висловився — як коментують часописи — з легким оптимізмом про вигляди конференції „на вершинах", яка відбудеться 18 липня в Женеві. Відповідаючи на запити журналістів на пресовій конференції в середу 29 червня ц. р. президент заявив, що вправді він „не сподівається забагато", але що „очевидно є деякі зміни, які зайшли в совєтській поставі". „Ніхто не вірить, що адвокати великої Марксівської доктрини про світову революцію зреклися її. Ніхто в це не вірить і тому треба, щоб ми далі береглися". Але, казав Президент, „якщо та зміна (в совєтській поставі) є така, що облегшує жити з ними й переговорювати з ними та розв'язувати проблеми, які виринають з дня на день, то воно може допомогти, щоб дістати гарний вислід для цілої і загальної ситуації". Покликуючись на власні розмови, ведені в Сан Франсіско, Президент заявив, що він дивиться тепер на вигляди Женевської конференції з більшим довір'ям, як дивився тому два місяці. — З найважніших закордонно-політичних справ, заторкнених на тій останній пресовій конференції, була справа сателітних держав. Одна журналістка звернула увагу, що в Конґресі резолюція демократа Мек-Кормека з висловленням симпатій народам у сателітних державах дістала аж 367 голосів і в зв'язку з тим спитала Президента, чи він, Президент, солідаризується з тією резолюцією та чи не думає, що таку резолюцію з осудженням колоніялізму в усіх його формах повинні прийняти Об'єднані Нації або якась інша організація, до якої належать ЗДА. Президент Айзенгавер, ствердивши, що він не знає докладно тексту прийнятої в Конґресі резолюції, заявив, що це дуже трудно приймати в закордонно-політичних справах резолюції офіційного характеру, які могли б скомплікувати ситуацію. Наприклад, казав Президент, „коли ви вірите в це (себто в справедливість яку треба застосувати до поярмлених Совєтами народів) то як далеко думаєте іти? Ви певно не думаєте виповідати за це війну, чи може так? Тоді ви напевне самі собі ставите певні межі, як далеко ми, як нарід, можемо зайти в підході до цієї справи". Президент підкреслив при тому, що ЗДА не дадуть поставити себе в таку ситуацію, в якій вони мали б заявити щонебудь, що виглядало б на згоду на теперішню ситуацію в сателітних країнах. Але, мовляв, треба вживати таких мирних заходів, які не мали б провокаційного характеру і не попсували б можливостей покращати ситуацію мирним способом. — На запит, чи Президент не думає, що конференція „на вершинах" ускладнена тим, що невідомо, хто властиво репрезентує Совєти, Булґанін, Хрущов, Жуков чи хтось інший, Президент признав, що це важлива справа, але, мовляв, в кожній державі є своя власна прикметна форма правління. Щодо часу тривання Женевської конференції, то Президент заявив, що можливо, що міністри закордонних справ погодились, щоб не обмежувати згори тієї конференції до якогось точно означеного часу, але він, президент Айзенгавер, вернеться з Женеви після найбільше шести днів перебування там.. Він хотів би відвідати дві-три столиці в Европі, але дістав стільки запрошень, що боїться, що йому прийдеться просто з Женеви вертатись до Вашингтону, бо не всилі задовольнити всіх, що його запросили.

Британія попереджує Чіянґ Кай-шека, щоб не турбував її кораблів

Лондон. — Британський уряд попередив окремою офіційною заявою націоналістично-китайський уряд Чіянґ Кай-шека, що коли треба буде, то британська воєнна фльота охоронятиме британські торговельні кораблі, які везуть товар для червоного Китаю. Попередження це проголошено у висліді запитів представників партії праці у парляменті про справу двох британських кораблів, затриманих китайськими націоналістами з початком цього місяця. Британія торгує з комуністичним Китаєм вже багато років, але, як впевняють офіційно, червоний Китай не одержує з Британії жадних воєнно-важливих матеріялів. Затримані британські кораблі, як виходить з повідомлення підсекретаря закордонних справ Тортона, добилися таки до комуністично-китайської пристані Фочов. Китайські націоналісти обстрілювали один з кораблів, але шкід в товарі ні в людях не спричинили.

Індійські комуністи підтримують Неру

Ню Делі. — Перший раз в історії Індії тамошня комуністична партія оприлюднила офіційно свою солідарність з теперішньою закордонною політикою прем'єра Неру. Сталося це після відвідин Неру у Москві і проголошення спільної з совєтським урядом заяви, яка по суті покривається з усіми дотеперішніми найважнішими совєтськими постулятами. В пресі появилась вістка, що генер. секретар індійської комуністичної партії Ґош дістав листа від Нікіти Хрущова, в якому той останній „хвалить" політику Неру, чи пак приказує індійським комуністам припинити війну проти уряду Неру, невигідну тепер для Москви.

В СВІТІ

● **Генерал Василій Чуйков** був перший, хто в березні 1953 року висловив жаль перед високим англійським комісарем у Німеччині, Кірпатріком, з приводу того, що совєтський МІҐ збив англійський літак у „повітряному коридорі" між Гамбурґом і Берліном. Чуйков був тоді совєтським високим комісаром у Німеччині. Від того часу не було жадного випадку, щоб Совєти признались до своєї вини. Аж тепер Молотов висловив жаль — уперше перед американцями — в зв'язку з нападом совєтських літаків на американський літак над Берінґською протокою.

● **У столиці Зарщини** (Зарбрюкен), відбудеться в п'ятницю й суботу цього тижня перше засідання Міжнародної Комісії, покликаної для цієї провінції на підставі Паризького договору. Комісія складе звідомлення про політичну й господарську ситуацію цього вугільно-сталевого краю, яке стане підставою для підготови плебісциту в справі політично-господарського статуту Зарщини.

● **В пустельному обширі Ґаза** на півдні Ізраїлю згинули цього року 53 єгиптяни й 25 жидів в різних „інцидентах". Тепер під проводом канадійського генерала Бирнса, голови мішаної комісії Об'єднаних Націй, відбуваються наради, як виключити можливість таких „інцидентів" в майбутньому, чи бодай обмежити їх число.

В Єрусалимі вже більше як рік триває сенсаційний процес між двома чільними жидівськими діячами, в якому виявився ряд таких подробиць з часу останньої війни, що їх судді склясифікували, як колябораціонізм деяких жидів із нацистами. Ця голосна і заплутана справа до певної міри вплинула на те, що теперішній Ізраїльський уряд Моше Шаретта подався до димісії.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.
Entered as Second Class mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.
За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.
Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

НАША АМЕРИКА

Виїмковий і багатомовний був День Національної Єдности, що його відзначали минулого вівтірка представники уряду, громадянства і, зокрема, поодиноких національних груп біля Статуї Свободи на маленькому острівці при в'їзді до „воріт Америки" — нюйоркського порту. Цією імпрезою започатковано створення на цьому острівці біля підніжжя Статуї Свободи Музею Імігрaції, що має „розповідати про історію Америки" — як заявив голова Комітету будови музею, генерал Грант, внук президента ЗДА з-перед 70-ти років. Історія Америки — казав він — це історія іміграцій багатьох заморських народів на американському континенті. І тому Америка — синтеза цих народів, їх культур, їх здібностей і творчости. Прапори цих народів під час імпрези повівали поруч американського, а між тими прапорами був також синьо-жовтий український, як і представники американсько-української спільноти були між представниками національних груп, предки яких „створили Америку таку, якою вона є". А коли із смолоскипа Статуї Свободи символічно розсівали спеціяльно доставлену літаками землю з багатьох країн, змішуючи її з землею американською, то українська група долучилась до цього, розсіваючи пелюстки квітів. Ген. Грант вияснив, чому це так сталося: окупант української землі не дозволив узяти її грудки на те, щоб змішати з тією землею, на якій імігранти вже кількох українських поколінь шукали і знайшли щастя-волю.

Імпреза під Статуєю Свободи, влаштована минулого вівтірка, мала глибоку символіку, велику історичну причину і виправдання. Значення цієї події було подвійне, бо її аранжери, що, з одного боку, започаткували створення Музею Іміграції, звернули увагу на минуле Америки, на процес творення і росту американської нації, доказуючи на цьому прикладі можливість розвитку і створення кращого світу, у якому людина людині не є вовком, але сусідом і братом.

Українська нація має всі причини пишатися тим, що в цей процес творення і росту американської нації і вона дала свій не останній вклад, дармащо українська іміграція в Америці одна з наймолодших. Хоч українців не було на кораблі „Мейфлавер", що 300 років тому привіз перших імігрантів до Америки, і хоч українське ім'я записане в історії розвитку Америки щойно в попередньому сторіччі, — український вклад у її розвиток не малий. На цю тему вже багато написано і напевно ще багато напишеться. Про це найкраще і найповніше говорить історія Українського Народного Союзу. Вона бо дала сенаторові Даґлесові причину до висловленого ним на останній конвенції УНСоюзу у Вашингтоні твердження: Якщо відносно мала українська спільнота в Америці впродовж відносно короткого часу зуміла створити такі великі моральні, матеріяльні та організаційні вартості, як Український Народний Союз, то легко можна собі уявити, які вартості творив би і які досягнення міг би мати весь український нарід на своїй землі в обставинах такої волі, яка існує в Америці.

Український вклад у розвиток Америки, як і весь процес створення американської нації, дають нам, американським українцям, як і всім іншим національним групам, повне право називати Америкою нашою. Це — велике і горде право, що дає виїмкові і єдині сьогодні в світі привілеї, але й накладає великі обов'язки. Привілеї й обов'язки завжди йдуть впарі, і тому важливо, щоб люди так само радо виконували свої обов'язки, як радо користають із своїх привілеїв. Це повинні ми завжди пам'ятати, як в нашій суспільній праці, так і в щоденному житті.

ДОБРА СПРАВА

На іншому місці в цьому числі надруковано заклик Кураторії Українського Студентського Фонду в справі пожертв на стипендії для потребуючих студентів. Про важливість цього почину зайво було б говорити, бо навряд чи є свідома людина, яка не оцінювала б належно важливости виховання та вишколу нашого доросту, майбутніх провідників нашої спільноти та майбутніх продовжувачів нашої творчости і розвитку нашого суспільного життя на всіх ділянках. Немає також сумніву щодо рішального значення українського доросту у вільному світі для поневоленої української нації. Тому то під закликом Кураторії повинен кожний з нас підписатись, підписатись щедрою пожертвою, яка сторицею і в різних формах повернеться і якою ми допоможемо забезпечити майбутність собі і своєму народові.

СЕН. МекКАРТІ ПЕРЕРАХУВАВСЯ

В публічній опінії не знайшла майже ніякого відгуку досить цікава подія, що сталася минулого тижня в Сенаті: 77 голосами проти 4 відкинено пропозицію сенатора МекКарті про те, щоб заповіджену на 18 липня ц. р. у Женеві конференцію голів урядів 4-х великодержав узалежнити від деяких попередніх совєтських концесій. Свою пропозицію сенатор МекКарті попередив гострою атакою на американську закордонну політику, яка погодилась на нову нараду з Совєтами, і перестрогою проти нового угодівства. Як відомо, цей виступ популярного сенатора зустрівся з негайними рішучими репліками збоку самих таки його політичних приятелів, як сенатора Новленда й Вайлі, а загальне обурення сенаторів було таке велике, що вони не дозволили сенаторові МекКарті взяти свою пропозицію назад, що він хотів зробити, побачивши її безвиглядність і бажаючи уникнути публічної дискримінації. Коли пригадати, як американська публічна опінія рік тому хвилювалася сенатськими переслухуваннями в процесі поміж секретарем армії Робертом Стівенсом і сенатором МекКарті, що заатакував був армію за потурання комуністичним елементам в війську, — і коли пригадати таку велику популярність цього сенатора, що голосно говорилось і писалось про можливість його кандидування у найближчих виборах на віце-президента, — то теперішня повна байдужність до поразки цього фаворита опінії має свою дуже знаменну вимову. Пояснити її можна не лише химерною змінливістю американських настроїв та короткотривалістю американських атракцій, але й дуже речевими причинами.

Популярність сенатора Джозефа МекКарті заломилась через його власні три головні помилки:

Поперше, він недоцінював популярности Двайта Д. Айзенгавера, який в очах американців є не тільки 34-им з черги президентом держави і не тільки генералом, але й національним героєм. Сенатор МекКарті, який на республіканській передвиборчій конвенції 1952 р. палко підтримував кандидатуру пок. сенатора Р. Тефта, під час самих виборів прилучився до кампанії на користь Д. Д. Айзенгавера, і після його вибору поводився льояльно, підкоряючись лінії Тефта, як лідера республіканської більшости в Сенаті. Однак незабаром після смерти Тефта МекКарті виломився з цієї лінії і дійшов до того, що одверто признався до „помилки", яку нібито зробив, ставши по стороні Айзенгавера. Сенатор МекКарті, наче професійний політик, рахував, що може виступати з гострою критикою Айзенгавера, який, як військовик і „новак" у політиці, зокрема в державній адміністрації, робитиме помилки, що вплинуть на зменшення його популярности. Тим часом він недоцінив здібностей Айзенгавера, його інтелекту, його великого досвіду у зустрічі з найвищими військовими і політичними діячами під час останньої війни, його надзвичайного хисту схоплювати швидко суть усіх державних справ, врешті його особистого чару, його високого почуття моралі, його почуття такту й його надзвичайно тактовну поведінку з людьми, починаючи від голів держав і кінчаючи на звичайних робітниках і дітях. Виявилося, що виступи МекКарті не пошкодили Айзенгаверові, але дуже пошкодили самому загонистому сенаторові. До того ж МекКарті забув, що Айзенгавер — це найбільша карта в руках республіканської партії, і вся республіканська партія зв'язує свою найближчу майбутність з повторним кандидуванням Айзенгавера. Ясно, що всі найвпливовіші сенатори й конґресмени та республіканські діячі в терені стали по стороні Айзенгавера і проти МекКарті.

Другою основною помилкою сен. МекКарті було те, що він перетягнув струну в оскаржуванні всіх направо й наліво у потуранні комуністам. Велика частина публічної опінії схвалювала його навіть найбрутальніші методи у боротьбі з комунізмом в Америці, але зацукалася, коли він вдаряв при цьому по військовиках і політиках, які мали за собою найповажніші заслуги також в ділянці очищення американського публічного життя від комуністичних впливів. Сен. МекКарті думав, що в усіх кампаніях на американському терені можна їздити виключно на антикомуністичному конику. Виявилося, що не він, а през. Айзенгавер мав рацію, коли твердив, що не антикомуністичне гасло, а реальна програма уряду в різних конкретних справах мусить бути підставою республіканської кампанії. Республіканці програли в минулорічних доповняльних виборах з різних причин, між іншим тому, що нова республіканська адміністрація мала надто короткий час, щоб „розіґнатись" і наявно виказати позитивні наслідки свого урядування. Вона мала б уже в цьому році кращі вигляди. Публічні виступи таких американських діячів, як Доллес, амбасадор у Західній Німеччині Конант, командант військ НАТО ген. Ґрунтер і багато-багато інших, вказували пророчисто, що теперішня американська верхівка вже знаменито здає собі справу з дійсної вартости совєтського „партнера" в усяких переговорах за зеленим столом, і що нема ніякої потреби перестерігати її проти угодівства, бо на таке угодівство вона не піде, розуміючи сама, що воно було б самогубством.

Вкінці сен. МекКарті перетягнув також струну легковаження зовнішніх особистих манер. Деякі журналісти, які добре знають сенатора з Висконсину, твердили що він інколи свідомо підкреслював у собі шорсткість, „репаність", різкість, невічливість, щоб показати себе оригінальним. На довшу мету ця манера виявилась невдячною: вона відштовхувала від нього навіть прихильників і побільшувала ряди противників. І тому, коли 2-го грудня мин. року Сенат 67 голосами проти 22 (при чому „за" голосували також 22 республіканці) „осудив" поведінку МекКарті в кількох конкретних випадках, то йшло тут насправді не про конкретні випадки, а про „злість" що її мали сенатори на ті шорсткі манери сенатора.

Мандат сен. МекКарті вигасає в стейті Висконсін щойно в 1958 році. Трудно сказати вже тепер, чи його велика популярність в тому стейті зазнала також шкоди і чи матиме він трудність у відзисканні свого мандату. Як безоглядний борець проти комунізму в усіх його формах, як той, що потрясав американською опінією, мобілізуючи її проти комуністів, і як той, який не має найменших оман щодо СССР — сенатор МекКарті має великі заслуги. Коли його популярність тепер зменшилась, то не тому, що зросли комуністичні впливи. Славити Бога, минулася в ЗДА ера нерозуміння загрози комунізму і недоцінювання загрози від СССР. І це велика потіха, коли стоїмо на порозі серії нових конференцій з Совєтами.

Ярослав Курдидик

ДИПЛОМАТИЧНІ МЕТУШНІ І ТВЕРЕЗІ МІЛІТАРНІ ПЛЯНИ

Після першої світової війни переможці встановили були мир, що потривав принайменше 15 років. Після другої світової війни переможцям цілком не важко вдержати мир з колишніми ворогами, але, як воно парадоксально не звучить — мирові цьому найбільше загрожують колишні альянти, вірні партнери зброї... Ми є свідками, як на конференціях збираються різні політичні авторитети, які щиро заінтересовані в тому, щоб встановлений мир удержати і продовжити якнайдовше. З другого ж боку, бачимо також ревних „торговців миру", що метушаться, немов подратовані бджоли, і за таких слід уважати, наприклад, Крішну Менона, Неру, Хрущова й Молотова, що оце вибираються у чолобитні подорожі з пропаґандивним розрахунком, якщо не виторгувати щонебудь корисне для себе, то принаймні зробити у світі таке враження, що, мовляв, вони не прагнуть нічого більшого, як тільки миру.

Бачимо також, як дипломати намагаються злагіднити напруження між народами, що ведуть між собою „ідеологічні війни", які з малих і льокальних переходять у ґльобальні й скомпліковані універсальні проблеми.

Але серед повені цих „місіонарів миру", що дуже часто вірять самі у фіктивність своїх задумів і дій, не бракує, на щастя, мужів, що дивляться на політичні справи тверезо і розцінюють їх так, як і слід — фактами, цифрами, передбачуваннями та можливостями. Ними є військовики, досвідчені полководці, експерти у мілітарних справах, люди, які мають свій реальний погляд на сутню вартість комуністичної „мирної офензиви". На них не мають найменшого впливу ані барабанний вогонь солодких мирових фраз, ані запаморочлива метушня дипломатії. Вони знають, яка то вартість усіх т. зв. „вічних", на сотні років установлюваних, міжнародних договорів, що рідко коли вдержалися довше, як десять років. Вони знають також ціну всім тим балачкам про роззброєння, і розуміють, наскільки в усіх тих шумних фразах є щирости й чесности.

Для прикладу „вічности" одного такого договору варто згадати конференцію у Вашинґтоні з 1921 року, на якій встановлено, що ЗДА, Англія і Японія зобов'язуються устійнити силу своїх фльот за формулою 5-5-3. Щоб чесно дотриматися цієї формули, американці навіть знищили були частину своєї фльоти. Але після нападу на Перл Гарбор вони переконалися, як то Японія додержувала цих зобов'язань.

Як голос мілітарної тверезости, нехай послужить нам недавня заява адмірала Радфорда, голови об'єднаних шефів штабів: „ЗДА мусять допомогти закордонним країнам розбудувати чимскоріше їхні збройні сили, бо СССР переважає ЗДА числом своїх вояків, і тому треба таким чином збалянсувати нашу перевагу. Ми не бачимо покищо ніякого погіршення у внутрішній стабільності СССР або його сателітів, а тим часом червоний Китай також розбудовує з найбільшою напоилегливістю свої збройні сили. Оце і є головні причини, — заявив адмірал Радфорд, — чому ЗДА мусять бути у постійному бойовому поготівлі".

Другу подібну перестрогу висловив під час святкування 10-літнього ювілею ОН у Сан Франсіско адмірал Карні: „Ми мусимо бути затривожені найбільше таким фактом, — сказав він, — що на океанах, які були досі незаперечно опановані нашою фльотою, за останніх десять років СССР, що був на сьомому місці, пересовується на третє. Це примушує нас чимскоріше розбудовувати нашу бойову фльоту, якщо ми разом з нашими союзниками хочемо й надалі залишитися домінуючою морською потугою".

Ніхто не твердить, що загальна війна ось-ось вибухне, і що вона розпочнеться так само свідомо і обдумано, як Гітлер розпочав був другу світову війну. Однак з певністю можна твердити, що з подібними познаками тотальности заповідається й третя війна, і що вона втягне у свій ґрандіозний крутіж усі держави, байдуже, чи якась держава проголошуватиме свій невтралітет, чи ні.

Само собою зрозуміло, що далеко легше привести до війни, або тримати дипломатичний світовий котел у стані постійного кипіння, як створювати такі умовини, за допомогою яких можна втримувати мир. За першу передумову миру слід уважати обмеження зброєння. Але це обмеження мусить бути контрольоване й публічно проголошуване. Знаючи, однак, умовини в СССР, хочеться спитати: чи це можливе? А якщо неможливе, то логічну відповідь дають на це військові експерти Заходу. Вони твердять, що всі дотеперішні договори з СССР були недотримані й зламані, отже одиноким, що вони уважають за відповідне — мати свій власний і постійний мілітарний плян.

Цей плян мав би бути у своєму змісті зовсім простий, а саме — скільки території залишити під військовою контролею Совєтів у такому розумінні: 1) де совєтські армії тепер перебувають; 2) куди вони можуть піти, або точніше, — куди їх можна хвилево допустити; 3) куди не можна поступатися, і яку територію слід за всяку ціну негайно обороняти.

Оцими варіянтами стратегії слід керуватися, і від їх порушень треба узалежнювати: 1) у відношенні першого випадку — бути в постійному поготівлі; 2) в другому випадку — війна з метою льокалізації конфлікту; 3) у третьому випадку — запобіжна війна.

НЕ МАЛА БАБА КЛОПОТУ...

Так, а не інакше мусіли сказати собі Хрущов, Булґанін і компанія після гостювання в Югославії, а опісля в Болгарії. Ці совєтські відвідини в Болгарії викликали реакцію, яка Кремлеві в його генеральній політичній офензиві дуже не наруку. Преса, політичні кола та широкі громадянські круги займаються питанням болгарсько-совєтських відносин і приходять до сумних висліідів. Болгарська преса ствердкує, що товарообмін з Совєтами у ніякій мірі не справдив надій болгарського народу. Болгарські комуністи, задивлені на сусідню Югославію, почали говорити голосніше та відважніше.

Болгарія належить до тих европейських країн, промисловість і сільське господарство яких стоять на низькому рівні. До війни Болгарія не мала у виживленні свого 8-мільйонового населення та в забезпеченні його конечними промисловими продуктами ніяких труднощів, бо експорт її сільсько-господарських продуктів стояв досить високо. Домашня птиця, ярина, овочі, вино, тютюн і т. п., вивожені в Західню Европу, а зокрема в Німеччину, приносили взаміну промислові вироби, яких там не доставало. Після війни цей стан зовсім змінився. Як в інших сателітних державах, так і в Болгарії, внаслідок запровадження колгоспів та наказаної Москвою індустріялізації, життєвий рівень населення знизився до мінімуму. Селянство масово почало саботувати колгоспну працю, що має місце й сьогодні.

Болгарський уряд був примушений устами свого президента Червенкова зайняти в цій ситуації якесь становище, і виявилося воно на сільсько-господарському з'їзді, де він піддав гострій критиці аграрну політику та нездарність урядових чинників в цій ділянці. А щоденник „Роботніческо Дельо", долучаючися до слів Червенкова писав: „Союз селян" використовує робочу силу невміло. І в цьому лежить головна причина невиконання пляну за 1954 рік". Червенков пішов ще далі, заявивши, що багато колгоспного добра пропадає через крадіжки. Стан рогатої худоби стоїть значно нижче від довоєнного, бо не дістає паші і селяни вбивають худобу, щоб прожити. Стан вівчарства в порівнянні з 1939 р. упав на 71%, а свинарства — на 79%. З приводу згаданих виступів Червенкова та преси, 16-го червня ц. р. забрав голос коментатор московської радіовисильні, який сказав, що попри критику потрібна інтенсивніша праця та соціялістичне наставлення. Російською мовою це значить: „Малчать і не разсуждать".

Як колись в Румунії дістала була „славна" Анна Павкер наказ опрацювати нову аграрну програму, так само дістали тепер такий наказ і в Болгарії. Але тут набирає ця справа грубо політичного значення, бо болгарський уряд рішений привернути в правах заборонену в 1947 р. Селянську партію, щоб в цей спосіб прихилити до себе селян. В зв'язку з цією акцією міністер сільського господарства Павлов доручив випущеним з тюрми визначним господарникам, членам Селянської партії, промовляти через софійську радіовисильню, щоб реабілітувати згадану організацію. Чи болгарське селянство забуде комуністичним опричникам смерть на шибениці Миколи Петкова, великого господарського політика та члена Селянської партії — річ більше ніж сумнівна.

Те, про що говорять тепер з доручення уряду випущені на волю члени Селянської партії, є повторенням того, про що вони говорили раніше, і за що покутували в тюрмі, а саме, про інтенсифікацію сільського господарства, замість тяжкого (воєнного) промислу. Болгарія очікує помочі від Совєтів, бо інакше, як заявили болгарські господарники, буде ще гірше. Хрущов, виїжджаючи з Софії, дістав від болгарського уряду довгий список артикулів, яких Болгарія потребує. Прикметним є факт, поданий до відома урядовими чинниками, що в болгарській компартії мала місце недавно чистка, внаслідок якої 40.000 членів опинилося без партійних білетів. Провина вичищених полягала в тому, що сільське господарство опинилося над краєм пропасти.

Нестор

МОСКОВСЬКА „ПРАВДА" ЛАЄ „ПРАВДУ УКРАЇНИ"

Час від часу, про око людське, центральна совєтська газета „Правда" виступає з критичними завваґами на адресу тої чи іншої „республіканської" газети. Цим засвідчує вона нібито „демократичність" совєтської преси, хоч досі жадна з „республіканських" газет не насмілилась критикувати саму „Правду". В числі з 27 травня „Правда" гостро розкритикувала київську „Правду України" за наклеп на комуніста - господарника, що „користується в масах великим авторитетом". Прізвища цього комуніста не подається. Крім того, „Правда" напустилась на київську газету за безпідставне обвинувачення „в усіх смертних гріхах начальника одного (?) республіканського тресту". Автор ґрізної статті, мовляв, висмоктав з пальця факти, які ганьблять людину. Ще далі „Правда" стає в обороні „Львівської Правди" (самі „правди!"), на яку накинулась „Правда України" з обвинуваченням у тому, що вона „бездушно поставилась до листа комуніста Ільїна — слухача вищих торговельних курсів, а після перевірки виявилось, що не то на курсах, а й в усій міській партійній організації... немає такого комуніста". „Чому, — питає московська „Правда", — допускається такого роду неточності, помилки і перекручування фактів?" — І сама собі відповідає: „Тому, що в колективі редакції є ще співробітники, які, не знають життя, не знають дійсного становища справ на місцях, а пишуть кореспонденції, не перевіряючи фактів". Чи тільки тому?

Вол. Дорошенко

В ГАЛИЧИНІ 50 РОКІВ ТОМУ

(2)

Двірець на Підзамчі був маленький, а сама дільниця зовсім не цікава з своїми покрученими брудними вулицями, брудними жидівськими хатами, повними не менше брудної дітвори.

Вражало нас і те, що Львів, европейське ніби то місто, не мав електричних трамваїв, що їх мав у нас не тільки Київ, але й Кремінчук. Ходили „конки", як називали загально в Росії, кінні трамваї. Незграбні й гуркотливі. Під гору, як от від Підвалля вгору в напрямі Високого Замку, припрягалося ще пару коней. Зате довподоби припали нам львівські візники, чи як їх називано „фіякри". Вони зовсім не схожі були на московських „ізвожчиків" у їх тяжких кафтанах і шапках. Фіякерники одягалися по-европейськи, а на голову вбивали звичайно „котелки" або й „циліндри". І „дорожки" їхні були зграбніші за російські „прольоткі". Фіякрів було у Львові подостатком.

Забігаючи наперед, зауважу, що згодом, докладніше обзнайомившися з містом, ми доглянули в ньому багато гарного й вартісного з історичного й мистецького боку — величний св. Юр, прегарна „Волоська" Церква, стара польська катедра, гарний Міський театр, будинок сойму тощо. Та й вулиці не скрізь були погані й брудні. В центрі була гарна вулиця, Кароля Людвика, прозвана за Польщі вулицею Леґіонів, і продовження її — Академічна. Непогані пам'ятники, правда, символи польського панування. Прегарний Стрийський Парк, Єзуїтський город, Високий Замок, „Кайзервальд", де тоді ще стояли дуби, засаджені ще 1848 р., коли цісар Франц Йосиф I віддав Львів, — за 1-ої світової війни пішли вони на паливо. Далі, Погулянка, Зимна Вода, тощо. Ні, Львів був гарним містом! Бракувало йому тільки гарної ріки, бо Полтва була щось, як гнила харківська Лопань.

Мешканеві клопоти

Але вертаюся до курсів. Практичний їх бік полишав, на жаль, багато до бажання. Властиво про це упорядчики їх зовсім не подбали. І це цілком річ зрозуміла — від учених, що їх зорганізували, навіть годі було того вимагати. Вони на це просто не мали часу. Їх вина, що не взяли до комітету якогось доброго адміністратора. Приїжджих ніхто не зустрічав і про них не дбав. Ми властиво були здані самі на себе, що було тим прикріше, що ми цілком не знали місцевих умов, звичаїв і обичаїв.

Спинилися спочатку в якомусь польсько-жидівському готелі — тоді ще „Народної Гостинниці" не було. Ми — хлопці в одній кімнаті, а Дверницька в другій. Але ж мешкати в готелі цілий місяць, на який були розраховані курси, було для нас задорого. Треба було шукати приватного мешкання. Ми думали найняти собі кватиру з трьох умебльованих кімнат: одна для хлопців, друга для дівчат, бо крім Марусі, мали приїхати ще інші, а третя — спільна.

З цими думками подалися до „Академічної Громади", що містилася в будинку „Просвіти" при „Руській Бесіді", сподіваючися від галицьких колеґ дістати потрібні нам інформації й допомогу. І щодо мешкання і взагалі щодо місцевих відносин. Але ніхто з них, що були на Громаді, не міг дати бажаної нам поради. Та ось надійшов Левко Ганкевич, що був тоді ще студентом, але вже вибивався на провідника, покищо серед молоді. Він належав до української соціял-демократичної партії, яка тоді і в Галичині, як у нас на Наддніпрянщині, панувала над умами молоді, що поривалася до праці для народу, до національного й соціяльного поступу.

Левко Ганкевич був у приятельських взаєминах із „ерупістами", тобто членами Революційної Української Партії, що перебували тоді у Львові й творили так званий „Закордонний Комітет" РУП, який був важливою станицею в революційній роботі партії. Він бував у Києві і навіть у Лубнях на Полтавщині — і відразу став нашим провідником і опікуном. Левко, як усі його звали, звів нас із ерупістами, а також познайомив і з своїми галицькими колеґами, теж соціялістами, Миколою Ганкевичем, Семеном Вітиком, Євгеном Косевичем та іншими, а передовсім з красунею, „товаришкою Даркою", донькою відомого галицького патріота, проф. Володимира Шухевича, автора кількатомового опису Гуцульщини. Володимира Старосольського, нареченого Дарки, тоді у Львові не було і я познайомився з ним уже пізніше, в 1908 році, коли волею долі оселився у Львові на постійний побут.

Дарка стала після Левка другим нашим приятелем і опікуном. Це була жвава, метка, енерґійна, а до того всього весела дівчина, що своєю емансипантською бравадою викликала мало не страх, а в усякому разі справжній „шокінґ" серед жіноцтва. Але що була вона донькою дуже шанованого в громадянстві батька, ця бравада її репутації не шкодила. З Дарки була завзята й непосидюща партійна робітниця — вона скрізь бувала — на всяких забавах, вічах тощо. Вона приятелювала з Настею Грінченківною, донькою відомих наддніпрянських діячів — Бориса Дмитровича й Марії Миколаївни. Обидві вони стали нашими нерозлучними компаньйонками.

Левко Ганкевич знайшов нам таке помешкання, яке ми бажали, в одного українського інтеліґента, либонь професора ґімназії, що виїздив на ферії зі Львова й охоче погоджувався відступити нам на той час свою домівку. Але господиня будинку — полька, в якої він наймав помешкання, довідавшися, що в її домі мають мешкати разом хлопці й дівчата, та ще й „гайдамаки", рішуче запротестувала, вбачаючи в цьому не більше, ні менше, а розпусту. Вона загрозила бідному вчителеві, що виповість йому хату, якщо він відважиться її нам відступити.

Як дивилися в Галичині на відносини між полами

Треба сказати, що в Галичині тоді панували такі патріярхальні старосвітські погляди на відносини між різними полами, яких давно не було у нас на Наддніпрянщині навіть на глухій провінції. У нас дівчата давно вже емансипувалися, інакше й годі було, коли вони, щоб здобути собі освіту, мусіли виїжджати до далеких столиць, де були скупчені різні загально-освітні й фахові школи — вищі й середні, або й подаватися закордон. Очевидно скрізь там мусіли вони перебувати поза домашньою опікою й самі давати собі раду. І ніхто у нас навіть не припускав, що наші доньки чи сестри можуть своєю поведінкою осоромити свій рід. А втім, на Наддніпрянщині жінки здавна були вільні — і серед простого народу й серед інтеліґенції. В Галичині серед простолюддя теж так було, то лише інтеліґенція засвоїла звичаї польського панства.

— — — — — — — — — —

Подібна до нашої історія трапилася була й Насті Грінченківні. Марія Миколаївна приїхавши з нею до Львова, хотіла була найняти для своєї одиначки кімнату в одній українській родині, але пані дому відмовилася взяти Настю до себе, довідавшися, що вона ходитиме на університет сама, без супроводу: мовляв, дівчині з доброго дому не годиться ходити самій по вулиці — неприлично. „Я, казала вона, сама маю дівчат, то який їм буде примір?"

— — — — — — — — — —

(Продовження буде).

ВІСТІ ЗУАДК

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, Inc. P. O. Box 1661, Phila 5, Pa.

ДОПОМОГА В ТЕПЕРІШНІЙ ПЕРЕСЕЛЕНЧІЙ АКЦІЇ ЗУАДК — ЦЕ НАШ НАЙБІЛЬШ НАГЛЯЧИЙ ОБОВ'ЯЗОК! ВКЛЮЧАЙТЕСЯ В ПЕРЕСЕЛЕНЧУ АКЦІЮ ЗУАДК! ПІДПИСУЙТЕ АШУРАНСИ ТА НАДСИЛАЙТЕ ПОЖЕРТВИ! РЯТУЮЧИ УКРАЇНЦІВ, ДОПОМАГАЄМО УКРАЇНІ!

НОВА АКЦІЯ ПЕРЕСЕЛЕННЯ З АВСТРІЇ

Загроза для емігрантів-втікачів в Австрії, викликана державним договором, звернула знову увагу на проблему цих емігрантів у цій невеликій країні. За обчисленнями в Австрії є кількадесять тисяч втікачів-емігрантів, у тому числі кілька тисяч українських емігрантів. Доля цих емігрантів дуже незавидна. Господарська система в Австрії не дозволяє цим емігрантам включитися в австрійську економію і всі вони — майже — позбавлені заробітку і живуть із невеличких підмог.

Найкраща розв'язка проблеми емігрантів в Австрії — це переселення їх до інших країн. Новий переселенчий закон — РРА-1953 дає змогу переселити деяку скількість емігрантів з Австрії до ЗДА. Загроза, викликана державним договором, дала почин для прискорення акції переселення на цьому терені. Відчувається головно брак ашурансів. З уваги на те, що лікарські консулярні комісії відкидають від переселення всіх тих, які не відповідають здоровним вимогам, на терені Австрії започатковано провірку всіх кандидатів на переселення ще перед тим, заки вони отримають ашуранси від своїх родин, чи приятелів, чи теж від переселенчих організацій у ЗДА. В той спосіб ведеться селекція аплікантів і лише для певних, здорових аплікантів будеться висилати ашуранси на терен Австрії.

Великі полегші обіцяє звернення Президента Айзенгавера до Конґресу з вимогою змінити дещо новий переселенчий закон, щоб дати змогу переїхати до ЗДА теж і загроженим туберкульозою. Такий жест для емігрантів в Австрії зробили вже давніше інші европейські держави. Наприклад, маленька Данія дала свою згоду прийняти активно хворих на туберкульозу емігрантів з Австрії. Знову особи, яких відкинули консулярні лікарські комісії від переселення до ЗДА, мають змогу переселитись до Голляндії й Англії. Ця нова акція відносно емігрантів в Австрії змушує до великої праці наш ЗУАДК. Провід ЗУАДК постановив в тій стадії остаточно розв'язати проблему української еміграції на терені Австрії. ЗУАДК повів в останньому часі посилену кампанію за здобуттям ашурансів, з виключною увагою для аплікантів з Австрії. Є дані, що кожний аплікант-українець в Австрії дістане ашуранс на переселення до ЗДА. Для інших поробить ЗУАДК заходи, щоб уможливити їм переселення до інших країн, чи в остаточному разі допомогти переїхати на терен Німеччини, де є більше скупчення наших емігрантів.

ЛИСТИ ДО ЗУАДК

Високоповажана ЗУАДК-у!

Сердечно дякую, що Ваші старання допомогли мені прибути до цієї любої, вільної країни. Тішуся, що я є на новій батьківщині та й думаю, що в короткім часі буду і я старатися в допомоговій діяльності нашого Комітету.

Посилай, Боже, Вам щастя та здоров'я в такій великій справі для нашого народу та нашої поневоленої Неньки-України.

Анна Скорик
(прибула в травні 1955 р.)

Фрагмент листа представника ЗУАДКомітету у Гартфорд, пана Михайла Кузьми, про прибуття нового поселенця, бувшого вояка УПА пана Плахтини:

„Пана Плахтину привітали ми під час спеціяльно влаштованої вечірки-забави. Я вручив йому пам'ятковий подарунок, а саме великий українсько-англійський словник. П. Плахтина надзвичайно був втішений, що стрінув таку велику опіку, ще в Ню Йорку від представниці ЗУАДКомітету, пані Анни Курило, яку прирівняв до рідної мами, а теж від нашої громади у Гартфорд, від тутешнього представника ЗУАДКомітету, як теж і спонсора (анонімового спонсора) пана Мединського, який із свого боку обіцяв заручити працю ще для десяти нових українських аплікантів."

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет у Филаделфії!

Стриєчний мій брат Сем Креховецький допоміг мені і моїй рідні з приїздом нашим до ЗДА матеріяльно, чим дав змогу нам влаштуватись і перетривати трудні початки. Тому, що він відмовився прийняти від нас зворот тих видатків, які поніс під час нашого перебування у нього, — переказуємо ці гроші під Вашою адресою з призначенням їх на допомогу залишенцям в Европі."

З правдивою пошаною

Микола Креховецький,
Линден, Н. Дж.

Ік п'ять років тому, коли зроблено це фото, очікували наші европейські скитальці на вистаране для них ЗУАДКомітетом переселення до Америки, так і сьогодні ще тисячі наших знедолених братів і сестер очікують на таку саму допоміжну руку від ЗУАДК-у. Допоможіть ЗУАДКомітетові допомогти їм!

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ

На нарадах в справі переселення, майже в кожній відвіданій представниками ЗУАДК громаді, виринуло під час дискусії багато запитань, що напевно цікавлять не тільки одну людину (чи одну громаду), але й весь український загал, якому лежать на серці проблеми переселення та допомоги нашим залишенцям. Тому й позбирали ми найцікавіші з цих запитань і, щоби дати на них справді точні та ясні відповіді, поставили їх екзекутивному директорові ЗУАДК, — докторові Володимирові Галанові.

Тут передаємо ту розмову:

Запит: — Яке, під цю пору, найважливіше завдання ЗУАДК?

Відповідь: — Розв'язати проблему українських залишенців.

З.: — Чи Ви могли б подрібніше розібрати цю проблему?

В.: — В деталях сказавши, це завдання складається з трьох чинників: 1. Переселення; 2. матеріяльна й моральна допомога; 3. Допомога переселенцям увійти в економію країн, до яких вони переселилися.

З.: — З цього виходить, що Ви ставите переселення на перше місце. Чому?

В.: — Тому, що воно обмежене часом і квотою, та й тому, що воно є ключем до тих других двох проблем.

З.: — Як це розуміти?

В.: — Ну, так, що ті залишенці, яких ЗУАДК переселить до Америки, зредукують число потребуючих допомоги в Европі, — а за якийсь час ще й самі зможуть підтримати акцію допомоги тим, що не зможуть виеміґрувати сюди з уваги на своє слабе здоров'я чи через якісь інші перешкоди.

З.: — Чи можете окреслити цю справу цифрами?

В.: — А що властиво Ви хочете знати в цифрах?

З.: — Ну, наприклад: Скільки є ще в Европі наших залишенців?

В.: — Точного числа мабуть ніхто не має, але ЗУАДК дає допомогу (харчами, одягом, грішми) кругло 8 тисячам українців у европейських країнах, головно ж у Німеччині та в Австрії. З того приблизно 6 тисяч зголосилося на переселення до Америки.

З.: — І цих 6 тисяч може виїхати?

В.: — На жаль, ні. Дуже багато з них відпадає в процесі перевірки для виїзду — головно з уваги на слабе здоров'я.

З.: — То скільки ви сподієтесь перевезти до Америки з тих 6 тисяч. Хоч половину?

В.: — ЗУАДК сподіється перевезти більше ніж половину, але чи сповняться ці сподівання — це у великій мірі залежить від українського громадянства в Америці.

З.: — Цебто, від того скільки ашурансів виставить це громадянство?

В.: — І скільки і коли їх виставить. З цією справою треба поспішити, поки інші національності не заповнили признаної для втікачів квоти.

З.: — А скільки треба ще ашурансів для зголошених до тепер на виїзд?

В.: — Приблизно 1,500 ашурансів на приблизно 3,000 людей.

З.: — Значить, від 1953-го року (від коли діє цей новий еміграційний закон), українська громада Америки виставила всього 1,500 ашурансів?

В.: — Так, приблизно півтора тисячі.

З.: — Це досить сумно. А що властиво найбільше утруднює, чи пак затримує цю справу.?

В.: — Брак спонсорів.

З.: — І брак фондів?

В.: — Ну, це вже зовсім інша, хоч і не менша болячка. Але засадничо, без огляду на катастрофальний фінансовий стан, в ЗУАДК-у ще ніколи не притримано жадного ашурансу. Ми робимо все, що тільки можливе, щоби приспішити процес виставлення і висилання ашурансів.

З.: — Щодо цього процесу, чи Ви могли б сказати скільки приблизно часу займає комплетне викінчення одного такого ашурансу?

В.: — На виповнення 6-ти копій ашурансу (та інформацій про працю), на різні почислування та печатки і підписи на тих 6-ти копіях, на вписання їх у наші картотеки, вставлення їх на листу до Стейт Департаменту та полагодження всієї кореспонденції, зв'язаної з ними (в найпростіших випадках: спонсор, Стейт департмент і представництво ЗУАДК в Европі, — але в більшості ще й інші), — отже на таке комплетне опрацювання одного ашурансу потрібно в пересічно нескомплікованому випадку не менше півтори години.

З.: — Взявши подану цифру виставлених ашурансів, а саме: 1,500 і помноживши її на півтори години виходить, що ці ашуранси забрали — 2,250 годин праці, що рівняється 281 робочих днів, чи пак понад 14 місяців роботи для одного урядника в ЗУАДК.

В.: — Так і є, але мало хто здає собі з цього справу, а багато людей не задає собі й найменшого труду облегчити й скоротити цю процедуру в міру своїх можливостей.

З.: — А як саме можна це зробити?

В.: — Давати на ашурансах якнайточніші інформації, в подробицях, — а всю кореспонденцію, що в цій та й у інших справах висилається до Канцелярії ЗУАДК, писати і підписувати чітко, зазначуючи при цьому ясно, до чого чи до кого вона відноситься і в кожному листі подавати свою адресу.

З.: — А щодо кореспонденції: Часом хтось нарікає на проволоку у відповідях канцелярії ЗУАДК. Чи це можливе, щоб ЗУАДК не відповів, або довго не відповідав на якийсь лист?

В.: — Дуже можливе, але тільки у тих випадках, про які я оце якраз згадував, — цебто у випадках, коли не знати кому відповісти, бо підпису на листі до нас не можна прочитати, а зворотної адреси взагалі нема.

З.: — То дійсно знаменито: не дасть адреси, а тоді ще й нарікає, що не відписали на лист! Ну, тут нема над чим дискутувати — вернімося краще до зачепленої вже раніше теми: фонди. Часто зустрічаються питання: „Чи всі зібрані ЗУАДК-ом на залишенців фонди йдуть безпосередньо на допомогу в Европі?"

В.: — Всі до останнього цента, плюс багато більше. — Наприклад: Минулого року ЗУАДК зібрав на Коляду і Писанку (одинокі наші збірки на рік) кругло 20.000 долярів. Ці гроші покрили тільки невелику частину нашої допомогової акції в Европі...

З.: — А хто покрив решту?

В.: — ЗУАДК, — тими грішми, що йому вдалося здобути від різних американських та інтернаціональних допомогових фондів.

З.: — Чи можна вирахувати приблизну пропорційність цих двох допомогових фондів ЗУАДК: українського і „неукраїнського".

В.: — За десять років існування ЗУАДК вони були в такому приблизно відношенню: 1. український доляр до 5 неукраїнських. Та мало того, в цьому рахунку одна цифра залежна від другої: чим більше зложать на свою допомогову установу українці, тим більше рахуються з нею (і пропорційно більші суми признають їй) американські та міжнародні допомогові організації.

З.: — Значить, і ця справа, у великій мірі, залежить від нас. Виходить, що як собі постелимо, так і виспимося...

В.: — Майже так — тільки ми, в цьому випадку, тепер, стелимо в першу чергу не так собі, як нашим залишенцям, ну й очевидно тим самим даємо доказ своїм ворогам і своїм приятелям, що ми не вміємо оцінити своєї самостійної організації, що ми легковажимо собі цю справу і втікаємо від своїх національних обов'язків, скидаємо їх на плечі чужих людей. І тут я в свою чергу запитаю вас: як це погодити з нашими запевненнями всіх і вся, що ми вроджені до самостійности, що ми хочемо її понад усе?

З.: — Вернімся до цифер. Оскільки орієнтуюся, більшість залишенців мала би приїхати на так звані анонімні ашуранси, підписані незнайомими їм людьми. Хто покриє кошти, зв'язані з переселенням цих залишенців, і звідки?

В.: — На цю ціль ЗУАДК проголосив саме спеціяльну збірку і ми віримо, що українське громадянство щедро відгукнеться на цей заклик, що ніхто не відмовиться допомогти хоч одному українському залишенцеві переселитись до Америки. Зокрема ж апелюємо в цій справі до тих українських громадян, що з такої чи іншої причини не могли виставити ашуранса, — але зате готові допомогти в переселенні фінансово. Ми віримо, що кожний українець в Америці охоче дасть цей доказ своєї доброї волі допомогти своїм землякам.

З.: — А дійсно, як би так всі, що не виставили ще ні одного ашуранса, дали, скажім, по 5 долярів на переселенчий фонд, то ціла проблема була б розв'язана!

В.: — Якби дали всі, то не тільки ця, але і всі інші наші допомогові проблеми були б розв'язані. Та це тільки фантастична мрія — ніколи не давали і мабуть ніколи не даватимуть усі, — дає певна свідома, жертвенна частина нашої громади і власне до неї ми й на цей раз звертаємося з проханням про допомогу для залишенців.

З.: — Хоч властиво на таку ціль вже ніхто не повинен жалувати, чи забути віддати свою пожертву. А як це практично треба зробити?

В.: — Пересилати пожертви безпосередньо до ЗУАДК на адресу:

УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДЯНИ!

Ситуація в Европі та обмежені квоти й час еміграції наших залишенців на основі закону з 1953 року — змусили нас приспішити акцію переселення, підкреслюючи при цьому вагу так званих „анонімних ашурансів" для тих залишенців, що не мають в Америці ні родини, ні приятелів, ні знайомих, до яких могли б звернутися з проханням про допомогу.

Для тієї цілі — здобуття анонімних ашурансів — ЗУАДК улаштував низку нарад по менших і більших українських громадах. І вже перший місяць цієї акції дав справді позитивні наслідки: здобуто поважне число ашурансів і ми віримо, що в недовгому часі, з поміччю решти українських громад в Америці, кожний наш залишенець матиме ашуранс на виїзд з Европи.

Але самими ашурансами справи переселення цілістю не розв'яжеться, — воона сполучена з великими коштами і ці кошти нема звідки покрити, бо на т. зв. „чемностевого" спонзора матеріяльних зобов'язань за переїзд накладати не можна, — а ЗУАДК не має фондів на оплати видатків за тисячі анонімних ашурансів.

Тому й звертаємося до всіх українських громадян, а зокрема до тих, що не мали і не мають змоги виставити ашурансу, — зате мають добре й щедре українське серце та справді бажають допомогти своїм братам за морем: Уможливте й улегшіть приїзд українських залишенців з Европи на спокійне, нормальне життя до Америки! Дайте якнайскоріше і дайте від серця пожертву на ПЕРЕСЕЛЕНЧИЙ ФОНД ЗУАДК!

Пожертви пересилайте на адресу:
UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, — P. O. BOX 1661
Philadelphia 5, Pa

ВИКОНАЛИ СВІЙ ОБОВ'ЯЗОК

Від імені тих залишенців, які не мають в ЗДА ні кревних, ні приятелів, ЗУАДК висловлює щире Спасибі всім тим людям доброї волі, які без застереження зголосили свою готовість допомогти в переселенні незнайомій родині чи особі.

В першу чергу належить подяка п-ві Михайлові Кузьмі і його співпрацівникам в Переселенчому Комітеті в Гартфорді, Конн., які уможливили виставити кількадесять анонімних ашурансів. Рівночасно дякуємо всім спонзорам громади Гартфорд, що на заклик комітету підписали як громадяни ЗДА ашуранси.

За виставлення ашурансів дякуємо паням: Юстині Огоновській, Ніні Лощенко, Стефанії Чорніті, з Филаделфії, Па. — Катерині Скуб'як з Кантон, Огайо (всі вичислені — вдови), Марії Вовк з Ерії, Па., Христині Ковч з Рочестеру, Н. Й., Анні Курило, Павлині Різник з Ню Йорку, Н. Й., Катлін Гульчій з Шикаго, Ілл. Панам: Михайлові Бойкові, Шикаго, Ілл., Омелянові Білинському, інж. Ол. Ганасові, Іванові Зікулові, д-рові Теодозієві Сеньківському, Михайлові Дубасові, Олексі Дем'янчукові, Філяретові Лукіяновичеві, Юлії Конік-Тацук, Йосифові Петровичеві (кілька ашурансів), Зенонові Лукіяновичеві, інж. Данилові Сердюкові, Миколі Вирсті з Филаделфії, Па., Йосифові Лободоцькому з Дітройту, Мім. і Юліянові Савчакові з Бруклину, Н. Й.

Маємо ще кілька заяв виставити анонімовий ашуранс і в найближчому часі надіємося їх зреалізувати.

Хто слідує?

ПРОСТА МАТЕМАТИКА

Через ЗУАДК приїхало на попередній еміграційний закон 40.000 скитальців. Як би тільки тих 40.000 українців в Америці дало на переселення і допомогу залишенцям по 5 (п'ять) долярів, то Переселенчий Фонд ЗУАДК виносив би 200.000 (двісті тисяч) долярів! Але замість цієї імпозантної цифри він має суму: мінус 80.000 долярів. — Це сума боргів (коштів, зв'язаних з переїздом) не вплачених до нині сотнями людей, що з них багато приїхало ще в 1949 році. За шість років в Америці деякі з тих боржників могли сплатити свої зобов'язання, відкладаючи не цілих 4 доляри на рік! Чому вони до нині не віддали позичених громадських грошей? На це дійсно важко навіть видумати (не то що знайти справжнє) оправдання, чи пояснення...

ЧИ ВИ ЗНАЄТЕ —

— що найчастішою темою розмови між українцями в Америці є (політика? — Та де там!) — нарікання на різні національні збірки. А чи ви знєте хоч одного українця, щоб збанкротував через них?

— що пересічний, небагатий американець пише на податковім звідомленні, в рубриці „датки на добродійні цілі" — найменше 75 долярів (і пише правду!).

— що не один український політичний (свідомий, розуміється) емігрант пише в таку ж рубрику (датки на українські допомогові цілі) — 5 долярів, та й то не завжди...

ДОБРІ ПРИКЛАДИ

15-го травня цього року голова ОбВУА, д-р Володимир Галан поїхав на запрошення Відділу Об'єднання до Клівленду на Вояцьке Свячене. При цій нагоді він взяв із собою 25 анонімних ашурансів, які в Клівленді на виставлення тамошньою громадою перебрав добровільно адвокат Омелян Малицький. Добрий приклад адвоката варто справді наслідувати.

Як ми вж езгадували в минулих Вістях ЗУАДК, українська громада в Гартфорді, заходами пана Кузьми, виставила вже багато анонімних ашурансів і далі невпинно займається цією справою.

Хто буде другим „паном Кузьмою" в своїй громаді та поставить її поруч громадсько-свідомого Гартфорду?

Галина Зайкан

ВІД ЧЕСТЕРУ ДО ЮТИКИ

Пролог

З кінцем квітня цього року прийшла з Европи алярмуюча вістка про загрозу репатріяції наших залишенців у Австрії. Ця вістка застала нас у такій приблизно ситуації: З 1953-го року, від першого дня діяння так зв. „Акту Допомоги Втікачам (РРА — 1953), Злучений Український Американський Допомоговий Комітет невпинно закликав і просив українські громади в Америці до активної допомоги в переселенню наших залишенців із загроженої большевиками Европи. Вислід? — Досить невеселий. За півтори року виставлено всього 1,000 ашурансів, цебто забезпечено ними приблизно 2 тисячі людей, які мали щастя мати в Америці рідних, приятелів чи знайомих. (В цій тисячі ашурансів було, правда, й неймовірно мале число їх для тих, що не мали нікого в Америці — так званих „анонімних"). І власне в цій невеселій ситуації застали нас алярмуючі вістки про загрозу репатріяції в Австрії та про великі утруднення заробіткових і життєвих умовин українських залишенців у цілій Европі.

І ці тривожні вістки стали безпосередньою причиною рішення ЗУАДК приспішити акцію ашурансів особистим контактом з українськими громадянами, — включити більше число людей у активну роботу в цій ділянці допомоги. Коротко сказавши: рішено організувати переселенчі наради по українських громадах. Рішено і зроблено. І то зроблено без довгих дискусій і проволоки. — Ось так: д-р Володимир Галан, екзекутивний директор ЗУАДК, розстелив перед собою мапу північно-східніх стейтів Америки і уважно розглядаючи її, зарисовував довкола поодиноких місцевостей червоні кола. А ці „червоні кола" вже два дні пізніше отримали від Канцелярії ЗУАК-у повідомлення про наради в справі переселення. А вже точно сім днів після того як д-р В. Галан закреслював на мапі українські громади, цебто вже 3-ого травня ц. р., представники ЗУАДК (директор Іван Поритко та Галина Зайкан) були в дорозі на перші наради в

ЧЕСТЕР

З Филаделфії до Честеру дорога не довга, якраз вистачить часу на те, щоб вимордувати себе такими питаннями: А що як ніхто не прийде? А що як ті, що прийдуть — прийдуть тільки як публіка до кіна і не схочуть взяти ні одного ашурансу? А що як?... Та тут зайво продовжувати, бо всі наступні сумніви були тільки парафразою попередніх. Просто сказавши: авто їхало до Честеру, а наші голови верталися вже з Честеру з порожніми... ашурансами.

Поблудивши трохи по Честері, ми знайшли нарешті місце нарад: — домівку „Самопомочі" і (який же чудовий краєвид на хіднику коло неї!) на нас уже чекали. Чекав гурт людей, що не зіґнорували оповістки про наради, людей, які не полінувалися прийти на заклик ЗУАДК, не пошкодували часу для справи переселення... Вже сама їхня приявність додала нам духа і притишила сумніви. А вже на нарадах щире заціковлення цих громадян долею залишенців та охота допомогти їм, включаючися в переселенчу акцію ЗУАДК, розвіяли весь наш песимізм. Без вагань і без оправдань український Честер узяв свою квоту ашурансів і відповідальність виповнити їх протягом двох тижнів. До вибраного на цих нарадах Комітету увійшли пані Я. Кобрин, інж. Р. Мельник, А. Кобаса, І. Процишин і М. Смолій. Нарадами проводив голова Відділу „Самопомочі" п. А. Кобаса. Ашуранси перебрав інж. Г. Мельник.

З Честеру до Филаделфії дорога не довга, а на цей раз вона здавалася спеціяльно короткою: так приємно думати й говорити про приємні речі, чи про людей із серцем.

Честер став для нас добрим початком, — то ж на другий день, 4-го травня, ми в дорозі до

МИЛВИЛ

вже не везли із собою таких важких думок, як у першу подорож. На цей раз ми вже були певні, що хтось буде на нарадах і ми не помилилися: хтось був. Вичисляємо тут усіх присутніх поіменно: Всч. о. В. Коваленко та панове Дмитро і Богдан Ясінські...

Логічний вислід цих нарад (по всіх правилах української суспільної математики) повинен рівнятися повному фіяскові. Та ви помиляєтесь, математика не виграла на цей раз, наше традиційне правило: „багато людей, багато говорення і мало діла", в цьому випадку збрехало, у Милвил вийшло зовсім не так. — Богдан Ясінський та Всч. о. В. Коваленко взяли на себе обов'язок за цілу громаду. П. Ясінський перебрав повну квоту ашурансів на Милвил і з поміччю Всч. О. Коваленка велике число їх прислав до канцелярії ЗУАДК виповненими на протязі одного тижня. Висновок нарад у Милвил: Пара людей доброї волі, що справді хочуть допомогти, може зробити більше діло, — ніж сотні балакунів, що завжди відганяють від себе усі національні обов'язки традиційним: „Чому якраз я? Нехай хтось інший...

По несподіваному результаті поїздки до Милвил, ми вже майже без страху їхали 7-го травня до

АЛЛЕНТАВН

бо були певні, що й на ці наради прийде хоч двоє-троє українських громадян. Але тут, у домівці ООЧСУ, зібралося досить поважне число людей. І знову, без жадної пропаґанди й аґітації, одноголосно рішено, що „тут нема що довго балакати — треба допомогти людям і ми зробимо все, що в наших силах. Сказали й зробили. Вибрано комітет, до якого увійшли пп. Іванів, інж. Карп'як, Хорват, Павлюк, Чубенко, Путько і Всч. о. д-р В. Левицький. Комітет узявся за роботу негайно: кілька днів по цих нарадах пошта принесла до ЗУАДК грубу конверту з виповненими ашурансами; зворотна адреса на цій конверті була: Інж. Я. Карп'як, Аллентавн...

На 11-те травня припало червоне коло на мапі довкола міста

БАЛТИМОР

Признатись щиро? — Ми знали заздалегідь, що в цьому місті застанемо невеличку горстку людей, які схочуть і прийдуть послухати про злидні й турботи українських залишенців. Та ми зле знали. В Балтимор, помимо неприємної хляпи на-дворі, в Українському Народному Домі (в якому, о диво, не продають горілки!) зібралося несподівано велике число українців і то людей, що прийшли на ці наради із щирим заціковленням і безсумнівною охотою допомогти: До Комітету, що зайнявся справою ашурансів, увійшли панове: — Теодор Чорній, д-р О. Дерій, М. Войтович, О. Хархаліс, та М. Сеньків. Ашуранси перебрав д-р О. ерій.

13-го травня були наради в

ЕЛИЗАБЕТ

О год. 7-ій вечора (на яку призначено початок) справа виглядала майже безнадійно. — в Українській Централі зібралося п'ятеро людей: голова Централі проф. Левчик, секретар Централі пан Хитра, п. Роман Слободян і... нас двоє. Але годину пізніше було нас вже втроє більше і пп. Левчик і Хитра перебрали квоту ашурансів на громаду Елизабет. Вже на самих нарадах багато з присутніх зголосилися допомогти, цебто підписати (чи постаратись про підпис) певне число ашурансів. То ж не диво, що після такого доказу сердечности супроти переселенчої акції ЗУАДКу — ми верталися до Филаделфії з враженням, наче після великого віча у великій громаді...

22-го травня, в

НЮАРКУ

було на нарадах досить багато людей і велася дуже жива дискусія, в якій брали участь: Д-р О. Утріско (організатор цих нарад), д-р В. Бемко (предсідник нарад), мгр. Ярослав Яворський (секретар), інж. Мосора, радник Олесницький, п. Д. Тихий, п. Семянців і інші. Не дискуту-

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ЗУАДК

12 і 13 листопада 1955

В цьому році Злучений Український Американський Допомоговий Комітет відбуває свої п'яті з черги Загальні Збори, підсумовуючи повних одинадцять років своєї діяльности. Ці П'яті Загальні Збори ЗУАДКомітету — це ювілейні збори, бо вони получені з десятиріччям нашої установи, яка цього десятиріччя у свій час не відзначила.

Про велику працю ЗУАДКомітету за пройдений час не будемо говорити. Самі факти і числа говорять за себе. ЗУАДК — це українська харитативно-допомогова установа, визнана американським урядом з обсягом діяльности на всіх теренах, де живуть українці. ЗУАДК став на захист всіх українських еміґрантів, рятуючи їх від примусової репатріяції, несучи їм постійну матеріяльну допомогу і правну опіку, як теж уможливлюючи українським еміґрантам нормальне життя через переселення, чи теж поміч включитись в економіку на теренах тимчасового поселення. Саме число 40,000 українських поселенців, яких ЗУАДК переселив до ЗДА і допоміг тут почати нове спокійне життя, говорить за себе. Десяткам тисяч українських еміґрантів допоміг ЗУАДК в переселенні і поселенні в інших імігpаційних країнах нашої землі.

То ж і П'яті Загальні Збори, які будуть підрахунком історичної праці ЗУАДКомітету для нової української еміграції, яка покинула рідний край у зв'язку і в наслідок другої світової війни, будуть знаменні.

Порядок П'ятих Загальних Зборів

Вже тепер постановами Управи ЗУАДКомітету порішено такі найважливіші справи про відбуття Зборів. Загальні Збори ЗУАДКомітету відбудуться у суботу, 12 і в неділю, 13 листопада 1955 року у Филаделфії, в залях готелю „Адельфія", на розі вулиць Чеснет і 13. Збори почнуться точно о год. 10 ранку. Реєстрація делеґатів відбуватиметься від п'ятниці вечором, як і до 12 години полудня в суботу. В загальному намічено такий порядок нарад П'ятих Загальних Зборів ЗУАДКомітету:

1. Відкриття Зборів, в суботу, 12-го листопада, о г. 10 рано;
2. Привітання Зборів представниками Американських Урядових Установ;
3. Звітування Управи ЗУАДКомітету;
4. Дискусія над звітами й уділення абсолюторії;
5. Звіт Статутової Комісії і ухвалення зміни Статуту;
6. Поширення Української Суспільної Служби;
7. Вибір Управи ЗУАДКомітету;
8. Обговорення праці ЗУАДКомітету на майбутнє і постанови Загальних Зборів;
9. Рекомендації Бюджетової Комісії;
10. Звіт Резолюційної Комісії й ухвалення Резолюцій;
11. Закриття Зборів.

Під час нарад Загальних Зборів окремо працюють Комісії, а саме Мандатна, Верифікаційна, Статутова, Бюджетова і Резолюційна.

ІМПРЕЗИ З НАГОДИ 5-ТИХ ЗБОРІВ ЗУАДКОМІТЕТУ

З уваги на ювілейний характер П'ятих Загальних Зборів ЗУАДКомітету відбудуться з цієї нагоди теж великі загальногромадського характеру імпрези. А саме, в суботу, 12 листопада ц. р. Український Театр в Америці під керуванням Иосипа Гірняка виставить відзначену нагородою на Літературному Конкурсі ЗУАДКомітету п'єсу „Чужі вітри". Прем'єра цієї п'єси притягає вже тепер загальну увагу.

В неділю, 13 листопада ц.р. у великій залі Филаделфійської Опери, у так званій „Академі оф Мюзік" при вулиці Брод, відбудеться величавий Концерт.

В час Зборів, в одній із заль готелю відбудеться — **Семінар Суспільної Служби.** В цьому семінарі візьмуть участь, як доповідачі, авторитетні спеціялісти — представники американських й українських установ, як теж і представник американського уряду.

Делеґати на Загальні Збори

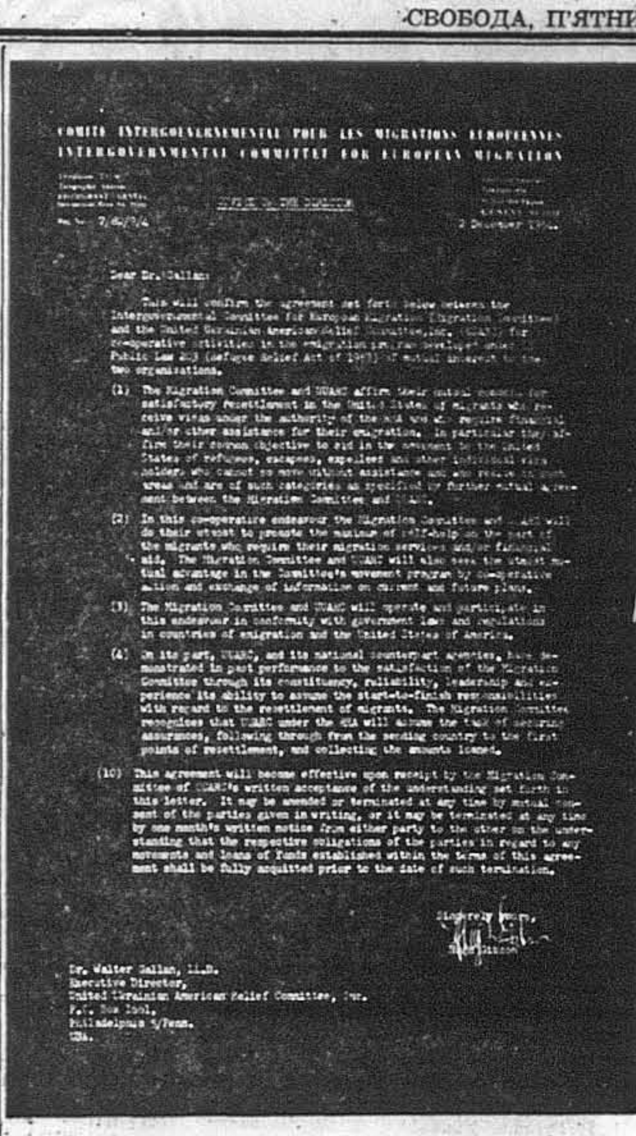
Згідно із статутом, — ЗУАДК — це установа, побудована на членстві організацій і товариств-об'єднань, які ведуть харитативну акцію. ЗУАДК постав, як Об'єднання всіх українських допомогових організацій на терені ЗДА для ведення скоординованої і планової харитативно-допомогової акції. То ж і право участи в Загальних Зборах ЗУАДКомітету мають **члени-організації,** які вплатили членський внесок та й які співдіють із ЗУАДКомітетом. Спомагаючі члени ЗУАДКомітету, значить особи, які платять до ЗУАКомітету річну членську вкладку в сумі 5 долярів, можуть бути учасниками Зборів з правом дорадчого голосу.

Тому пригадується всім організаціям-членам ЗУАДКомітету виконати вже тепер свою повинність, а саме — вплатити членський внесок до ЗУАДКомітету в сумі 10 долярів річно, як теж уже тепер в и б р а т и свого представника на Загальні Збори ЗУАДКомітету і, повідомити про це канцелярію ЗУАДКомітету на адресу:

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE — P. O. BOX 1661, PHILADELPHIA 5, Pa

Організації, які ще не є членами ЗУАДКомітету, а бажають брати участь у П'ятих Загальних Зборах, повинні якнайскоріше звернутись до ЗУАДКомітету по членську заяву і переслати її не пізніше, як **90 днів перед датою Зборів до ЗУАДКомітету.** Пізніших заяв — згідно з постановами статуту — не можна буде взяти до уваги. Кожна організація-член ЗУАДКомітету делеґує на Збори одного делеґата. Одного делеґата висилають теж усі Відділи ЗУАДКомітету.

За точними інформаціями відносно членства, як теж участи у Зборах та й у всіх інших справах просимо звертатися на вище подану адресу.

COMITE INTERGOUVERNEMENTAL POUR LES MIGRATIONS EUROPEENNES
INTERGOVERNMENTAL COMMITTEE FOR EUROPEAN MIGRATION

Dear Dr. Gallan:

Dr. Walter Gallan, LL.D.
Executive Director,
United Ukrainian American Relief Committee, Inc.

Фотокопія оригінального міжнародного договору ЗУАДК з Міжурядовим Комітетом Европейської Міґрації, що встановлює права, можливості та обов'язки ЗУАДК в переселенчій акції.

ЗУАДКомітет веде нову переселенчу акцію

Слідуючі особи чи родини просять американських українців допомогти їм переселитися з Европи до ЗДА на основі нового іміґраційного закону з 1953-го року.

Листа ч. 36а (Австрія)

1. Гайдар Стефан; 2. Курочка Іван; 3. Іващенко Григорій, Надя, Григорій; 4. Іващенко Іван; 5. Яковенко Микола, Марія, Ева, Олексій; 6. Педосюк Василь, Анна, Надія, Катерина; 7. Скляр Федір, Марія, Еріка; 8. Субрицький Матвій.

Щоб допомогти цим людям в переселенні до ЗДА треба, щоб американський громадянин підписав ашуранс і знайшов відповідну працю для апліканта. Ашуранси конечно виготовляти в 6 примірниках і прислати п'ять виповнених і спонзором підписаних копій до бюра ЗУАДК-у.

**UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
P.O. Box 1661, Philadelphia 5, PA.**

„ШУКАЮТЬ СВОЇХ РІДНИХ"

20630 Михайло Величко сестрінку Марію Тіслей (з дому Кліш) з Ярослава, що до 1951 року проживала в Ню Йорку.

20631 Л. Лащенко сина Стефана Лащенка, що перейшов до американської армії в Кореї.

20632 Іван Форошовський, син Катерини Качурчак, вуйка Теодора Качурчука сина Івана.

20633 Михайло Попський кузина Стефана Мідсажного зі села Лювешка, пошта Баківці, пов. Бібрка.

20634 Ілярiон Стасюк з Югославії, родж. у Слободі Золотій, пов. Козова, рідних Марію, Євдокію, Катерину Решніцьких, які виїхали до ЗДА в рр. 1912-1913.

20635 С. Вобішко, син Терешків, дядьків А. і Ярослава Черненко, родом із села Сярівка, Ладинької округи на Уманщині.

20636 Михайло Росцінський знайомих Михайла Радецького і Миколу Скібінського.

20637 Анна з дому Москалик і Гриць Павлюки із села Плешевичі біля Перемишля своїх рідних.

20638 Роман Снігур з Канади Євдокію Вабродську із села Девятир, повц Рава Руська.

20639 Анна з дому Пиняка Грабова свою кузинку Еву Камінецьку зі села Залуче. Камінецька виїхала з краю в 1910 році і правдоподібно проживала в Ютиці.

20640 Иосиф Ткачишин рідних і знайомих із села Жуків, пов. Золочів.

20641 Марія Дебіта Марію з дому Дровяк Малець із села Рогізно, пов. Яворів.

20642 Іван Денеґа тету Марію Солоп, яка жила до 1948 року на фармі в стейті Пенсилвенія.

20643 Александер Бачинський, село Телешниця Сянна, пов. Лісько, родину вуйків Андрія і Анни з роду Підколицька Грицик та стрийків Миколу і Федора Бачинських.

20644 Володимир Гиз своїх рідних і знайомих.

Зголошуватись у справі вище поданих розшуків просимо із заподанням відповідного числа розшуку на адресу:

**UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, INC.
P. O. Box 1661, Philadelphia 5, Pa.**

Переселенча акція і пекучі проблеми української еміґрації в Европі повинні вплинути на широке заінтересування справами переселення і допомоги, і тому Збори ЗУАДКомітету будуть напевно тішитись великою увагою і співдіянням всієї нашої громади.

Виделеґуйте вже тепер своїх представників на П'яті Загальні Збори ЗУАДКомітету в днях 12 і 13 листопада 1955 року у Филаделфії, як теж вже тепер полагодьте свої членські обов'язки.

Допоможіть українській незалежній допомоговій установі — ЗУАДКомітетові перевести наложені на неї історичної ваги завдання.

Управа ЗУАДК

ЇМ ТРЕБА ТЕПЛОГО, СЕРДЕЧНОГО СЛОВА

(Лист з дому для старших віком у Бельгії)

Коли я опинилася з моїм скромним майном, стисненим у пошарпану валізу і клунок, у Буже — тут падав дощ. Дощ — звичайне явище у Бельгії, але для новоприбулого він справляє пригнітаюче враження. Тим більше для новоприбулого, який від років примушений кудись вибиратись, покидати все своє майно, і лише дещо спакувати у клунки, на дорогу. Тому з почуттям деякого встиду дивилась я на мою вже досить пошарпану валізу і клунок. Але саме ці валізи тут — у коридорі нового великого будинку, де мені призначається зачинати новий етап мого життя, вони мені такі рідні, такі свої. Це ці клунки скривають у собі моє минуле, мов записана книга пройденого життя.

І разом з тим починаю теж інакше дивитись на цей будинок колишнього манастиря, де тепер приміщено притулок для старших віком. Починаю приглядатись людям, бо відчуваю, що я тут тепер співмешканка, а не звичайна відвідувачка.

Мене запрошено на обід. Я увійшла у залю, за директором, який показував мені дорогу, і стрепенулась. Невже я тут буду доживати свого віку. Всі мешканці, які саме засіли за столи до обіду, видались мені якимись віковими людьми. Всі вони — чоловіки, чи жінки, були бліді і виснажені, побілілі від сивини, чи лисини, немов би якась сіра маса, пощерблена і поморщена безмилосердною старістю.

Мене прийняли з деяким недовір'ям. Це вже прикмета старших віком людей, все нове приймати з недовір'ям. Мені треба було зібрати всю відвагу і найніжнішу привітність, щоб здобути їх ввічливість, чи теж призязнь.

Що більше, я знала, що тут самі чужинці, а між ними ще й наші вороги, а я принесла тут гаряче українське серце. Але — на щастя — між тими людьми вже затираються національні різниці. Що більше, видалось мені, що у цих людей затерті індивідуалні прикмети, хоч опісля пізнала я, що вони в них таки є. Старість зробила своє, та ще й вони не лише всі старі, але й усі в одному гуртожитку. Спільна доля, спільне життя виробили багато спільних прикмет, які поєднують цю громаду.

Придивляюсь до окремих осіб. Ось старенька „няня". Вона кланяється низенько усім, коли входить і виходить з їдальні. Вечорами вона не світить світла у своїй кімнаті. Це напевно залишок з давніх років служби, коли заборонялось їй світити світло, коли діти сплять. Вона навіть українка, але вона не знає цього, бо і не знає рідної мови.

Ось друга подруга теперішнього мого життя. Вона тут найстарша — їй 95 років. Але вона дуже активна. Постійно збирає посуду зі стола, постійно намагається щось порядкувати. А коли їй щось припече, ось „син не писав уже давненько", тоді вона починає чистити підлоги, щіткою і милом, не лише у себе в кімнаті, але й на коридорах. І тоді приговорює собі голосно: „А то горда цяця, навіть не привітається з ніким". „Ах, як ця бельгійка погано накриває до столу — нездара". „Ось ця пануся, прибрана, як дама, щупленька — та ще й голуба придбала. Носиться з ним. Він навіть має право жити в її дімнаті". „А той взявся вчити нас англійської мови, а самий не второпає ні слова".

А ось на боці дідок — це наш, українець. Він мусить постійно майструвати. Не спочине ні на хвилину. І стукотить дядя весь день молотком, аж усіх з рівноваги випроваджує. Інший мужчина — бельгієць теж дратує окруження; він весь день мурчить якусь пісеньку до зануди. Така тут пестра „колонія".

Є і хворі деякі. А найбільше жаль цього сліпця. Він дуже чемний, уложений і ввічливий. Тішиться, як з ним заговорити. Говорить півголосом, щоб не турбувати нікого. Він має товариша, який піклується ним, і в цьому бачить ціль своїх старих років.

Ось ніби одна стара маса людей, але все це індивідуальності. Все це живі люди — хоч часом, як діти, непорадні, але всі вони мають свої радощі і смутки. Ще більше, вони мають пережите життя, яке поглиблює ці їхні радощі і смутки. На жаль, не розуміють цього молоді. Ці молоді вважають, що лише їм дано життя і забувають про своїх старих батьків, чи родичів. А ці батьки — потребують лише одного: серця. Прихильности молодих і зрозуміння і такою радістю сповниться їх життя в гуртожитку. Одна прихильність, одно тепле слово, кількахвилинні відвідини — і справжній розквіт в домі для старших. Ще більше потребують цього тепла, цього теплого слова ті, в яких уже нема рідні. То ж і не забувайте їх — одно слово, дрібка уваги — це великий дар для них — тим більше, що вони свідомі того, що на відході, що їм призначено незадовго відійти.

Мелянія Нижанківська,
вдова по композиторі

ПРИЇЗД НОВИХ ІМІГРАНТІВ

Заходами Злученого Українського Американського Допомогового Комітету на новий переселенчий закон з 1953 р. приїхали до ЗДА за час з 29-го квітня до 10-го червня 1955 р. слідуючі особи:

Василечко Михайло. Гаврилів Микола. Гасцький Роман. Гайдук Теодор. Гриндей Петро, Марія, Михайло Стефан. Гермак Михайло, Осипа, Адолф і Люба. Дубик Михайло; Ельза, Анна. Камінський Володимир. Кутовий Юрко, Людмила, Альфред. Плахтина Іван. Пондарчук Яків. Тягнирядно Надія. Федоренко Євген. Фролов Антоніна. Чучук Стефан. Савчук Микола, Марія, Михайло.

До Канади виїхали:

Дашко Петро, Ільза, Ігор. Падусенко Григорій з дружиною і сином.

Все листування в справах переселення — з зазначенням імена аплікантa та числа нашого ашурансу, якщо такий вже виставлено, — просимо слати на адресу:

**UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE,
P.O. Box 1661, Phila. 5, Pa. U.S.A.**

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет у Филаделфії

В американських портах під час першого великого переселення очікували новоприбулих представники ЗУАДК, між ними й наші передові громадяни, як голова УНС п. Д. Галичин, головна радна УНС п-ні Марія Демидчук (видні на фотографії) та багато інших. Так само і тепер ЗУАДКомітет приготовляється до зустрічі наших нових переселенців.

В ЮНІОН ПАРКУ

— Що ж, пане Ґула?.. Хіба будемо святкувати восени ще один ювілей?

— Чий, ваш?

— Де ж там — мій! Нашого Зудаку. Це ж минуло, кажуть, десять років, як Зудак заложив свій офіс та й погав збирати гроші на скитальців.

— Ну, треба буде рихтуватися до бенкету...

— Бенкет — своїм порядком, концерт — своїм, але ж, кажуть, буде ще одна новина на тому ювілеї: пан Иосиф Гірняк мають показати таке представлення — як перший політиґний еміґрант приїхав до Америки.

— Цікаво — хто це міг би бути, той перший?..

— Кажуть — якийсь тоді, як їхав, несповна десять років. Ну, тепер вже хлоп!..

— Не знати, ги вміє ще по-нашому говорити?

— Говорити, як говорити, але „кару", вже напевно має!

— Та й дівґину під боком...

— Шур! Впорожні не поїде.

— Ей, ми тут хлопця обмовляємо, псів на нього вішаємо, а може він тепер пріє та екзаменти складає на університеті?..

— Так, як ваш Михайло?..

— Ой, кажу вам, сусідо, я такий радий, як би мене хто на сто коней посадив, або в якого „каделяка"! Ви ж тільки подумайте: — мій син — американський інженер!

— А від гого? Від мостів?..

— Де ж там! Від оропплянів!

— Го, го!.. То він високо літає!

— А найбільше мені сподобалася та їхня „ґраджуація" — як їм усім роздавали патенти. Михасько приніс мені та й мамі два тікети, щоб ми подивилися на цілу параду.... Кажу вам, сусідо, було на що подивитися!.. Зігнали їх на таке велике оболоння три і пів тисяґки студентів, що в один і той самий день, у тій самій годині діставали свої титули... Мой, то ж вам, ніби, ціла дивізія війська! Я не знаю, ги наша бідна Галиґина за двадцять років мала стільки вгених: ґотириста докторів, — триста інженерів, п'ятьсот професорів, двісті дапломатів, сотні інших спеціялістів, — і все те вони випродукували в одному році на одному лише університеті! Ну, а в цілій круглий сирота, що мав Америці?..

— Велл, а ви колись казали, що в Америці нема культури?

— Хто? Я таке казав?.. Не пригадую.

— Так собі нераз міркую: варто було накрутит на тейп-рекорді те все, що ми всолили тій Америці, як тільки сюди приїхали... Як ми її „благословили".... — Тепер не один з нас не признався б до свого власного голосу.

— А, наприклад, моїй жінці не треба тейп-рекордів, вона далі одне й те саме балакає: фурт хоґе їхати додому!

— А що ваш син на те?

— Михась каже: „Мамо, як вертатимете додому, то вже не буде ґасу хворіти на морську хворобу. Я зроблю для вас такий літак, що сніданок з'їмо в Ню Йорку, а на обід прилетимо до Львова!"

— Дай нам Господи таких драйверів! Для Зудаку буде менше роботи.

І к е р.

ШУКАЄМО СВОЇХ ЗАГУБЛЕНИХ І ЗНАЙОМИХ

Пригадуємо, що ще кілька сот родин (около 1500 аплікантів), яких прізвища проголошено в попередньому числі наших „Вістей", не має ашурансів. Просимо загал нашої громади з більшою увагою віднестись до справи переселення, бо це єдина і найкраща розв'язка проблеми залишенців, а може теж остання.

ЗУАДК переселив дотепер сорок тисяч осіб. Багато з них є в постійному контакті із ЗУАД Комітетом і багато з них є членами нашого Комітету. Але є і такі, яких представники ЗУАДК тільки і бачили, що при їхньому причаленні до американського порту. Вони розійшлися по широкій Америці і не лише не подали своєї адреси, ані не відгукнулися на ніякий заклик ЗУАДК, але теж і не поцікавилися дотепер своїм задовженням за кошти переселення.

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет просить слідуючих осіб (або їхніх знайомих), яким не приставлено рахунків за переселення через брак їхньої адреси, зголосити до Комітету своє теперішнє місце перебування:

Прибулих у 1949 році:

Березня 2-го, до Ню Йорку кораблем „Ерні Пайл" — Гриневич Євген-Ярослав.

Вересня 17-го, до Ню Йорку кораблем „Дженерал Мюр" — Равлюк Теофіль і Софія; Ройовська Ольга; Павлівець Іван, Анна і Марія; Паславський Андрій, Стефанія, Андрій і Софія; Феденко, Олексій, Ольга, Михайло; Щербан Григорій, Анна і Марія.

Прибулих у 1950 році:

Лютого 21-го, до Ню Йорку кораблем „Дженерал МекРей" — Кінаш Микола з дружиною.

Березня 27-го, до Ню Йорку кораблем „Дженерал Грілі" — Гахов Григорій з родиною.

Квітня 6-го, до Ню Йорку кораблем „Дженерал Гаан" — Сілецький Богдан і Любомира.

Квітня 11-го, до Ню Орлінс кораблем „Дженерал Ленґфіт" — Мороз Олекса з родиною.

Квітня 20-го, до Ню Йорку кораблем „Дженерал Тейлор" — Кошман Іван і Марія.

Травня 8-го, до Ню Йорку кораблем „Дженерал Мюр" — Сим Осип, Юлія і Анна.

Травня 9-го, до Ню Йорку кораблем „Дженерал Гаан" — Котляр Семен і Ана.

Червня 5-го, до Ню Орлінс кораблем „Дженерал Гаан" — Згоба Микола і Наталя.

Прибулих у 1951 році:

Жовтня 5-го, літаком „Флит" 105 до Ню Йорку — Капечук Іван з родиною.

Грудня 14-го, літаком „Флит" 123 до Ню Йорку — Пастернак Михайло з родиною.

Прибулого на ашуранс „3-с", травня 12-го 1954 року, літаком „Мітва" 12116 —Ківіор Альфреда з дружиною Анелею.

(Продовження розшуків буде).

ЗУАДКомітет просить всіх, хто не одержав рахунку за переселення, негайно зголосити свою теперішню адресу. Цим Ви допоможете Комітетові уникнути великої і зайвої праці над розшуками за колишніми аплікантами та потреби проголошувати їхні імена в пресі.

А всі ті, хто одержав свій рахунок, хай поспішать виконати свій обов'язок — не тільки перед організацією, яка витратила на них кошти, а і перед своїми братами, які досі чекають на можливість переселення або на нашу матеріяльну допомогу, коли через стан здоров'я для них закриті всі дороги до кращого життя.

Зголошення нових адрес, зворот належитости за переселення, членські вкладки, пожертви на переселенчий фонд та на суспільно-допомогову діяльність ЗУАДК просимо слати на адресу:

**UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
P.O. Box 1661, Philadelphia 5, PA.**

ЗУАД Комітет у Филаделфії.

валося тільки над одним питанням: Чи треба допомогти ЗУАДКові рятувати залишенців. А теж без жадного застереження Нюарк (точніше: переселенче бюро ЗУАДК в Нюарку, яке безкорисно й добровільно веде мгр. Я. Яворський вже більше року) взяв свою квоту ашурансів. Багато з них розділено поміж присутніх, що зголосилися на місці взяти на себе відповідальність. І якщо ці присутні на нарадах — це український Нюарк, то він справді свідома українська громада.

25-го травня, в

ЙОНКЕРС

вийшло таке масове віче, як у Милвил, — тільки тут завинила вже пошта: не донесла повідомлення. І, очевидно, нарад не було, але були зате три приватні розмови, дві особисті (з д-ром Я. Стрийським і з панею Ярославою Кіналь) і одна телефонічна (з д-ром Гр. Чвартацьким). Вислід? — Ідеальний: названі вище громадяни взяли на себе обов'язок за цілий Йонкерс і, що важніше, знаменито вив'язуються з нього.

Цілу дорогу з Йонкерс до Филаделфії переслідувала мене фантастична думка про те, як прекрасно стояли б ми сьогодні, як би кожна і кожний з нас так сумлінно й солідарно ставилися до громадських справ як цих троє громадян у Йонкерс.

День пізніше, 26-го травня в

ПЕТЕРЗОНІ

ми остаточно переконалися, що успіх цієї переселенчої акції не залежить від скількости, а від якости зібраних людей. І в цьому місті з поміж невеликого числа присутніх вибрано комітет (пп.: Озарук, ООЧСУ, Чаповський ОДВУ і мгр. Клевак), що перебрав ашуранси і, не гаючи часу, взявся за роботу. Мале число присутніх справді гідно заступило українську громаду в Петерзон.

Всі ці близькі до Филаделфії українські громади дали доказ, що переселенчі наради ЗУАДК-у варті справді труду й часу — що це без сумніву успішний спосіб прискорення акції переселення, — то ж червоні кола екзекутивного директора поширилися й на дальші околиці.

31-го травня вранці, ми сіли в авто в Филаделфії, а над вечір того дня пробували випростувати свої затерплі ноги в

РОЧЕСТЕРІ

В порівнянні до попередніх поїздок, це була довга і втомлююча дорога, але за вислід її варто було їхати ще дальше і втомитися ще більше. На нарадах в Народному Домі було багато людей (стара правда: Чим дальше від дому, тим більше тебе вітають...). Зорганізував наради місцевий Відділ ЗУАДК-у, що має за собою вже чималий досвід у переселенні та допомозі скитальцям. Провадив нарадами голова Відділу п. Роман Пристай, секретарем був п. Ростислав Шутер. Багато присутніх брало участь у цікавій дискусії над положенням залишенців і помічю їм. Квоту ашурансів на Рочестер перебрав секретар Відділу ЗУАДК п. Ростислав Шутер, — та вже на нарадах поділили її поміж собою представники місцевих організацій: пп. М. Скнилик, М. Єйна, інж. Малаховський, Федоренко і Кольцьо та пані Харамбура. Мимоволі приходила думка, що так повинно бути по всіх наших громадах. Рочестер поставився так сердечно до цієї справи, що на другий день, 1-го червня, ми їхали до

СИРАКЮЗ

із може трохи завеликою дозою оптимізму й самопевности. В Сиракюзах ми трохи опустили свої рожеві крила, бо на наради прийшло дуже мале число людей, але й тут повторилося правило про якість і скількість. Пп.: Іван Пігуляк, Володимир Смага та Іван Василик гідно заступили громаду Сиракюз, мале число присутніх на нарадах доказало велике і щире зацікавлення долею своїх залишених за морем земляків.

На другий день, 2-го червня

ЮТИКА

не осталась позаду. Навпаки, скількістю присутніх на нарадах вона перегнала свою багато більшу числом українських мешканців сусідку Сиракюзи. В Ютиці наради зорганізувала місцева філія УККА (голова: д-р Б. Грабовський, секретар: мгр. Омелян Томич), яка перебрала квоту ашурансів на свою громаду. До помочі їм у цій праці зголосилися без вагання представники місцевих організацій і присутні на нарадах громадяни. Велике число ашурансів узяв на себе представник УНСоюзу п. Володимир Запаренюк, що вже має на своєму конті десятки виставлених ашурансів з цієї й попередньої іміґрації. Свою поміч зголосили теж панове: Михайло Войтович, Дмитро Федот, Микола Коханець та представниця СУМА. Мала українська громада в Ютиці зробила на нас дуже велике враження.

ЕПІЛОГ

Довга, закруглиста і темна дорога вела нас із Ютики додому в ночі з 2-го на 3-те червня, цебто точно місяць після перших переселенчих нарад у Честері. І хоч як терпло тіло від цілонічного сидження в авті, хоч як томилися очі й голова, все ж ця втома була повна вдоволення й оптимізму: **за один місяць цієї акції ЗУАДКу зібрано півтисячі ашурансів,** цебто половину того, що за попередніх 18 місяців. І за цей один місяць 11 українських громад та десятки поодиноких громадян дали доказ, що їм справді лежить на серці справа допомоги залишенцям.

Вони доказали теж своє розуміння ваги ЗУАДК-у і свою громадську солідарність супроти цієї одинокої с а м о с т і й н о ї української допомогової установи. Вони активно включалися в працю ЗУАДК-у, міжнародно признаної української організації, що цього року скінчила вже 10 літ важливої та успішної громадської діяльности.

Українські громади: Честер, Милвил, Еллентавн, Балтимор, Елизабет, Нюарк, Йонкерс, Патерсон, Рочестер, Сиракюзи і Ютика вписалися чорнилом у книгу переселення українських залишенців великими літерами і тривким, а ЗУАДК певний, що і всі інші українські громади долучаться до них.

Діти наших нових переселенців з-перед п'яти років знайшлися вже під відповідною опікою. Допоможіть ЗУАДКомітетові допомогти переселити до цієї щасливої країни ще тисячі інших українських дітей, які, крім скитальських злиднів, не зазнали ще справжнього життя та його радости на волі.

ЗВІТ

з пожертв зложених у Злученому Українському Американському Допомоговому Комітеті у Филаделфії за час з 1-го до 16-го червня 1955 р. (включно).

ВІСКОНСИН:

Маршфілд: Іван Марак $2.

ІЛЛИНОЙ:

Вермонт: Константин Клепачівський $5.

Елмвуд Парк: Т. Боруцький $5.

Шикаго: Ліга Американців Українського походження $23.60. Збірка „Писанка" на листу ч. 10136 (збір. В. Ничай) зложили: Роман Мартинюк $10; по $5: Микола Шліхутка, Захар Субтеля; Володимир Ничай $2; Ярослав Гриневич, $1; решта дрібними. — У. Н. Союз, Відд. ч. 301, Т-во ім. Д. Вітовського $5. „Писанка" на листу ч. 10350 (збір. М. Кришталь) по $1: І. Казанівський, В. Іващук, П. Олексієнко, М. Кришталь, І. Василяті. — Т-во ім. Д. Вітовського $5. Микола Стеців на „Писанку" $5; по $1: Барбара Котуля, І. Винник.

ІНДІЯНА:

Елкгарт: У. Н. Союз Відд. ч. 499, „Писанка" $8. На листу ч. 10617 по $2: Віктор Вербянський, Іван Горін, Степан Дворяк; по $1: Євген Вербянський, Петро Поповзак.

Оукленд Сіті: О. С. $1.

КАЛІФОРНІЯ:

Лос Анджелес: Марта Крайст $2

Сан Франсіско: Ілля Чабан $2.

КОЛОРАДО:

Денвер: Українська Американська Громада, „Писанка" $16. На листу ч. 10121: Орест Колтуняк $5; по $1: Розалія Клепак, О. Мотник, М. Стефанишин, Марія К.... (підпис нечиткий), Я. Нижник, Василь Ідушкевич, І. Івахів, В. Винар, Н. Некитюк; решта дрібними.

КОНЕКТИКАТ:

Бриджпорт: Михайло Стасів $12 (з них $2 на „Писанку").

Гартфорд: Петро Хмелівський $5; Д. Моклук $1.

Ню Гейвен: Григорій Дубно на „Писанку" $5.

МЕРІЛЕНД:

Болтимор: Степан і Наталка Маценко на „Писанку" $5; У. Н. Союз, Відд. ч. 320, „Писанка" $4. З них на листу ч. 10359: Данило Пісецький $2; по $1: Іван Малко, Михайло Хомишак.

МЕСАЧЮЗЕТС:

Дорчестер: Юрій Дяченко на „Писанку" $2.

Спринґфілд: Григорій Мисишин $5.

МІЗУРІ:

Ст. Джозеф: Іван Кобзей $2.

МІШІҐЕН:

Гемтремк: Михайло Миронюк $10; Михайло Горак $5.

Дітройт: По $5: М. Левицький, Б. Сторожук; Стефан Годів $2.50

Мукеґан: Михайло Мисак $2.

НЮ ДЖЕРЗІ:

Віпані: УКК, збірка „Писанка" $43. На листу ч. 10164 (збір. Петро Зятик і Степан Навроцький): Степан Навроцький $5; по $3: Петро Зятик, Юрій Богославець; по $2: Іван Доктор, Степан Візниця, Петро Галатий, Данило Петрочко, Степан Козловський, Федір Німець, Алекс Василенко, Стефанія Богославець; по $1: Михайло Присташ, Василь Гвоздь, Олена Мігалко, Анна Фанок, Михайло Пасечник, Дмитро Оринич, Михайло Челяда, Стефан Витвицький, Василь Осадчук, Дмитро Кіцак, Микола Шкред, Петро Шлимко, Сергій Шуляка, Іван Савицький, Параня Візниця, Марія Галата.

Байон: У. Н. Союз, Відд. ч. 380, „Писанка", $22.75 (+25 ц. на пошт. витр.). На листу ч. 10760 по $2: Антін Пахолок, Василь Фесьо, Мирон Сірий, Микола Пукас; по $1: Дмитро Бойчук, Микола Маньків, Зиновій Сірий, Стах Равриш, Богдан Гупаловський, Славко Шеремета, Михайло Пилипчій, Іван Шкапяк, Михайло Зарічний, Григорій Божик, Василь Шклярський, Василь Іванишин, Іван Кузюк, Василь Пітринчик, Петро Буковинський.

Елізабет: Роман Слободян $10; Данило Слободян $5; Дмитро Керничний $2.

Джерзі Сіті: П. Костик $5 („Писанка" на листу ч. 10498).

Лінден: Микола Креховецький $120. (Пожертва на суспільно-допомогову акцію ЗУАДК замісць звороту видатків понесених спонсором С. Креховецьким, який відмовився цей зворот прийняти).

Ньюарк: У. Н. Союз, Відд. ч. 76, „Писанка", $23.50 (дохід від продажу писанок); Ів. Ущак $1.

Перт Амбой: А. Харченко з родиною $10.

Песейк: Юхим Паница $10; В. Штокало $5.

Трентон: Матірний Союз Українок, „Писанка", $33.50. На листу ч. 10303 $16.50, (збір. А. Сенько) по $1: Олександра Сенько, Іван Сенько, Ю. Сенько, Т. С.... (підпис нечиткий), І. Гаврилюк, А. Деревянко, Ю. Вуряківець, Семен Трістан, Ф. Рижій, Іван Кисіль, Мусій Різик, Василь Розізнаний, Е. Панасюк; решта дрібними. На листу ч. 10304 (збір. А. Дерев'яненко) $17. По $2: Д. Кузик, В. Верган, Я.... (підпис нечиткий), Мартиненко; по $1: Іванисик, Нечепуренко, В. Качуровський, Захвалинська, Галина Кальман, Андрій Деревянко, Альбіна Деревянко, А. Самосій, А. Стратієнко.

НЮ ЙОРК:

Ню Йорк Сіті: Марія Скальська $40 (пожертва на суспільно-допомогову акцію ЗУАДК); У. Н. Союз, Відд. 361, Т-во „Дністер", $15 („Писанка" на листу ч. 10818); по $10: Т-во Українських Інженерів в Америці, Український Хор „Думка" (на „Писанку"), Микола Ґелецький; Микола Собенко, на стипендію ім. д-ра Луки Мишуги, $5; Павлина Котлярчик $2.

Амстердам: Укр. Автокефальна Правосл. Церква $16 „Писанка" на листу ч. 10050 (збір. Олексій Скібіцький) по $2: о. Прот. Л. Долинський, Василь Сірик, Кирило Сітко; по $1: Петро Стиценко, Олекса Скібіцький, Касян Семчук, Юрій Ковальки, Прокоп Грушевський, Олекса Жиґлевич, Антін Долотаренко, Іван Швидиченко, Михайло Ситник, Михайло Пайн.

Бофало: Атанас Т. Кобрин на „Писанку" $2.

Бруклин: І. Гриценко $5.

Гемпстед: У. Н. Союз, Відд. ч. 327, „Писанка" $38. На листу ч. 10475 (збір. А. Копистянський) по $2: В. Місюренко, Кирило Вовк, Гр. Ковальчук; по $1: Степанків, Ст. Корнова, Стела Грибик, Н. Савка, Едвард Бабій, Орест ... (підпис нечиткий), Кулькевич, Ціопик, М. Мотуз, В. Атаманчук, С. Кулинич, Е. Скіра, А. Копистянський, Ю. Маланчук, О. Дацьків, В. Винницький, П. Стецюк, М. Терещук, О. Шпачинський, О. Зима, І. Лотоцький, А. Веремчук, О. Фірчук, І. Бабій, М. Мудрий, А. Гладка, В. Пекар, Гр. Шевчук, В. Стець, Ст. Баран, Т. Багрій, М. Смуток. **Примітка:** Імена жертводавців на „Коляду", збір. листа ч. 6139, проголошено у „Вістях ЗУАДК-у" з дня 18-го березня б.р. під місцевістю Вестбері, Н. Й. — Укр. Православна Церква св. ап. Петра і Павла $20. На листу ч. 10099 (збір. О. А. Селепина): Укр. Правосл. Парафія св. ап. Петро і Павло $13; Микола Цимбалистий $4; О. А. Селепина $3. — Кирило Вовк $6.

Гіксвіл: У. Н. Союз, Відд. ч. 267, „Писанка" $11. На листу ч. 10341 (збір. К. Дідух) по $1: Р. Каплун, К. Дідух, К. Шварц, М. Гарісон, Ст. Супик, Д. Кишенюк, А. Рутович, И. Савчин, Ст. Кламишин, Т. Аґрест, П. ... (підпис нечиткий).

Елмайра: У. Н. Союз, Відд. ч. 271, „Писанка" $17. На листу ч. 10346: Відділ ч. 271 УНС $10; по $2: Василь Костів, Іван Чопко;; по $1: Петро Витра, Іван Городійчук, Павло Романишин.

Іст Медов: Василь Куліш $2.

Когус: Філія УКК, „Писанка", $37. На листу ч. 10311: Григорій Кушнір $3; по $2: Теодор Ракочий, Олег Омецінський, Василь Семенович, Микола Мацюк, Володимир Коник, Василь Кушнір, Дмитро Цахнюк, Ярослав Білас, Михайло Крушельницький; по $1: В. Стадник, О. Ґавдяк, Роман Мацюк, М. Винник, Марія Франко, Р. Галькевич, Петро Ракочий. На листу ч. 10187: Йосип Дзямба; по $2: Юліян Бачинський, Даниїл Будний, Г. Куфель.

Ню Гайд Парк: Марія Турко на „Писанку" $10.

Обери: По $1: Ярослав Коваль, Федір Купчинський.

Саратоґа Спрунґс: Григорій Пилипенко $2.

ОГАЙО:

Воррен: Філія УКК, збірка „Писанка", $9.50 (зібрав і переслав Мирон Жмуркевич). На листу ч. 10234: Дмитро Макух $1.50; по $1: Микола Чепак, Мирон Жмуркевич, Михайло Піна, Марія Піна, Микола Коваль, Стефан Ґуліч, Тарас Іванчак, Г. Кархут.

Клівленд: П. Хімка $3; по $1: О. Блашків, М. Козюк.

Толідо: Замість квітів на могилу бл. п. Марії Ляиґ пожертви на допомогу залишенцям: Петро Стасів $16; Василь Дувало $4.

ОРЕҐОН:

Портленд: Українська Правосл. Церква, „Писанка" $11.50. На листу ч. 10236 (збір. Стефан Химич) по $1: Стефан Химич, Волтер П. Повел, Н. Горбалик, Н. Н. (підпис нечиткий), С. Олеско, Марія Білозор, о. Іван Гончарів, Ф. Спанкін, Пилип Тарнавський, Георг Скоченко; решта дрібними.

ПЕСИЛВЕНІЯ:

Филаделфія: У. Н. Союз, Відд. ч. 105, Б-во св. Володимира, частина збірки на Ювілею Відділу $63; збірка „Писанка" на листу ч. 10562 $9 (збір. Микола Цюпак) по $2: Стефан Слободяни, Микола Цюпак, Василь Посполита, Юрій Марушак; Михайло Диміцький $1. — Б-во кол. вояків І-ої Укр. Дивізії УНА в ЗДА $1,000. — Леонід Мороз $5; Параскевія Боднар

Бристол: о. Лев Тимків на „Писанку" $2.

Ґленсайд: Вікторія Савчинська на „Писанку" $5.

Едістон: Олена Коцюба $6.

Карнеґі: Іван Отчич на „Писанку" $5.

МеКіз Ракс: І. Гінчак $1.

Честер: Відділ „Самопомочі", збірка „Писанка" $154.50. На листу ч. 10325 (збір. Іван Рудницький) $21: Константин Мельник $3; Микола Муляр $2; по $1: Іван Рудницький, Петро Мисак, Василь Віянський, Дмитро Т.... (підпис нечиткий), Ярослав Клюка, Антін Комендантчук, Іван Пшиничняк, Іван Давид, Данило Кучера, Василь Новак, Володимир Вацикевич, Петро Візняк, Ярослав Синюра, Павло Шабатура, Осип Міґулка; решта дрібними. На листу ч. 2, продовж. ч. 10325 (збір. Осип Бандерський) $13: Осип Бандерський $1.50; по $1: Микола Даців, Н. Н. (підпис нечиткий), Іван Федак, Ольга Дашківська, Богдан К.... (підпис нечиткий), Олекса Венчак, Маковський, Іван Бабан, Евстахій Мінчак, Андрій Летнянчин, В. Шляхтун; решта дрібними. На листу ч. 4, продовж. ч. 10325 (збір. Данило Паньків) $10: по $2: Данило Паньків, Петро Смолій, Омелян Рилько; по $1: Стефан Касиєр, Іван Космовський, Дмитро Шерщунь, К. Пастушок. На додаткову листу ч. 1 (збір. Александер Кобаса) $110.50: по $5: А. Кобаса, інж. Яцюк, Роман Мельник, Атанас Кобрин, З. ... (підпис нечиткий), Михайло Рущак, Ф. Бранчик, Василь Кий, М. Островський, о. Микола Збир, І. Михайлів, Осип Матківський, Андрій Шупа; по $3: Анатоль Самійленко, Анастасія Огородник; по $2: Микола Бориславський, З.... (підпис нечиткий), В. Батранчук, Степан Микита, В. Олександер, Василь Микитюк, В. Корчинський, В. Кузик, Шаршалюк, Ф. Грабовий, Володимир Сиг, І. Кізюк; по $1: Ц. ... (підпис нечиткий), Віщук, А. Зґута, М. Ґелевич, М. Цихановський, Іван Процишин, Дмитро Мінчак, Дм. Ярема, Гр. Майборода, А. Д. С. ... (підпис нечиткий), М. Михалевський, В. Михалович, Р. Дацко, Іван Вітязь, Анна Соколишин; решта дрібними. — К. Турянська $5.

РОВД АЙЛЕНД:

Провіденс: Філія УКК, збірка „Писанка" $9. На листу ч. 10279: Енні Подеворна $3; Семен Александрук $2; по $1: Павло Гранківський, Марія Гранківська, И. Лаба, Паранка Костів.

КАНАДА:

Монтреал, Кве.: Роман Богачук $1.

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
P.O. Box 1661, Philadelphia 5, PA.
ЗУАД Комітет у Филаделфії.

ЗВІТ

з пожертв зложених у Злученому Українському Американському Допомоговому Комітеті у Филаделфії за час з 29-го квітня до 1-го червня 1955 р.

АРІЗОНА:

Фенікс: Укр. Роб. Союз, „Писанка" $10. На листу ч. 10118 (збір. С. Василенко) по $3: С. Василенко, П. Ластович; Т. Кривокобильський $2; по $1: В. Триловський, Е. Ярмак.

ВАШИНҐТОН:

Сіетл: Збірка „Писанка", зібрала й переслала М. Шевченко $8. На листу ч. 10621 по $2: Родина Шевченко, родина Демко, Олена Струк; по $1: Марія Бек, Марґарита Стаплер.

ВІСКАНСИН:

Кенна: Іван і Марія Фіґура на „Писанку" $5.

Мілвокі: Микола Гречило на „Писанку" $5; Алекс Панченко $5.

ДІСТРИКТ КОЛОМБІЯ:

Вашингтон: Іван Іщенко $45. (З них $20 членські внески за 4 роки та $25 пожертва на суспільно-харитативну діяльність ЗУАДК). — Укр. Правосл. Церква св. Ап. Андрія Первозваного, „Писанка" $28.50. На листу ч. 10109: Укр. Правосл. Церква св. Ап. Андрія Первозваного $10; пожертви парафіян під час богослуження 5.1.55 $8.15; пожертви парафіян під час богослуження 5.8.55 $10.35. — Татяна Котик-Степанович на „Писанку" $10.

ІЛЛИНОЙ:

Вермонт: Константин Клепачівський $5.

Діксон: Д-р Олег Д. Нагірняк на „Писанку" $5.

Палатин: Стефан Ґедзик на „Писанку" $5.

Шикаго: У. Н. Союз, Відд. ч. 221, $47.50. Збірка на листу ч. 8816 (збір. Т. Шпікула) по $5: Тарас Шпікула, Михайло Бержак; по $1: А. Стецюк, Ф. Т. Васильовський, І. Кутко, В. Пакетів, Гр. Рудак, М. Попель, В. Любас, П. Перцак, М. Помірко, П. Мак, М. Сенчишак, Павло Б... (підпис нечиткий), Н. Нагоряк, М. С.... (підпис нечиткий), п-ні П.... (підпис нечиткий), А. Лучків, Ст. Пустовій, Т. Кривовяз, А. Вутрий, В. Пікулицький, В. Бадовський, І. Буцерка, П. З.... (підпис нечиткий), Г. Кулакевич, П. Мазар, Д. Німилович, Ст. Коцелко, В. Фриґа, А. Тимкович, Ст. Віґун, Гр. Ковч, Б. Цурковський, Я. Кулина, М. Смишнюк, В. Хамула, М. Бойко, А. Кулицький; А. Полуга 50 ц. — У. Н. Союз, Відд. ч. 399, „Леви", „Писанка" $13. На листу ч. 10723 (збір. В. Кашуба) по $5: Володимир Кашуба, М. Чуйко; по $1: Б. Цурковський, І. Красник, В. Голойда. — Збірка „Писанка", на листу ч. 10014 $11. Зібрав і переслав Орест Городиський. По $2: Орест Городиський, д-р Ґаванський, Ілля М.... (підпис нечиткий); по $1: З. Шведак, В. Кучеренко, М. Стоцев, О. Ліщинський, Т. Турчин. — По $10: Т. Печенюк (з них $5 на „Писанку"), Михайло Бойко; по $5: о. І. Нагірняк (на „Писанку"), д-р Ілля Витанович, Степан Стадник (на „Писанку"), Микола Кумпан („Писанка"), І. Пукало, д-р В. Білецький; по $3: І. Стецина (з них $2 на „Писанку"), Микола Ляшенко („Писанка"); Юрій Мазур („Писанка") $2; по $1: Гр. Долженко, З. Федоренко, Петро Малешик, Богдан Срібний, Павло Іванів.

ІНДІЯНА:

Ґарі: Миколай Данко на „Писанку" $5.

Індіянаполіс: Олександер Ґетенко $5.

Перу: Филип Медик на „Писанку" $3.

Савт Бенд: УКК збірка „Писанка" $18. На листу ч. 10138 (збір. Петро Стерчо): родина Гнатюк-Томків $6; Ірена і Петро Стерчо $3; о. Н. Н. $2; по $1: інж. І. Побуцький, П. Фіґель, д-р М. Пап, М. Сакалош, Ів. Полиганець, П. Остапчук, П. Кужбей.

КАЛІФОРНІЯ:

Ла Канада: Теодор Семаковський на „Писанку" $5.

Лос Анджелес: Укр. Правосл. Церква св. Володимира, „Писанка" $5.

Сан Франсиско: УКК, „Писанка" $7. На листу ч. 10120 по $1: І. Іськів, Д. Дучинський, В. Панасенко, Жизномирська, М. Кісь, Ольга Шишка; решта дрібними.

КЕНЗАС:

Кензас Сіті: УКК, збірка „Писанка" $52. На листу ч. 10145 по $5: Антін Косик, Богдан Музика, Іван Брискіт, Анна Федорів, Палатинуш, Зеновій Гловяк; по $3: Нік Гузар, Дмитро Яремко, Михайло Білик; по $2: Ксеня Шубскі, Домановскі, Мирослав Воруцький, Федір Трусевич, В. Феден по $1: М. Саган, Вера Кос, І. Пелешко.

Улісеа: Петро Питришин $5.

КОНЕКТИКАТ:

Ансонія: Анна Петрончак $1.

Бриджпорт: УКК, збірка „Писанка" $47. На листу ч. 10124 (збір. Василь Пелещук): Дмитро Стець $3; по $2: Павло Піддубинський, Кость Котило, Дмитро Чернявський, Василь Максимюк, Омелько Яцишин, Микола Максимюк; по $1: Василь Сливінський, Тарас Сливінський, Василь Пелещук, Василь Бабій, Іван Захарко, Роман Якимів, Іван Федунь, Богдан Сенів, Дмитро Сендзик, Володимир Фльонц, Никола Жолобко, Стефан Пронишин, Михайло Галькевич, Теодор Красіцький, Василь Зазуляк, Стефан Бабій, Михайло Заяць, Ярослав Федоронько, Иосиф Герич, Іван Сагайдак, Василь Шушельницький, Мирослав Стахів, Стефан Тарасюк, Теодозій Касіян, Володимир Болонний, Володимир Сусла, Тимко Паламар, Анастазія Глива, Андрій Піддубний; решта дрібними. — Ілько Комарницький $1.

Вілімeнтик: УКК, збірка „Писанка" (збір. М. Дмитраш) $45. На листу ч. 10132 по $2: Михайло Плеш, Василь Теплий; Василь Курник $1.50; по $1: Ст. Кінчик, Мирон Дмитраш, Володимир (прізвища не подано), Василь Шулевський, Ю. Михайлюк, П. Майнич, Михайло Антошак, А. Федунь, І. Ярема, І. В.... (підпис нечиткий), І. Децик, Іван Кость, М. Чепіжак, Ст. Ковалів, М. Янович, І. Кульматицький, І. Громів, Петро Лахман, В. Тимків, Л. Микита, І. Явірський, Мельник, Ст. Поточняк, М. Тимків, В. Стельмах, В. Новицький, Марія Липень, Володимир Даницький, Володимир Кріса, М. Паньків, М. Дощинський, В. Самофал, Гнат Кориц, Михайло Хомій; решта дрібними.

Гартфорд: У. Н. Союз, Відд. ч. 277, „Писанка" $81.45. На листу ч. 10409 (збір. Володимир Гафткович) по $2: Теодор Скібіцький, Андрій Степанів, Павло Соколовський, Юрій Єх, Степан Козій, Г. Шеремета, Микола Семчишин, Володимира Теслюк; по $1: В. Гафткович, М. Курилиць, Ст. Мокрицький, М. Кравець, Ст. Бойчук, Г. Сович, Л. Любинський, М. Мединський, Г. Янішевський, Степан Сен, А. Кучер, І. Чернига, В. Салак, В. Балько, І. Яриш, Роман Кузьма, Я. Ткачук, И. Тростянецький, В. Будас, М. Мельник, І. Васильків, С. Гладун, Ст. Олексів, Г. Якимів, І. Вельґан, С. Кравець, Охрим, Попович, П. Когут, П. Мельник, П. Оренчук, І. Гнатюк, І. Селеман, Генрі Джіпел, В. Ґрунтовський, М. Грисяк, С. Підлак, М. Оолянський, В. Ковальський, А. Наконечний, М. Наконечний, Т. Мельник, В. Дерлиця, Н. Н., Д. Лемеґа, В. Степанів, М. Романів, І. Скірка, В. Пласконос, В. Гричук, І. Спітошак, Анна Лукассвич, М. Панашій, М. Бойко, Гр. Семчишин, Т. Боднар, Марія Мороз, В. Матіяш, О. Якимів, Т. Вічковський, Т. Гавтилюк, М. Масник, А. Данилюк; решта дрібними.

Ню Британ: Б. Федорець на „Писанку" $2.

Ню Гейвен: Михайло Чайківський на „Писанку" $10; М. Дуда $2; Василь Креховецький $1.

Стафорд: Іван Гутира $1.

Терівил: Тома Колар $2.

Форествил: Олекса Каламін $2.

МЕРІЛЕНД:

Балтимор: Остап Хархаліс на „Писанку" $5.

Кортіс Бей: У. Н. Союз, Відд. ч. 55, збірка „Писанка" $41. На листу ч. 10561 (збір. Адам Ціздин) по $2: Адам Ціздин, Іван Ільчишин, Михайло Райса, Матвій Бугай, Михайло Демчук; по $1: В. Ільницький, Д. Стельмах, І. Пастухевич, Теодор Розоревич, В. Гудима, В. Гірняк, В. Блашків, В. Будко, М. Кравчик, Марґарета Гільшер, Михайлина Вернадин, Ф. Демчук, Олекса Чикита, Михайлина Іванюк, Я. Теребух, М. Серединський, М. Смоляк, Ст. Серединський, Антоніна Чайковська, Н. Шандровський, Р. Добродей, Текля Ячник, Джені Веневич, Стефанія Чикита, В. Дмитренків, І. Грицьківський, Михайло Ігнат, Павло Ганчір, Марія Малик, Василь Верний, Я. Боднарюк. — У. Н. Союз, Відд. ч. 81, збірка „Писанка" $7.25. На листу ч. 10581 по $2: Іван Іванюк, Відд. ч. 81 УНС; по $1: Н. Н., Андрій Блауцяк, Микола Бойко; решта дрібними.

МЕСАЧЮЗЕТС:

Бостон: УККА $10.

Фол Рівер: На „Писанку" Микола Чорний $4; Петро Костюк $2.

Челсі: Збірка на хрестинах сина Василя у п-ва В. Діяк $15.

МІЗУРІ:

Ст. Чарлз: Мих. Гаврилюк $5.

МІНЕСОТА:

Бруно: Роман Тростянчук $5.

Мінеаполіс: У. Н. Союз, Відд. ч. 345, збірка „Писанка" $48.70. На листу ч. 10689 (збір. Микола Дербуш) по $2: А. Пилатюк, д-р М. Данилюк; по $1: К. Пилатюк, І. Крайдуба, А. Денис, М. Каркос, М. Г. Гайдак, о. Ст. Біляк, М. Дербуш, Д. Семотюк, І. Никифорук, І. Піснюк, М. Деменчук, Петро Каркос, В. Павлюк, С. А. Гоца, інж. О. Гайдай, Олександра Лиса, Олекса Змага, Іван Сінґаївський, А. А. Грановський, М. Гінський, Гайдуків, М. Г. Гайдак; решта дрібними. — По $5: В. Гармаш, Василь Кулик на „Писанку"; Гілярій Папіж $3; Петро Пищко $2

Ст. Пол: Дмитро Соловей $5.

МІШІҐЕН:

Бентон Гарбор: УКК, збірка „Писанка" $15. На листу ч. 10152 (збір. Тимко Коваль) по $2: Іванна Скепко, Михайло Куліковський, Василь Лизун, Д. Прокопчук, Михайло Одосіїв; по $1: Василь Куцмида, Катерина Скепко, Стефан Валиґунда, Олександер Возняк, Тимко Коваль.

Гемтремк: Теодозія Стельмах $1

Дітройт: ДОБРУС, збірка „Писанка" $22. На листу ч. 10308 по $5: Іван Вовенко, Петро Трецет; М. Лісківський $2; по $1: М. Хмільовський, В. Приходько, А. Майстрик, П. Майсюра, П. Пальчик, П. Сулківський, А. Мельник, Іван Китаст, Йосип Діхтяр, Іван Качмар. — У. Н. Союз, Відд. ч. 146, збірка „Писанка" $18. На листу ч. 10697 по $2: Дмитро Присяжнюк, Максим Головчак, Стефан Хомик; по $1: Семен Макус, Ілько Дигас, Теодор Карп, Дмитро Чорний, Михайло Дивалд, Михайло Мохній, Петро Гуряк, Яків Мерещак, Михайло Заяць, Михайло Кіскіт, Данило Липкан, С. Готра. — УКК, збірка „Писанка" $14.75. На листу ч. 10154 (збір. Анна Тимочко) по $1: Василь Папіж, Іван В. Іванчук, Анна Тимочко, Василь Будинка, Микола Федірко, І. Полатайко, М. Грабовецький, І. В., Гр. Дробний, А. Гарак, Н. Н. (підпис нечиткий), Іван Панчак, В. Футала, Ст. Гава; решта дрібними. — ОБВУА, збірка „Писанка" $13. На листу ч. 10286 по $2: Іван Білоус, Василь Маріяш, Роман Юшкевич, Лев Чучман; по $1: Богдан Дяків, В. Білинський, М. Бориськевич, Роман Чучман, Степан Левкут. — Анастазія Колосюк на „Писанку" $10; по $5: Федір Мирониченко, Роман Крохмалюк; по $3 „Писанка": Омелян Каранець, Василь Витвицький, О. Лободоцький; по $2 „Писанка": Маркіян Кардашенко, Алекс Кушик; Андрій Кісломед $1.

Понтіяк: М. Проців на „Писанку" $10; Іван Скібіцький на „Писанку" $5.

Флінт: Іван Бартків на „Писанку" $5; Микола Литвиненко $1.

МОНТАНА:

Гелена: У. Н. Союз, відд. ч. 495, збірка „Писанка" $11. На листу ч. 10615: Теодор Стельмах $3; по $2: д-р М. Мичковський, Павло Брезден, Микола Гладкиґ Іван Марчишин.

НЕБРАСКА:

Лінколн: Збірка „Писанка" (зібрав і переслав М. Каліта) $17. На листу ч. 10161: Михайло Каліта $5; В. Небесняк $2; по $1: В. Плоский, М. Шалавіґа, П. Віткевич, І. Бучинський, Р. Панасюк.

Омаґа: У. Н. Союз, Відд. ч. 356, „Карпати", збірка „Писанка" $36. На листу ч. 10658 (збір. Дмитро Війтик) по $2: Д. Війтик, Д. Огородник, Теодор Опришко; по $1.50: В. Столярський, М. Депа, Богдан Чехут; по $1: М. Ярош, Е. Богачевський, М. Кальба, П. Ващишин, В. Мазурик, І. Ткачук, Ст. Хмура, М. Назарук, В. Мицак, М. Воробець, Ів. Воробець, М. Лобор, Дзінґалова, П. Світинський, Микола Богуніс, Василь Ґричка, Я. Виницький, Роман Шалевич, Стефанія Акулова, Петро Гаврилюк, д-р Іван Богачевський, Іван Костів, Юліян Стефанюк, Григорій Пазяк; решта дрібними.

НЮ ГЕМШИР:

Манчестер: Збірка „Писанка", зібрав і переслав Атанас Беднарчик $16. На листу ч. 10173 по $2: Атанас Беднарчик, Михайло Сененко, Павло Німець, Николай Беднарчик; по $1: Павло Хомяк, Иосиф Олексюк, Володимир Сердюк, Михайло Костина, Петро Миґал, Емілія Мікус, Никола Борса, Никола Шуфлат.

НЮ ДЖЕРЗІ:

Джерзі Сіті: На „Писанку" по $10: Д. Галичин, Г. Герман; по $5: С. Гладкий, Є. Гапинський, І. Кинш, С. Курляк, д-р Л. Луців, В. Назаревич, Є. Парницький, П. Постолюк; Д. Притуляк $4; по $3: Х. Вук, І. Вербяний, В. Давиденко, Т. Гіль, Х. Квасниця, Д. Кравець, Л. Лапичак, Я. Левицька, М. Мілянович, В. Сохань, К. Стецюк, Н. Нохань, Ірена Лапичак, Богдан Кравців, Катерина Маґура; по $2: М. Думанська, А. Домарацький, О. Ґіббонс, В. Кушнір, А. Лапичак, М. Лисогір, Н. Онишкевич, М. Твердовський, У. Явна, Василина Мельник; по $1: д-р О. Волощук, д-р І. Козак. — „Самопоміч", збірка „Писанка" $50. На листу ч. 10309 (збір Степан Максимів) по $2: Тессі Місіріс, Ольга Тарапанська, Марія Гайдук, Сергій Вавиловський, Стефан Ладаний, Теодозій Підгородецький, Андрій Несвячений, Михайло Миськів, д-р Гр. Явний, Андрій Бук; по $1: Анна Зіник, Осип Зидик, Михайло Лободяк, Самуїл Мухин, Іван Озоровський, Теодозій Крачковський, Ірена Терещук, Антін Яременко, Юхим Харченко, Олександер Одуляк, Анна Паньковичч, Микола Дзядів, Степан Максимяк, Вячеслав Цетенко, Михайло Савчук, Володимир Михайлович, Юрій Цьолко, Осип Телецький, Ярослав Ґавур, Андрій Ґавур, Микола Конрад, Антін Полюга, Володимир Семеґен, о. Микола Могучий, Василь Пащак, Богдан Лисак, Лев Ласій, Степан Лецик, Іван Нечипор, Антін Чир.

Байон: Петро Скоблик на „Писанку" $10; Г. Божик $1.

Блеквуд: Д-р Микола Корнилів на „Писанку" $5.

Віпані: т. Ткачишин $5.

Вудбайн: Д. Кришталович на „Писанку" $5.

Гобокен: Антін Кульчицький $3.

Елізабет: Мих. Федецький $2.

Картерет: Григ. Семененко $1.

Кліфтон: Д. Рутецький $1.

Менвил: Василь Добош $1.

Ньюарк: ОБВУА, збірка „Писанка" $61.50. На листу ч. 10288 по $5: інж. Б. Семянцев, адв. М. Гинда; по $3: інж. М. Плешкан, Мирон Леськів; по $2: д-р О. Утриско, К. Приходько, Д. Т., Т. Кордуба, П. Ковальчук, д-р В. Комаринський, Б. Гнатів, А. Радомський, М. Даньчук; по $1: І. Батюк, І. Панчак, М. Моргун, В. Бакун, Р. Лапичак, В. Сигалів, М. Шавала, К. Боднарук, Т. Гелемей, П. Решетило, Ю. Мусаковський, А. Кашубинський, В. Сак, Я. Турянський, І. Пастух, д-р І. Карапінка, В. Фурсік, Я. Пиндус, В. Іващенко, М. Андріюк, П. Заболоцький, Ю. Труш, інж. Я. Віґун, В. Хомич, В. Кузик, мґр. Вол. Сенежак; Б. Попович 50 ц. — „Самопоміч", збірка „Писанка" $15. На листу ч. 10783: „Самопоміч", Відд. в Ньюарку, $10; „Карпати" $5. — По $5: П. Золотарів, Матвій Чолій; Віктор Іващенко $3; Леон Коленський $2.

Перт Амбой: Іван Ковалюк $10 (з них $5 на „Писанку"); О. Труш на „Писанку" $2; Ілько Сідун $1.

Песейк: Роза Качур на „Писанку" $2.

Петерсон: Гр. Мокроусов на „Писанку" $2.

Равей: В. Берко $10.

Трентон: У. Н. Союз, Відд. ч. 245, $10; по $5: Яків Струк, Григорій Векикорідко.

НЮ ЙОРК:

Ню Йорк Сіті: Т-во Укр. Інженерів в Америці $25; — Збірка „Коляда", на листу ч. 8795 по $2: П. Віласюк, Н. Пінковський, Остап Балабан, Р. Білинський, Ярослав Букачевський; по $1: С. Заброцький, Л. Мащак, Гусаківський, М. Вовкодав, А. Сумик, Е. Скремета, М. Шуль, Р. Воляк, О.... (підпис нечиткий), К.... (підпис нечиткий), Ф.... (підпис нечиткий), М. Степанишин, В. Онишкевич, Д. Бакевич, П.... (підпис нечиткий). — Украін. Літературно-Мистецький Клюб $25. — Збірка „Писанка" (збір. і переслала К. Пелешок) $15. На листу ч. 10007: Катерина Пелешок $5.20; по $2: Евдокія Серединська, М. Сурмак, Богдан Головід; по $1: Алла Давиденко, Анна Ільків, Анна Колтон; Н. Н. 80 ц. — Оксана і Євген Луцькі $15 (замісць цвітів на могилу бл. п. інж. І. Семянчука). — По $10: Нік Горбовий („Писанка"), Михайло Макарчук („Писанка"), Мих. Мартинів (теж), Микола Фосінський (теж), Юрій Артемишин (з них $5 на „Писанку"). — ОБВУА, „Коляда" на листу ч. 8827 $8: по $2: Ірена Шевченко, О. Круглий, Р. Білинський; по $1: О. Загродський, І. Винник. — А. Федорович $8 (з них $3 на „Писанку"). — У. Н. Союз, Відд. ч. 46, збірка „Писанка" $6. На листу ч. 10558 (збір. І. Сквіртнянський) по $2: Іван Сквіртнянський, С. Матчак; по $1: М. Цуньовський, Михайло Генза. — По $5: Филип Матлай („Писанка), Євген Лисняк („Писанка"), Юрій Гнат („Писанка"), Микола Гошовський, Іван Полегонкий („Писанка", Іван Врублевський („Писанка" на листу ч. 10826), ООЧСУ Відд. ч. 2; В. Л. — Збірка „Писанка" (збір. Иосиф Наліснік) $6. На листу ч. 5909 по $2: Володимир Мудрик, В. Мудрик; по $1: Андрій Мудрик, Иосип Мудрик. — Збірка „Писанка" (збір. і переслав ген. О. Загродський) $4. На листу ч. 10010: Ірена Шевченко $2; по $1: ген. О. Загродський, І. Грицковяи. — Н. Черник на „Писанку" $3; по $2: Теофіль Кушнір, Микола Ґелецький, Іван Яцун; по $1: Ст. Заяць, М. Росцішевський, М. Стахів, Емілія Плохотнюк.

Асторія: Українська Жіноча Громада, „Писанка" $12.

Амстердам: Іван Пасічник на „Писанку" $3; Теодор Федаш $2.

Бофало: По $5: Павло Тупицький, М. Чорнокосинський; Анатолій Штанько $3; Олена Слабик $1.

Бронкс: Петро Коваль на „Писанку" $2.

Бруклин: По $5: Лев Миронюк, Іван Макар („Писанка"); Роман Раковський („Писанка") $2.

Вестбері: Василь Горин $1.

Вудсайд: Катерина Берків на „Писанку" $5.

Гудсон: Ф. Бородієвич $1.

Гейстінґс-он-Гудсон: І. Видзак $1.

Йонкерс: Василь Гавраняк на „Писанку" $5.

Іст Вілістони: А. Іван $5.

Павкінсі: УКК, „Писанка" (Імен жертводавців не подано) $22.30.

Рачестер: Дмитро Дидик на „Писанку" $30. — Укр. Правосл. Церква св. Покрови, „Писанка" $27.58. (Гроші зібрано з ініціятиви сестриці при згаданій парафії). — Иосиф Максимович $10 (з них на „Писанку" $5). — По $5: Дмитро Ерстенюк, Остап Ерстенюк. Тарас Ерстенюк; Роман Домбчевський з дружиною $3; Василь Спільник $2; по $1: Михайло Куцин, Анна Петришин.

Сиракюз: По $6: Михайло Граб, Евстахія Совірка; Андрій Назаренко $5.89.

Флашинґ: Ірена і Петро Шох на „Писанку" $10.

Ютіка: У. Н. Союз, Відд. ч. 484, збірка „Писанка" $30 (збір. Евген Кахникевич). На листу ч. 10600: Волод. Величко $2.50; по $2: Володимир Запаранюк, Михайло Дмитрів; по $1: Ст. Мельник, С. Тесак, Е. Греґа, В. Віґак, М. Козар, В. Віґун, М. Луценко, Б. Кізик, Гр. Андроняк, Т. Семеняк, З. Воднарчук, В. Гнатів, В. Щавинський, Маріян Фалинський, Павло Андроняк, д-р Когутяк, Фр. Літинський, о. Богдан Смик, В. Пронів; решта дрібними. — Збірка „Писанка" (переслав о. С. Гаюк) $8. На листу ч. 10055: Катерина Слободян (в пам'ять споч. Мих. Слободян) $5; Укр. Правосл. Парафія св. Ап. Петра і Павла $3.

ОГАЙО:

Байсвил: Д-р Мирослав Орловський на „Писанку" $20.

Кентон: УКК, збірка „Писанка" $34.25 (+25 ц. на пошт. витр.). На листу ч. 10200 по $5: Остап Панчишин, д-р Іларіон Домбчевський; И. Янович $3; по $2: Іван Іваницький, М. Влагута, Василь Печенюк, Іван Фінковят; д-р М. Сайкевич $1.50; по $1: Катерина Скубяк, Володимир Опришко, Антін Фінковят, Іван Коваль, Стефан Ґудз, Іван Воробець, Петро Ґудзовський, Іван Диль, Б. Маланій, Дмитро Поліщук, Іван Глинський; решта дрібними.

Клівленд: По $10: Василь Кедіо, Тарас Козбур (на „Писанку"), Федір Височин; по $5: о. Л. Форостівський, Василь Жолнович (на „Писанку"), Мирон Сиваник, І. Коровицький, (на „Писанку"); по $1: Нік Хрін, З. Німилович, Т. Кохля.

Коломбус: Іван Шимків на „Коляду" (листа ч. 7788) $2, та на „Писанку" (листа ч. 10231) $2.

Лейквуд: Іван Стрілець на „Писанку $5.

Янґстава: „Самопоміч", збірка „Писанка" $54.85. На листу ч. 10324 (збір Катерина Штин): Олекса Рибалт $2; Степан Тимків $1.50; по $1: Микола Штин, Алекс Хитра, Михайло Федків, Василь Прокопик, Казимир Вулевок, Михайло Мартиненко, Стефан Бурий, д-р Роман Стахура, Микола Михович, о. Ярослав Ф., Дмитро Глива, Дмитро Затварницький, Григорій Лукач, Василь Ґерак, Іван Панько, С. Смеречанський, Михайло Набережний, Стефан Кост, Микола Набережний, Петро Антончак, Марія Антончак, Олена Шульц, І. Данельчак, Стів К.... (підпис нечиткий), М. Панко, Френк ... (підпис нечиткий), І. Лескі, Михайло Болотенний, Г. Курах, В. Верблян, І. Бурий, І. К.... (підпис нечиткий), Нік Яш, Дмитро Голубец, Микола Цьолко, Г. Лущ, Микола Стадник, Христина Швед, Михайло Габрик, Іван Петрик, Ст. Ничка, Михайло Карпяк, Степан Василевич, Ярослав Запотоцький, Іван Війтишин, о. Василь Дяків, Михайло Ткачишин, Іван Данильчак, Михайло Стахура; решта дрібними. — У. Н. Союз, Відд. ч. 230, збірка „Писанка" $28.50. На листу ч. 10512 (збір. Іван Павловський) по $2: П. Ліщак, Н. Варнич, Іван Іванюк; по $1: М. Ярош, П. Гулич, Д. Войтович, М. Мушинський, І. Павловський, М. Ваврович, Т. Горбаш, Анастасія Савицька, В. Куріновський, М. Панкевич, Іван К.... (підпис нечиткий), П. Савицький, Анна Піляк, М. Хорост, А. Федунечко, Ст. Сушинський, І. Бабан, И. Двуліт, І. Марунчак, Катерина Музика, Д. Тхоряк, І. Ліщак; решта дрібними.

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Филаделфія: Український Хор „Кобзар", збірка „Писанка" $64. На листу ч. 8927 (збір. Мирон Саґатий): Д-р Антін Рудницький $3; по $2: Юрій Гаврилів, Василь Надраґа, Омелян Татунчак, Роман Вомпель, Мирослав Мельничук, Александер Левицький, Дмитро Стулковський, О. Смоляк, Михайло Григорчук, Маріян Капій, Роман Гевко, Оксана Поритко, Марія Максимович, Ст. Сенейко, Галина Пак, Мирон Саґатий, Анна Котельницька; по $1: І. Жилавий, Е. Остапович, Б. Дубенко, Михайло Реґуш, І. Голинський, Д. Сенюх, Л. Зеневич, М. Л. Вульба, М. Мельник, Б. Стефанишин, Степан ... (підпис нечиткий), Леся Кінаш, Ф. Михайлів, Киценюк, От. Макух, Б. Макух, С. П.... (підпис нечиткий), О. Филипович, Федорович, Фльорчук, Ірена Ільницька, Марія Лисяк, Марія Дудницька, Стефанія Венко, Галина Федорович, Анна Кульчицька, Ірена Добровольська. — У. Н. Союз, Відд. ч. 430, „Дністер", $15. Збірка „Писанка", на листу ч. 10681 по $1: Василь Бойчук, Іван Пастух, Василь Надраґа, д-р Макух, Петро Гомель, Володимир Студений, Микола Остапяк, Іван Черник, Роман Влашин, Іван Лойко, Омелян Ортинський, Нестор Сум, Микола Гаврилюк, Богдан Баклай, Я. Потятиник. — ОБВУА, пожертва спеціяльного призначення $15. — По $10: У. Н. Союз, Відд. ч. 189, д-р Теодозій Сенківський (з них $5 на „Писанку"), Стефан Рад. — Збірка „Писанка" (збір. і переслав В. Возний) $7. На листу ч. 7761 по $2: В. Возний, Дм. Ваглай, Дубенко-Чайка; Є. Остапович. — По $5: Ольга Ляшкевич, Стефан Мазурок, Юліян Сухар („Писанка"), Микола Спанчак, Олександер Щерба, М. Недільський („Писанка"), Семен Вогославець, Галина Зайкан, Ірена Залуцька, Теодор Залуцький, Василь Чередарчук; Іван Скіра на „Писанку" $3; по $2 на „Писанку": Микола Процик, Петро Меґик, Стефанія Чорпіта, М. Дідківський; Михайло Опришко $2.50.

Аліквіпа: Укр. Допомоговий Комітет, збірка „Писанка" $28.25. На листу ч. 10238 (збір. Остап Миськів): Юл. Манастирський мол. $3; О. Миськів $2.50; Василь Манастирський $2; по $1: Гр. Павлушок, В. Ревть, Козловський, Кармазин, Матяшів, Андрій Ру.... (підпис нечиткий), К. Дудик, Галушка, Ч. Манастирський, Михайло Вац, Олекса Ревть, Ф. Манастирський, І. Бауер, І. Сушко, Ст. Шиян, Марія Радванська, Ст. Лапішка, М. Бараник, Анна Добув, Петро Добуш;; решта дрібними.

Вест Істон: Павло Кузменко $1.

Гоцдейл: К: Головецький $2.

Джанставн: Іван Яцинич $1.

Карнеґі: Дмитро Микита $1.

Нантікок: Лука Вареница на „Писанку" $2.

Нортгемптон: Лука Демчук на „Писанку" $3:

Повставн: Данило Голінка $2.

Редінґ: Павло Рубан на „Писанку" $5.

Стов: Миколай Міц $3.

Тайтусвіл: Іван Веґен на „Писанку" $3.

Пітбурґ: Олександер Гаврилюк $5; Антон Луцький $1.

Честер: М. Щудлак $5; Петро Рац, „Писанка" $2; по $1: С. Матвієвський, Давид Сенко, Ф. Грандовський, В. Васків.

РОВД АЙЛЕНД:

Вест Варвик: В. Костів на „Писанку" $11.

Павтукет: У. Н. Союз, Відд. ч. 93, збірка „Писанка" $4. На листу ч. 10480: А. Юзьвяк $3; П. Сомик $1.

Сентрал Фолс: У. А. Горожанський Клюб, „Писанка", $63.50. На листу ч. 10278 по $5: д-р Ярослав Коропей, Іван Данилюк, Антін Шаль, д-р Осип Коропей, Филип Беньковський, Іван Повх, Марія Чировська, д-р Тарас Ганушевський, д-р Еміл Клюфас; по $3: Михайло Іваницький, Микола Мирка; по $2: Михайло Флис, Богдан Трембач; по $1: Петро Крупа, Стефан Карпа, Михайло Солодкий, Іван Кочан, Михайло Дяків, Оксана Гайдало, Иосиф Гайдало; решта дрібними.

КАНАДА:

Мелроз, Манїт.: В. Возний $2.

Судбері, Онт.: Роман Сиґур $5.

Торонто, Онт.: Олена Костюк $1.

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, INC.
P. O. Box 1661, Phila. 5, Pa.

ЩУКАЄМО СВОЇХ ЗАГУБЛЕНИХ І ЗНАЙОМИХ

(Продовження)

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет просить слідуючих осіб (або їхніх знайомих), яким не приставлено рахунків за переселення через брак їхньої адреси, зголосити до Комітету своє теперішнє місце перебування.

Прибулих до Ню Йорку 24-го червня 1949 р. кораблем „Марін Джампер": Загородний Юрій, Ольга, Олег.

Прибулих до Ню Йорку 6-го серпня 1949 р. кораблем „Дженерал Ленґфит": Дрижирук Федір, Марія, Люба, Виктор; Дядик Михайло і Анна.

Прибулих до Ню Йорку 17-го вересня 1949 р. кораблем „Дженерал Мюр": Воробець Стефан, Марія, Євген; Калинчук Петро, Розалія, Марія; Петраш Василь, Стефанія, Роман; Тустанівський Осип, Татяна, Юрій.

Вимагаючи від осіб прибулих до ЗДА старанням ЗУАДК-у звороту коштів витрачених на їх переселення, наш Комітет завжди мав і має зрозуміння для людей, які через стан свого здоров'я, похилий вік тощо не в стані ці витрати повернути, і на відповідне прохання ЗУАД Комітет вже не раз скреслював належність до вирівняння.

Але як громадська організація створена силами й на кошти свідомих і жертвенних наших громадян — ЗУАДК не може й не буде потурати особам, які одержали свої рахунки, знають свою залеглість, працюють і заробляють добре вже на протязі 5—6ти років, купують собі будинки і авта і —дбаючи лише про свій власний добробут — не хочуть віддати того, що належить тим нещасливцям, яких доля не допустила до щасливого життя у вільній країні під захистом і обороною американського прапору.

Отже, ще раз закликаємо: Подавайте свої адреси, звертайтеся за рахунками, якщо вони Вам не були ще приставлені і — найголовніше — негайно беріться до вирівняння своєї залеглости — чи то за переселення чи то за позички одержані Вами від ЗУАДКомітету на допомогу Вам в перших роках Вашого приїзду до ЗДА.

Ці гроші Ви довжні не тільки ЗУАДКомітетові, а Вашим братам і сестрам по крови.

Зголошення нових адрес, зворот належности за переселення і позичок, членські вкладки і всі пожертви на переселенчий фонд і суспільно-допомогову діяльність ЗУАДК-у просимо слати на адресу:

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF CCOMMITTEE
P.O. Box 1661, Phila. 5, U.S.A.
ЗУАД Комітет у Филаделфії.

БЮЛЕТЕНЬ

Об'єднання б. Вояків-Українців в Америці (ОбВУА)

СЛОВО ДО БУВШИХ ВОЯКІВ УКРАЇНЦІВ

Головна Управа Об'єднання б. Вояків Українців в ЗДА, користаючи із ввічливої прихильности Редакції „Свободи", відкриває отсим цю скромну сторінку свого покищо не періодичного Бюлетеня, що має служити нашій організації для скріплення ідейного і організаційного зв'язку між її членами, для обговорення актуальних справ нашої організації та для інформації українського громадянства про наші досягнення.

Наше Об'єднання, що гуртує переважно активних учасників українських визвольних змагань із 1914-1920 рр., тих фізичних носіїв ідеї боротьби за українську державність, — має в сучасний момент важливе і почесне завдання: бути передовою лавою політичної еміґрації в її змаганнях за визволення поневоленої України. Це наш перший вояцький обов'язок, від якого ще наша батьківщина нікого з нас не звільнила. Це також наше право, бо його ми здобули не пустими фразами, ані еміґрантською демагогією, — а своєю дійсною боротьбою з нашими історичними ворогами.

Не є ділом нашої організації вести безпосередню практичну політику. Але маючи за собою гіркий досвід нашого минулого, ми вважаємо, що наша визвольна праця буде успішна тільки при наявності серед усіх свідомих українців на еміґрації тих ідейно-духових елементів, що становлять ідеологічну суть нашого Об'єднання і які зовсім ясно з'ясовані в його статуті.

Це в першій мірі потреба об'єднання і солідарности всіх українців, а б. військовиків зокрема. Світла традиція нашої боротьби за незалежну державність — це найбільша наша моральна сила, що зобов'язує нас до праці і до боротьби. Честь, громадська мораль, взаємна толерантність, лицарські чесноти, товариська солідарність — це передумови всякої здорової спільноти, її сили та успішної праці. Національна солідарність, що випливає із духа нашої визвольної боротьби та здорова громадська мораль внутрі нашої національної спільноти — це основні наші ідейні постуляти під сучасну хвилю.

Хай отже кожний із нас, колишніх військовиків, усвідомить собі свою ролю у сьогоднішніх наших досить невідрадних відносинах та в гурті, у братськім об'єднанні, зорганізовано змагається за ті ж ідеали, за які ми недавно боролись із крісом у руці. Мусимо скріпити наше Об'єднання, піднести його значення, згуртувати в ньому усіх тих, що ще по сьогодні з різних причин, чи без причин не станули в його ряди, внести живий та багатий зміст в його внутрішнє життя та в той спосіб чесно виконати наш вояцький обов'язок.

А цей наш Бюлетень хай зв'язує нас розсіяних по широких просторах світу у одну солідарну вояцьку громаду та буде нашим цінним і тужливо жданим інформатором і надхненником.

Д-р Степан Ріпецький

В СПРАВІ СПИСУВАННЯ ІСТОРИЧНИХ СПОГАДІВ ІЗ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ

Уже минув рік як Історично - Наукова Комісія при Головній Управі ОбВУА переслала на руки усіх своїх Відділів заклик та анкету-запитник для роздачі членам нашого Об'єднання і іншим особам, в справі зреалізування задуманого важливого діла: врятування перед забуттям і збереження для майбутньости тієї частини нашої визвольної традиції, яка остала в пам'яті живих ще учасників наших визвольних змагань в Україні. Основно умотивований заклик та дуже точно і ясно опрацьована анкета-запитник повинні були допомогти нашим членам у виконанні тієї задачі. Ми говорили у заклику, що робота списуючого спогади мусить бути виконана негайно та не вимагає якихось особливих літературно-стилістичних зусиль. Йшло про просте, навіть несистематичне списування усіх подій, зв'язаних з нашими визвольними змаганнями, так, як кожний з нас їх сьогодні пам'ятає. З огляду на затрату багатьох джерел відомостей про ці події, ще за час революції, передчасну смерть багатьох їх визначних учасників, та втрату багатьох документів і історичних матеріялів під час чужинецьких окупацій — кожна зафіксована відомість про низку важливих подій і осіб — може бути для майбутнього історика дуже цінним джерелом для студій нашої історії. Ми писали в заклику, що коли кожний із 800 членів нашого Об'єднання напише тільки одну сторінку на тиждень, то за один рік зможемо зібрати сорок тисяч сторінок цікавого і цінного історичного матеріялу!

На жаль, наш заклик залишився майже без відгуку, бо загал нашого членства і наші Відділи не перевели наміченої роботи, крім дуже невеликих вийнятків. Замість сподіваних 40,000 сторінок матеріялу, ми зібрали за цілий рік не цілу одну тисячу сторін. Вважаємо це великим занедбанням нашого членства і тому апелюємо отсим до усіх Відділів та усіх членів Об'єднання: розпочати остаточно чи продовжати розпочату роботу списування спогадів і про її вислід повідомляти щомісячно Головну Управу.

Рівночасно звертаємось отсим шляхом до всіх наших Громадян, які не є членами нашого Об'єднання та які проте були свідками наших визвольних змагань і мають зрозуміння й охоту до списування спогадів, щоб вони звернулись до Головної Управи ОбВУА, звідки одержуть згаданий вище заклик і анкету-запитник.

Також, коли б хтось із наших Громадян мав уже готові якінебудь праці про визвольні змагання, чи спогади, чи цікаві матеріяли — просимо повідомити нас про це, щоб порозумітись про можливе їх використання чи спосіб збереження.

Про ці питання і вияснення в повищій справі просимо звертатись на адресу Головної Управи ОбВУА.

Історично-Наукова Комісія ОбВУА

Д-р Володимир Ґалан

ЧИ ТВОРИТИ УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕҐІОН?

Після того, як Американський Конгрес прийняв проєкт конґресмена Керстена для створення окремого фонду на допомогу втікачам з-поза залізної заслони, піднеслась теж думка в різних військових і громадянських кругах про створення чужинецьких леґіонів при американській армії для боротьби проти комуністичної загрози. Ця думка знаходила щораз більшу і щораз ширшу увагу — зокрема тоді, коли в боротьбі проти комуністичної загрози раніше війська Південної Кореї, а сьогодні війська Південного В'єтнаму відограли і відограють таку велику ролю. Ця думка виросла до обґрунтованої програми, яка окреслювала новий засіб у боротьбі з комунізмом, а саме: бити комунізм силами поневолених народів. І з пропаґандивного боку, і теж з реального вирахування ця думка діставала щораз більше право громадянства не лише на терені ЗДА, але в цілому протикомуністичному світі.

Це питання заторкує теж нас — українців. Що більше, це питання було навіть предметом виміни думок у нашій пресі. Я тут не хочу насвітлювати проблеми в цілому. Мені йде лише про становище до цього питання нас — американських українців. Громадяни інших країн мають своє становище до цієї справи і вони можуть його висловити. Нам американським українцям треба лише повітати таку можливість.

Дискусія про леґіон, що її вели в нашій пресі, велась так, наче б то справа вже перерішена, наче і була згода офіційних чинників на це і за нами лише залишилось заявитися: так, чи ні.

Але на ділі справа виглядає зовсім інакше. Не лише нема ніякого рішення урядових чинників про створення леґіону, але треба для цього звести ще велику баталію, щоб добитись такого рішення від уряду. Що більше, навіть не відомо, чи офіційні чинники дали б свою згоду на створення такого леґіону, особливо в часі „співіснувальних" розмов. Нам зрозуміло вповні, що доцільність створення й існування національного леґіону залежне від політичного ставлення національної справи. Ми знаємо, що Українські Січові Стрільці здобули своє значення завдяки тому, що за ними стояло політичне тіло у вигляді власної Бойової Управи з політичною програмою і вони призначені були до боротьби за політичні і національні ідеали, які репрезентував український політичний провід. Зрозуміла річ, створення леґіону в теперішній час мусіло б теж іти в парі з політичною акцією.

Але самий розрахунок сил говорить за те, щоб ми такий леґіон знову мали. Сьогодні єдина наша реальна військова сила — це наші хлопці і дівчата в американській і канадійській арміях. Яке значення могли б мати ці наші вояки в українському леґіоні, коли дійде вже до безпосереднього зудару: Схід — Захід, годі дискутувати. Тому, коли на останніх Річних Зборах ОбВУА, в дні 18 вересня 1954 року, адмірал Франсіс Менц рекомендував створення українського леґіону та й іншонаціональних леґіонів при американській армії, тоді ми повинні підхопити ту думку американського вояка й політика і повести в цьому напрямі заходи і пропаґанду.

Перед нами завдання переконати уряд і політичну думку ЗДА, що створення національних леґіонів дасть більшу силу протикомуністичному світові для повного розгрому комунізму. Ясно, що це повна нісенітниця вводити в дискусію на цю тему будь-які низько-гуртові мірковання, острах одної чи другої групи, щоб „конкурент" не „опанував" такого леґіону і т. д. Підходити до цієї справи треба з найширшого державницького становища — ЗДА й Україна. Та з повною свідомістю, що найсмертельнішим ворогом самої ідеї українського леґіону є найсмертельніший ворог України — большевицька Москва. Це, мабуть, найкращий доказ, яке історичне, велетенське значення мало б для нас — мати знову зав'язок збройної сили — новий український леґіон.

ВАЖНА СПРАВА

В 1954 році помер один член ОбВУА, який не залишив родини ані останньої волі, тому його матеріяльний дорібок попав в неукраїнські руки, що не принесе жадної користи Батьківщині Померлого.

Головна Управа ОбВУА звертає на це особливу увагу своїм членам, зокрема самітнім та маючи на увазі, що ми невічні і життя кожного з нас в Господніх руках, просить подбати про те, щоби Ваш дорібок не попав в чужі руки.

З ЖИТТЯ ВІДДІЛІВ ОбВУА

З ДІЯЛЬНОСТИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ОбВУА

На засіданнях Головної Управи ОбВУА в лютому і березні ц.р. обговорено і прийнято плян праці на діловий рік поодиноких референтур. На засіданні 15 лютого ц.р. переглянено проєкт наладнання співпраці всіх діючих на терені ЗДА українських комбатантських організацій, а то: ОбВУА — разом з автономною одиницею Братства Українських Січових Стрільців, Братства кол. Вояків І Української Дивізії УНА, Товариства б. Вояків УПА та Станиць Української Повстанчої Армії і доручено Президії перевести переговори в цілі оформлення співпраці.

В дні 30 січня ц.р. створено при ГУ окремий Комітет Відзначення 35-річчя Зимового Походу з осідком в Ню Йорку, до якого увійшли ґен. пор. Ол. Загродський, голова, сот. д-р Ів Козак, заст. голови, сотн. Й. Вишневецький, полк. ген. штабу А. Валійський, полк. К. Реутів і майор Дм. Бакум (в міжчасі з Комітету вийшов ген. Загродський). Комітет звернувся зі закликом до укр. громадянства відзначити 35-річчя цього геройського чину нашого вояцтва.

Досі вже таке відзначення відбуто в таких місцевостях: Дітройт, Міннеаполіс, Рачестер Нюарк, Честер, Лос Енджелес; в багатьох інших місцевостях приготовляють це відзначення

НЮ ЙОРК ОбВУА

Відділ в Ню Йорку нараховує тепер 105 членів. Його керівні органи були обрані Загальними Зборами в дні 6-го листопада 1954 р., в ось такому складі: а) Управа: ген.-пор. О. Загродський — голова, сот. д-р І. Козак — заст. голови та референт Сусп. Опіки, майор Гр. Масліверь — секретар, пор. І Винник — скарбник, сот. О. Круглий — орган. референт, ред. І. Кедрин-Рудницький — культ.-освітн. референт, проф. І. Паливода — член Управи, д-р М. Галій та мґр. П. Григорович — заступники. б) Контрольна Комісія: генштабу полк. А. Валійський — голова, пор. А. Дорошенко та пор. П. Постолюк — члени, сот. С. Нечипорук та сот. Д. Захарченко — заступники. в) Товариський Суд: Д. Галичин — голова, д-р С. Ріпецький та д-р Гр. Ничка — члени, майор П. Шпірук та інж. І. Мирошниченко — заступники.

Відділ влаштовує по змозі кожного місяця Сходини Членів, попереджені засіданнями Управи, з доповідями на військові та інші актуальні теми. У біжучій каденції відбулися сходини з доповідями на наступні теми: 20-го лист. 1954: Святочні Сходини з приводу Листопадового Зриву з доповіддю д-ра М. Галія: „Ідея листопадового чину та еміґрація"; 12 лютого ц.р. Дискусійний Вечер на тему „Леґіони чи національна армія", доповіді: І. Кедрина-Рудницького й д-ра С. Ріпецького; 19-го березня ц.р., ред. Я. Курдидика: „Шляхи наступу сов. армії в 3-ій св. війні"; 9-го квітня ц.р., підполк. Ю. Лопатинський: „Військова формація ‚Соловейки'"; 7-го травня ц.р., Борис Ржепецький: „Політичні відгуки Зимового Походу"; 11-го червня ц.р., ген. О. Загродький і проф. М. Зайців: Звідомлення про 6-ий Конґрес Українців.

На Дар Українському Воєнному Інвалідові зібрано: в р. 1953 $964.63 а в 1954 р. $1,318.07. Цю останню збірку переводив окремий Збірковий Комітет, створений зі спонуки Управи Відділу з представників усіх діючих тут Комбатантських Організацій під проводом референта Сусп. Опіки Відділу. З ініціятиви Відділу створено два місцеві ювілейні Комітети, а саме один для відзначення 40-річчя виступу УСС та другий для відзначення 35-річчя Першого Зимового Походу. Перший з них устроїв дня 10-го квітня ц.р. величаві всенародні святкування, а другий підготовляє такі ж святкування на осінь ц. р. — Відділ взяв разом зі всіми іншими Комбатантськими організаціями м. Ню Йорку своїм відпоручником участь у Комітеті для відзначення 5-их роковин смерти сл. п. ген.-хор. УПА Т. Чупринки.

Комітет для відзначення 35-річчя Зимового Походу при Головній Управі ОбВУА, як також Військово-історична Комісія при тій же Гол. Управі складаються в цілості з членів Відділу. Відділ взяв 2 делеґатами участь у VI-ому Конґресі Американських Українців.

НЮАРК, Н. ДЖ.

Відділ ОбВУА в Нюарку зі своїми 75 членами належить до найбільш активних, розпоряджає гарно влаштованою власною домівкою, в якій постійно збираються побратими для розваги і праці. На протязі року відбуто низку удачних імпрез. У допомоговій акції викаэує велику працю з успішним вислідом. За два роки допомога Суспільній Службі дала понад 1,300 дол., а до того ще зібрано і вислано до Европи 37 пакетів одягу 1,222 фунтів ваги. В цій ділянці найбільше натрудився референт сусп. опіки Відділу д-р Володимир Вемко. — До Управи в біжучім році входять інж. Валеріян Сім'янцев, голова, д-р Осип Утриско, секретар та Е. Храпевич. В. Бакум, Віктор Сигалів, В. Кузик, М. Стебельський, Т. Вабюк і Яр. Турянський.

ШИКАГО, ІЛЛ.

22 січня ц.р. це зворотний день в житті Відділу, коли на святочних сходинах в приявності голови Гол. Управи д-ра Володимира Галана в члени ОбВУА вступило понад 30 молодих вояків американської армії, які внесли в працю Відділу молодечу енергію та його оживили. На Загальних Зборах в дні 22 березня ц.р. вибрано нову Управу в складі: сотник Володимир Тимцюрак, голова, Степан Куропась і Володимир Фещенко-Чопівський, заст. голови, Юрій Кузик, секретар та Дмитро Дахнівський, Борис Шевченко, Норберт Рибак, Ігор Вілинський, Панас Кологривенко, Володимир Бохонько, Антін Артимович, Зиновій Голубець, Степан Масник, Олександер Соколовський. Контрольна Комісія полк. Віктор Дяченко, Теодор Урбан, Іван Настоящий і Михайло Ткаченко. Товариський Суд: полк. Василь Чабанівський, майор Никифор Горбан, сотн. Василь Рудецький, КостьЛіневич і Юрій Голубович.

ЮТИКА, Н. Й.

На Загальних Зборах 19 квітня ц.р. живо дискутовано потребу оживлення діяльности Відділу ОбВУА та вибрано одноголосно нові керівні органи — Управа: Д-р Юліян Рабій, голова, інж. Петро Ярмак, заст. голови, Святослав Цибрух, секретар, Ярополк Войтович, скарбник, Стефан Гуцал. Контрольна Комісія: Андрій Негович, голова, Франко Літинський, заст. голови і проф. Іван Василик. — До Відділу вступили нові члени Дмитро Свідерський-Пономаревський, Ярослав Ликтей, Стефан Целух та Зенон, Михайло Войтович.

ЧЕСТЕР, ПА.

Честерський Відділ наймолодший в ОбВУА, існує щойно від 14. лютого 1954 р., членів всього 27 а в тім зі „старої війни" всього кількох, більшість членства складається з вояків другої світової війни, головно з 1 Української Дивізії та кількох зі збройних сил американської армії. Провід Відділу майже весь в молодих ветеранів на чолі з „дивізійником" Богданом Кандюком проявляє живу діяльність, з іншими громадськими організаціями святковано загально національні роковини (Листопадовий Зрив, 22 січня і др.). Заходами самого Відділу відбуто академії в честь Головного Отамана Симона Петлюри, полк. Евгена Коновальця. 10 квітня ц.р. урочисто відзначено 35-річчя Зимового Походу зі знаменитою доповіддю проф. Льва Шанковського. В дні 22 травня ц.р. відбуто Свято Героїв. За час свойого 11/2 річного існування зібрано Відділом на Суспільну Службу Комбатантів поважну квоту 435.50 дол. Відділ держить живі зв'язки з централею ОбВУА, якої представники побр. Ів. Поритко і Ів. Одежинський заступали Головну Управу на зборах Відділу в дні 20 лютого ц.р., на яких вибрано нову Управу в складі: В. Кандюк, голова, А. Забродський, заст. голови, Д. Паньків, секретар, О. Сарахман, скарбник, П. Малиновський, орг. референт, М. Рущак, культ.-освіт. референт і М. Бориславський, господарський референт.

ЛОС ЕНДЖЕЛЕС, КАЛІФ.

Відділ ОбВУА в Лос Енджелес нечисленний, але під проводом свого голови А. Маланчука активний: Святковано всі вояцькі роковини, останньо в дні 28 травня ц.р. в залі Української Централі урочисто відзначено 35-річчя Зимового Походу.

КОНКУРС НА СТИПЕНДІЮ

ім Головного Отамана Симона Петлюри

Головна Управа Об'єднання б. Вояків Українців в Америці, проголошує Конкурс на Стипендію на 1955/56 рік в квоті $500.00 для кадета-українця в одній із американських військових шкіл R. O. T. C.

Старатися про стипендію можуть ті студенти-українці, що:

1. студіюють в американських військових школах R. O. T. C. ....

2. присвятилися військовій службі,

3. Мають вже за собою бодай два роки військових наук.

Прохання про стипендію вносити на адресу:

UNITED UKRAINIAN WAR VETERANS OF AMERICA
866 N. Sevent St.
....Philadelphia 23, Pa.

із заподанням:

1. життєпису студента-апліканта,

2. відпису останніх свідоцтв (довідку про успіхи в науці),

Реченець зголошення про стипендію назначено на 30 липня 1955 року.

ЗА КОНСОЛІДАЦІЮ НА КОМБАТАНТСЬКОМУ ФРОНТІ

ПОВІДОМЛЕННЯ

В останньому часі відбуто дві спільні наради Головної Управи Об'єднання б. Вояків Америки і Краєвої Управи Братства кол. Вояків І УД УНА, на які були запрошені й представники Т-ва Запоріжців ім. полк. Болбочана, Т-ва б. В. УПА і Станиць б. В. УПА.

Ціллю нарад було устійнення та координація дальшої праці кол. українських вояків і їх організацій:

1. в плеканні української військової традиції;

2. в збереженні вояцьких чеснот;

3. в одностайному відзначуванні військових роковин і свят;

4. в оформленні суспільної служби в допомозі воєнним інвалідам, вдовам і сиротам по них та немічним кол. українським військовикам;

5. створенні „Вояцького Стипендійного Фонду".

По вичерпуючім обговоренні всіх повищих справ — Головна Управа ОбВУА і Крайова Управа Б-ва кол. В. І УД УНА ствердивши, що на коло 1,400 зорганізованих кол. українських вояків в ЗДА, обі організації об'єднують понад 1,250 членів і тому заступають подавляючу більшість кол. українського вояцтва в ЗДА, висказують думку, що всі свої важні завдання можуть успішно виконати тільки спільно у міцній організованій одностайності, тому закликають всі комбатантські організації до тісної співпраці, а досі незорганізованих кол. вояків до вступлення в члени.

Далі одноголосно постановлено:

1. На майбутнє організації кол. українських вояків спільно відзначають щороку пам'ять ВІЙСЬКОВИХ ГЕРОЇВ на весні (травень-червень) та [illegible] УКРАЇНСЬКОЇ ЗБРОЇ в осені (жовтень);

Вони святкуватимуть роковини окремих визначних українських військовиків та військові річниці тільки що п'ять років;

Свята Української Державности (22 січня) і Листопадового Зриву українські комбатанти святкують організовано разом зі всіми громадськими організаціями;

У всіх вояцьких відзначуваннях виеліміновувати політично-партійні моменти, що завжди викликують непотрібно непорозуміння.

2. Допомога українським воєнним інвалідам, вдовам і сиротам по них та немічним кол. українським військовикам — це справа всього українського громадянства, тому для зосередження всієї допомогової діяльности та леґалізації збірок Суспільна Служба Комбатантів тісно пов'язує свою працю зі Злученим Українським Американським Допомоговим Комітетом. Для скріплення допомоги кол. товаришам зброї повинні включитися в працю Суспільної Служби Комбатантів всі комбатантські організації та перестати дальше перепроваджувати окремі збірки в хосен інвалідів тільки своїх військових формацій, бо такі роздрібні акції лише дезорієнтують наше громадянство та знеохочують до пожертв.

3. Заохочувати українську молодь до військових студій, створюючи при Суспільній Службі Комбатантів постійний „Вояцький Стипендійний Фонд", який кожного року уділювати буде стипендії найздібнішим українцям — кадетам американських військових шкіл.

4. Створено окрему Комісію порозуміння комбатантських організацій, яка має координувати й узгіднювати дальшу співпрацю (тт. 1 і 2). До складу цієї Комісії увійшли: Д-р Володимир Галан і Дмитро Гонта від ОбВУА та інж. Іван Скіра і д-р М. Коропецький. До Комісії запрошено і представників Т-ва Запоріжців, Т-ва б. В. УПА та Станиць УПА.

Головна Управа Об'єднання б. Вояків Українців в ЗДА
Д-р Володимир Галан, голова; Дмитро Гонта, секретар
Крайова Управа Братства кол. Вояків І УД УНА
Інж. Іван Скіра, голова; Володимир Лотоцький, секр.

Михайло Крат, ген. хор.

РІЗНИМИ ШЛЯХАМИ

(З нагоди ювілею Першого Зимового Походу).

— Віддай коня, — тобі по доброму кажуть! — Теж мудрагель! Суне, бісова душа, до москаля та ще й коня йому веде, чортів син!"

— А ви до ляхів ся пораєте: ото знайшли приятелів та союзників. Вони з певністю Вам Україну допоможуть вибороти, чекайте, пане!

Таких і подібних діялогів було багато на страдницькому шляху українських армій у листопаді 1919 року, — поміж Куриловцями Мурованими та Новою Ушицею.

Дуже знайомий був це шлях, багато разів пересовувались по ньому наші колони то в наступі то в відступі, але ніколи цей шлях не був такий сумний та такий трагічний, як у ту незабуту осінь: наддніпрянці йшли на захід; ішли в невідоме, босі, обдерті, без набоїв, без ліків, ішли в супроводі стогонів товаришів, що маячили в тифозній гарячці та в супроводі стогонів коней, що обабіч дороги конали з голоду, бо не було фуражу. А назустріч — на Схід — у терени, призначені Денікіним до розпологу Галицької Армії, йшли галичани у виконанні злощасної Зятківської умови.

Здавалося, український Захід і Схід розійшлись на віки. Здавалось, сини Києва й Львова, Дніпра й Дністра ніколи вже не зустрінуться на шляху до спільної мети — Соборної України.

Проте історія записала факти, що на віки вічні служитимуть доказом того, що спільна кров та спільні бої лучать розлучених братів без огляду на всякі договори та міркування політиків. Факти ці сталися під час Першого Зимового Походу, того славетнього походу, коли армія УНР, без УГА, п'ять місяців мандрувала по Батьківщині, сіючи паніку у ворожих рядах та ширючи національну свідомість та прагнення волі поміж своїми одурманеними большевицькою дурійкою братами.

В таких, здавалось би, найбільш несприятливих обставинах, виявилось, що обидві роз'єднані армії стреміли до одного: знову бути разом і разом, як колись, боротися за волю України.

Подати ці мало знані факти з-перед тридцять п'яти років є метою цього скромного нарису.

∴

Не обговорюючи питання доцільности, необхідности та правосильности Зятківської умови (бо це не є нашою темою) згадаємо тільки, що т. зв. „протокол перемир'я" передбачав у § 2 ,що УГА не буде вжита до боротьби проти „армії Петлюри". З цієї постанови протоколу, скористала наддніпрянська армія, вибравши до прориву в запілля ворога власне місце розположення УГА, себто район: Козятин — Гайсин — Винниця — Хмельник. Про це начальний вожд УГА, — генерал Микитка, був попереджений командиром наддніпрянської — отаманом Омеляновичем-Павленком, власноручним листом останнього, що його завіз добре знаний усім галичанам полковник Долуд, херсонець, що під час українсько-польської війни командував одиницею з галицьких оперативних груп під Львовом.

Так під час нашого прориву в запілля Денікіна, мали ми з денікінцями тільки незначні бої, коли зустрічались із тими ворожими відділами, що тримали залізничі станції та патрулювали залізниці.

Телефонні та телеграфічні дроти в районі УГА були ними порізані, щоб московські офіцери, які знаходились при галицьких частинах, як зв'язкові, не повідомили свої штаби про наш рух.

Вже під час цього прориву, при численних зустрічах із галичанами відчувалось їхній подив нашим маршем та жаль, що вони не є з нами. І не дивота: у кватирі галицького старшини, до котрого я зайшов погрітись, змочений до останньої нитки дощем із снігом, що лив цілу ту історичну ніч з 6 на 7 грудня 1919 року, бачив я денікінський часопис, виданий для галицького вояцтва. Як же він не був подібний до українського пресового органу: майже нічого крім похвали для „старшого брата", братерства великоросів і малоросів, байки про „іськонну русску землю — Червону Русь" і т. д. Прикро було читати таку пресу галицьким воякам, що так недавно переможно маршували на Київ із піснею про „червону калину" та з вірою, що шлях до Львова веде через оту золотоверху столицю Соборної України. Той старшина, мій хвилевий господар, виразно заздрив нам, хоч які ми на той час були бідні.

∴

Прорив удався й Денікінський штаб подавав через радіо дивну вістку: „разбитая нами так званная „украінская армія" очутилась у нас в глубокому тилу."

Армія УНР стала на відпочинок у районі Липовиця—Житова й 3-тя Залізна Дивізія одержала наказ піддержувати зв'язок із галичанами: жадні протоколи та жадні умови не могли перекреслити прагнення єдности та братерства. Це братерство було також виказано галичанами чином: було багато випадків, коли вони давали нам свої гармати, наші хорі коні міняли на свої здорові, приймали наших хорих вояків до своїх лазаретів і переховували наших зв'язкових. Роз'єднані жили фактично однією душею та одним серцем. 15 грудня до Київської дивізії в м. Липовець прибув прем'єр наддніпрянського уряду — І. Мазепа. Тоді на нараді, що її скликано з приводу приїзду героя-міністра, що — не дивлячись на небезпеку, перебував, як і міністри уряду УНР Черкаський, Макух, Паливода й Безпалко, на окупованій ворогом батьківщині, було вирішено вислати делеґацію до Галичан для координації діяльности обох армій. Галицька делеґація вже перед тим приїздила з Винниці до нашого командира в цій же справі. Переговори делеґацій мали повний успіх завдяки рішучій поставі одного з галицьких старшин,— Дмитра Палієва, що мужньо поставився проти вимог галицького ревкому, котрий вимагав перевороту й приєднання до большевиків, бо, мовляв, армія Денікіна, тили котрої були знищені нашим проривом та діями повстанців, уже догоряла. (Дмитро Паліїв згинув в рядах Дивізії „Галичина" під Бродами.) 24 грудня підписано акт злуки обох українських армій під командою отамана Омеляновича-Павленка. Таким чином створено тоді акт історичної ваги, що уневажнив Зятківську умову, що його наддніпрянці й галичани однаково таврували, як документ зневіри.

З цього приводу уряд УНР видав урочисте оголошення, в котрому звертався до населення з такими, між іншими, словами: „Оповіщаючи громадян України про цю радісну подію, — злуку українських армій під керуванням одного Уряду Соборної України, Народне Правительство вірить, що віднині ніяка ворожа інтрига не розіб'є братерської єдности обох частин Українського Народу". А в листі до командарма прем'єр, від'їжджаючи в Польщу з докладом до Головного Отамана, радив координувати акцію з галичанами. При цьому І. Мазепа зазначував: „Але мусимо твердо стояти на тих політичних позиціях, за які боремося весь час: „Самостійна Народна Республіка". А в цей час армія УНР перебувала в маршах далеко на сході. Тому лист прем'єра дійшов до армії тільки в кінці січня. Командарм негайно висилає старшин, щоб зв'язатися і з галичанами. Але тоді УГА вже перебувала в складі Червоної Армії, бо вже 1-го січня Галичани були оточені большевиками з півночі, заходу й сходу. Це унеможливило здійснити акт злуки.

∴

Минуло два місяці походів та боїв армії Омеляновича-Павленка та повільного розкладу Галицької Армії; настав березень, а з ним прекрасна українська весна. Командарм рішає наблизитися до Буга в районі розпологу галичан, щоб увійти з ними в з'вязок та одержати певні відомості про стан УГА та про те, що робиться за кордоном. Але Галицька Армія під зверхністю большевиків не мала змоги виявити свою волю. Командарм відмовився вести переговори з Галицькою Армією, як частиною армії совєтської. Під час тих подій над Бугом, у селі Устє, коло Вершаду полк Чорних Запорожців захопив цілу галицьку батарею в повному складі гармат і коней, при чому частина галичан зосталась при своїх гарматах і чесно повнила службу Україні разом із нами до кінця Зимового походу й після нього. Коли під час цього епізоду большевицька команда вимагала від галичан наступу проти нас, ці відмовились, мотивуючи відмову — одні браком чобіт, другі браком набоїв чи іншими причинами.

∴

Зближався кінець епопеї. Вже квітень. Вже прогримів незабутній Вознесенськ, громи Ананьїва почули переляканi большевики в Одесі.

26 квітня ми вже в Балті, де до нас приєднюється Галицька Технічна Сотня. Тоді ж штаб армії одержує вістку, що галичани готуються до повстання проти большевиків та до переходу до нас. У цей час команда Наддніпрянської Армії мала замір достатись на півдні України, щоб використати догідне стратеґічне положення наше на запіллі большевицького фронту. Це було дуже важне в зв'язку з генеральним наступом українсько-польських військ, що ось-ось мав початись.

Але 25 квітня приєднюється до нас Галицька Кінна Бриґада от. Шепаровича, а 26 квітня приходить вістка про повстання галичан без узгіднення цієї справи з от. Омеляновичем-Павленком. Отаман Омелянович Павленко рішає іти на північ, щоб підтримати повстання. Це рішення командарма акцептує прем'єр Мазепа, що в цей критичний час і найтяжчий період походу є знову з армією. Але не вважаючи на форсовні марші ми спізнились. У Вапнярці повстання було здушене большевиками, а трагічна доля галичан, яким удалось перейти на бік поляків під Козятином — загально відома.

В трьохденному бою під Тульчином і Вапняркою кінна бригада отамана Шепаровича вже приймала участь разом із іншими частинами армії УНР. Але то вже не були ті вояки, що несповна рік назад, покинувши під натиском ворога свою вужчу Батьківщину Галичину — йшли здобувати столицю Соборної України. Це були змучені доценту люди, котрі, зоставшись без політичного проводу (Уряд Західньої Области УНР ще в осени 1919 р. покинув Україну й виїхав закордон) — втратили віру в свої сили.

А все ж прагнення єдиної спільної армії Соборної України, що то яскравим вогнем, то маленькою іскрою освічувало галичанам їх страхітливу долю зимою 1919-1920 рр., — є для нас навіть і тепер дуже цінним історичним доказом: вояцьке серце не хотіло знати Збруча, для вояцького серця була одна, а не дві України. — Одна й Єдина, Суверенна й Соборна — Українська Народна Республіка.

КОНФЕРЕНЦІЯ КАНАДІЙСЬКОЇ АСОЦІЯЦІЇ СЛАВІСТІВ

Між 30-им травнем і 15-им червнем ц. р. відбулися Конференції Наукових Товариств Канади в Торонтонськім університеті. До складу цих товариств належить і Канадійська Асоціяція Славістів, що відбула свою конференцію 4-го і 5-го червня.

В програмі були наступні доповіді: И. Кіршбаум (Монтреальський унів.): „Святі Констянтин і Мефодій у Словаччині"; О. Старчук (Албертійський унів.): „Слов'янські елементи в румунській мові"; М. Младеновіч (МекҐіл університет): „Турецькі впливи в сербській мові"; К. Біда (Оттавський унів.): „Впливи Хроніки Нестора на Слово про Ігорів похід"; Ю. Луцький (Торонтонський унів.): „Совєтське зображення Шевченка"; Л. Рабцевіч-Зубковскі (Монтреальський унів.): „Сер Казимир Ґзовскі та міжнародний міст через ріку Ніяґара"; В. Н. Литвинович (Оттавський унів.); „Навчання російської мови в Східній Канаді"; Т. Ф. Домарадзкі (Монтреальський університет): „Міцкевіч і славісти"; Ґ. В. Сімпсон (Саскачеванський унів.): „Майбутність українських студій в Канаді"; Л. І. Страховскій (Торонтонський унів.); „Пушкін і царі Александер І та Николай І". Тільки останні три доповіді були публічні.

Проф. Я. Рудницький з Манітобського університету не вспів приїхати з Европи на цю конференцію й тому його доповідь „Слов'янська мовна карта Канади", на жаль, не могла відбутися. Також відпала зголошена доповідь проф. Клер-Собелла (унів. Брітіш Колюмбії) на тему „Фонеми в російській мові".

Глибоке враження на присутніх викликала дуже змістовна доповідь проф. Ґ. В. Сімпсона, в якій достойний знавець слов'янського світу висловив своє довір'я до цієї асоціяції й окреслив її ролю в дальшому розвитку слов'янських студій в Канаді. Давши загальну характеристику слов'ян, проф. Сімпсон підкреслив велике значення розвитку українистики в середніх школах Канади з високим відсотком учнів українського роду, і в університетах. Проф. Сімпсон підійшов до цієї проблеми з політичного, практичного й культурного кута зору, вказавши при тому на позитивні наслідки навчання українистики. Вони матимуть велике значення не тільки на канадійському ґрунті, але й на міжнародній арені, заявив проф. Сімпсон.

На Конференції Канадійської Асоціяції Славістів приявні професори обговорили низку питань спільного зацікавлення, справу координації і плянування научних програм, підручників, тощо. При цьому професори цікавилися й розбудовою поодиноких департаментів і відділів слов'янських студій в канадійських університетах, бібліотеках і т. п. Замітне було в приватних розмовах зацікавлення Українською Бібліотекою ім. Романа Ґонсета в Албертійськім університеті, що творить важливу підкладку для поширення славістики в тому університеті.

На конференції взяли участь 25 професорів із шести канадійських університетів. Почесним головою Асоціяції є проф. В. И. Роуз, бувший голова слов. департаменту в Оксфордськім університеті, тепер професор в університеті Бріт. Колюмбії. На новий акад. рік 1955-56 вибрано наступний виконавчий комітет Канадійської Асоціяції Славістів: голова — проф. Ґ. В. Сімпсон (Саск. унів.); заступники голови — проф. П. Юзик (Манітоб. унів.), проф. Т. Ф. Домарадзкі (Монтреальський унів.) і проф. М. Младеновіч (МекҐілл унів.); секретар і скарбник — проф. О. Старчук (Албертійський унів.); асистент-секретар — проф. И. Кіршбаум (Монтреальський унів.).

На цій конференції рішили також видавати нову публікацію цієї наукової асоціяції і для цієї цілі вибрано видавничий комітет: проф. В. И. Роуз, проф. Ю. Луцький і проф. Л. І. Страховскій.

Чергові конференції Канадійської Асоціяції Славістів відбудуться під час конференцій інших наукових товариств Канади: в червні 1956 року в Монтреальськім університеті, 1957 р. — в Оттавськім університеті, 1958 р. — в Албертійськім університеті.

Проф. О. Старчук із Албертійського університету офіціяльно заступив свій університет на Національній Конференції Канадійських Університетів, на якій взяли участь президенти університетів, декани факультетів і делеґовані професори.

О. С.

ЧЛЕНСТВО В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ, ЦЕ ВАШ НАЦІОНАЛЬНИЙ ОБОВ'ЯЗОК І ОСОБИСТИЙ ІНТЕРЕС! ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. СОЮЗУ!

А. К.

ВИКАЗ УНФОНДУ З МІСТА ШИКАҐО

У висліді діяльности Українського Народного Фонду, постало своєрідне видавництво, а саме — окремі місцевості почали видавати свої Викази Платників і Жертводавців Народного Фонду. Мета цих Виказів — інтенсифікувати справу сплати Національного Датку серед громадян певного міста чи поселення.

Перед нами таке видання, а, власне, Виказ Платників і Жертводавців УНФонду міста Шикаґо й околиць за п'ять років існування УНФонду.

Це видання вирізняється від інших подібних тим, що друковане не на циклостилі, а в друкарні. Це — брошура на 40 сторінок великої вісімки.

Микола Гальчипак із Шикаґо, найкращий збірщик на „Народний Фонд" (за 1952-54 рр., зібрав ок. 5,000 дол.)

Виказ містить прізвища усіх Платників і Жертводавців міста Шикаґо, яких є понад три тисячі осіб, при чім у Виказі зазначено, хто і скільки платив кожнорічно на протязі п'яти років. (У рубриці за 1954 рік не зазначено лише тих, що прислали свій Даток після 15 квітня ц. р., коли Виказ, уже вийшов з друку). Після появи Виказу, в Шикаґо жартували, що Виказ є „найбільш почитна книга". Справді, всі нею цікавляться. Поперше, щоб з'ясувати, чи належно записані датки і пожертви окремих осіб, а, по друге, щоб „сконтролювати" й сусідів та знайомих.

Треба зазначити, що Виказ з'явився, як наслідок наполегливої праці та великої уваги, що протягом 5 років була приділена в Шикаґо справі УНФонду. „Ліга Американців Українського Походження" — була тією організацією, що від самого початку існування Фонду запровадила у себе збирання Датку по домах. В наслідок того Шикаґо було завжди на першому місці, випереджаючи усі великі міста, де живуть українці. Головою Ліги, як відомо, є наш заслужений громадянин Іван Дужанський, а секретарем мец. Володимир Ничай. Власне, п. Ничай, поруч інших членів Виділу Ліги, був тим головним діловим „промотором", що повсякчас дбав у Шикаґо про Народний Фонд та організував збірки, не шкодуючи свого часу та енергії. Збирання Національного Датку завжди було організоване в Шикаґо на ширшу скалю і в акції брали безінтересовну участь десятки людей. У Виказі, на вступі, дуже доречно, подано прізвища всіх Пань і Панів Збірщиків, а між ними й тих, що зібрали по 1,000 долярів й вище. Як відомо, праця збірщиків дуже нелегка — як під оглядом технічним, так і моральним — і тому всім збірщикам, за їх працю, належиться повне признання. Серед збірщиків, як зазначено вище, є низка осіб, що зібрали поверх 1,000 долярів. Не маючи можливости поіменувати усіх, зазначимо бодай цих останніх. Ними є: Пані — Ракуш Ірина і Романченко Марія, і Панове: Бардахівський Олекса, Гальчишак Микола, Ткачук Микола, Ничай Володимир, Шпикула Тарас, Сенчишак Микола і Кутко Ігнатій. А серед усіх вирізняється ще найбільшою наполегливістю й успіхом Гальчишак Микола, що сам зібрав поверх 5,000 долярів!

Виказ Ліги вирізняється від інших ще й тим, що наприкінці містить також оголошення різних українських фірм м. Шикаґо. Прибуток з цих оголошень частинно покрив видаток на цю безперечно потрібну й корисну книжку: вона взагалі дає перегляд українських громадян м. Шикаґо, власне, тих громадян, що не занедбують національних інтересів і своїм „грейцаром" ідуть на поміч українській справі.

Виступ Балету Балетної Школи „Аполлон"

В кінці минулого зимового театрального сезону, несподівано для всіх, на мистецькому небі засяяло сузір'я ясних зірок. Сузір'я це: українські діти, що вивчають балетне мистецтво в студії „Аполлон" під керівництвом проф. Анни Заварихиної, при асистенції її сина Ярослава Заварихина.

Студія „Аполлон" показала двічі свої досягнення балетного мистецтва. 2-го квітня 1955 р. в „Ітон Авдиторії" і 15-го травня в „Авдиторії УНО" в Торонто.

Протягом двох годин публіка перебувала в чарах казкових рухів молодих артистів, чудесного одягу, світлових ефектів і т.д. Просто повірити тяжко, що за такий короткий час, бо не минуло ще й року проф. А. Заварихина змогла досягти таких високих наслідків. Це в першу чергу велика заслуга в відданій праці і академічній освіті балетного митецтва проф. А. Заварихиної, і далі це свідчить, що наша молодь дуже талановита.

Дивишся на сцену і просто очам своїм не віриш. Балерини, справжні балерини, яких протягом десятків літ бачив на великих професійних сценах, такі ж рухи, такий же стиль, манери і т.д. Тільки наші балерини мініятюрні. Дуже приємні, милі для ока. Звичайно майстерністю великих і справжніх балерин вони ще не володіють уповні, але йдуть вже по вірній дорозі і в свій час я певен, деякі з них доженуть і великих і стануть гордістю своєї нації. Для них відкриються широко двері в великий віт.

Виступи ці надзвичайно приємно і мило вражають. І недарма адміністрація „Ітон Авдиторії" висловила особливу подяку проф. Анні Заварихиній і відмовилася від 100 долярів за приміщення під цей балетний виступ, додавши, що цей дитячий виступ рідкісний і прекрасний.

Участь приймало 70 дітей-учнів. Дано 40 танців в які входили: сольо, дуети і групові. Різнобартність: Клясика, Екзотика, Плястика, Характерність. Українські, еспанські, циганські, татарські, індійські танки. З великим смаком підібрані кольори костюмів, відчувається справжня театральна дисципліна від найбільших до найменших. Граціозність поклонів просто чарувала в кожному русі кожної дитини. Відчувалась школа певної і кріпкої руки, що веде до ще більших перемог. Популярність проф. А. Заварихиної швидко поширюється, бо в її студії є вже учні крім українських дітей, — англійські, французькі, литовські і білоруські.

Рості, представники Канадійського Національного Балету щиро вітали з успіхами студію „Аполлон" і висловили надію, що в майбутньому, при умові наполегливої праці в цій галузі наші діти посядуть почесні місця в канадійському національному балеті.

В центрі уваги балетного виступу (Ітон Авдиторії) був Ярослав Заварихин, син танцюриста і балетмайстра Василя Заварихина, що в свій час своїми виступами завоював собі всесвітню славу у найвибагливіших глядачів і як українець не мало прислужився для своєї Батьківщини. Висока школа батьків проявилася і в виступах Ярослава Заварихина. Виконані ним танці: „Римський Воїн" із балету „Петронія" муз. Шуберта, „Сон Троянди" з балету „Спектер де ля роз" муз. Вебера, „Богемія" муз. Брамса, Індійський танець муз. А. Селеник, стилізований Яролавом Заварихиним „Гопак". Всі ці танці виконані досконало високомайстерно, захоплююче зробило на глядачів незабутнє приємне і миле враження.

Серед учнів дуже виразно виділилися як талановиті виконавці балету такі діти: Леся Білошицька, що виконала танець „Вмираючий Лебідь" муз. Сен-Санс, еспанський танець муз. Глазунова, „Комічна Полька" з Стефою Коваль, теж обдарованою дівчиною та інші. Зеня Шевчук, що виконала „Ґавот" муз. Лінки, вальс із балету „Копелія" муз. Л. Деліб та інші.

Іванка Вітушинська мала особливий успіх в виконанні пластичного танцю „Хайтарма" із балету „Бахчисарайський Фонтан". Маленька Марійка Барчинська, виконала танець „Гуцулка" муз. Заревич, ця дитина не бачила прекрасної Гуцульщини, не знала стилю і характеру її життя, але як вона чудесно втілила в своє виконання всі найпривабливіші і типові риси цієї сонячної місцевости. Звичайно все це одержава вона від проф. А. Заварихиної і талановито передала глядачам. Далі танець Ігора Томків „Жокей", як непримушено, легко і переконливо виконав він своє завдання. Казав Тарас Бульба: „о, Остап буде добрий козак" а я скажу: о, Ігор Томків, колись буде добрий артист балету". Чотирилітня Евгенія Левицька і п'ятилітний Василь Бень виконали танець „Козак". Ця мила пара дуже порадувала почуттям ритму, що в такі роки не всім дається. З успіхом виконали танці: Оля Сименюк, танець „Козир дівка", Квітка Зорич танець „Полтавка", Оля Романенчук, виконала циганський танець.

По закінченні програми вечорів проф. Анну Заварихину шанували квітами і дружніми оплесками.

Музичний супровід перебував в майстерних руках концертмайстра К. Олешкевича.

Г. Ярошевич

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Гемпстед, Н. Й.

Збірка на цілі УККА

Свого часу „Свобода" подала коротку згадку про Шевченківський Концерт, що був улаштований у Гемпстеді.

Нині можна відзначити ще одне добре діло, що сталося у зв'язку з тим концертом. А саме, в православній церкві, в ту саму неділю, відбулася панахида за душу Тараса Шевченка, після якої, на заклик тодішнього пароха о. д-ра Колодницького, парафіяни зложили суму 25 дол. на потреби УККА. Відповідний чек п. І. Сельський передав Відділові УКК в Гемпстеді, звідки збірку переслано до Централі.

Цей чин громадян м. Гемпстед хай стане прикладом для всіх нас, бо праця Централі УККА передовсім залежить від матеріяльних можливостей.

В. П.

Міннеаполіс, Мінн.

Українська відпочинкова оселя

Цього року українці Міннеаполіс і Ст. Пол, Міннесота, матимуть змогу ловити рибу у власних „територіяльних водах", вигріватися в відпочинкові дні на власному піску на березі гарного озера і відпочивати під розлогими дубами на власній відпочинковій оселі, де всі хоч раз у тиждень матимуть змогу зустрічатися, затіснювати дружні взаємини і в такий спосіб виробляти і зберігати почуття приналежности до однієї великої родини. Найголовніше однак це те, що врешті пощастить зорганізувати дитячу відпочинкову оселю, в якій діти під час літніх вакацій матимуть змогу провести час серед природи і в забаві навчитися про Україну, яка для багатьох починає вже ставати тільки порожнім звуком. У минулому справа організації такої оселі розбивалася через брак відповідного місця і закуплення власної площі стало конечністю. Тому минулого року місцеві організації МУН, ОДВУ і Золотого Хреста започаткували були акцію закуплення такої площі, яка могла б служити водночас і для дитячої оселі і взагалі для літнього відпочинку і пікніків всього громадянства.

У ході організування цієї справи ініціятори вирішили поставити її на загально-громадську площину, щоб оселя стала власністю не кількох організацій, а всього громадянства. Тому то створено було незалежну акційну спілку „Українсько-Американська Відпочинкова Оселя у Міннеаполіс-Ст. Пол" (Twin City Ukrainian American Recreation Camp Inc.), яка і закупила 15-акрову площу над берегом великого і мальовничого озера Кун Лейк, 25 миль від Міннеаполіс і Ст. Пол. Спілка зареєстрована в стейтовому уряді і має право продавати акції (шери) в ціні $10 кожна. Членом Спілки може стати кожен повнолітній українець (українка), з правом закупу необмеженої кількости акцій, при чому кожна акція дає один голос на зборах Спілки. Спілкою керує Дирекція з семи членів (першим головою дирекції був обраний професор Міннесотського університету О. Неґрицький-Грановський) і п'ятичленна Управа, головою якої є тепер п. С. Коцюба.

Основною метою Спілки є зорганізування дитячої оселі. Щоб придбати фонди на ту ціль і покрити кошти площі, Спілка наймає площу для пікніків, що їх наші церковні громади й організації влаштовують щорічно, платячи солоні гроші за винаймлення чужих площ, байдуже чи пікнік відбувся чи й ні, якщо погода не сприяє. Цього року наші організації матимуть змогу влаштовувати вже пікніки на власній українській площі за дешеву оплату, яка йде на важливу справу виховання наших дітей.

3-го липня ц. р. має відбутися врочисте відкриття оселі. Слово „оселя" вжите тут у дещо символічному значенні, бо оселі в повному розумінні цього слова і так, як її плянує Спілка, ще нема. Є велика і гарна площа, частинно прочищена вже силами і жертвенною працею членів і не-членів Спілки; частина берега озера приготована вже до купання і є вже навіть кілька човнів для ентузіястів рибальства. До часу відкриття оселі має бути викінчений новий великий будинок з кухнею і великою залею для імпрез, запроєктований архітектом Наконечним. У дальшому запляновано збудувати окремий будинок для дітей, упорядкувати повністю всю площу і зробити її справді місцем, яким українці Міннесоти могли б гордитися перед чужими. Однак це все вимагає наполегливої праці і підтримки всіх українців Міннеаполіс і Ст. Пол, бо це ж власність усіх і потрібна для всіх без вийнятку, а зокрема і в першу чергу потрібна для нашої молоді і дітей.

Ю. Пундик

Дітройт, Міш.

Свято Лицарів Залізного Хреста

Докладніше — це було Свято з приводу 35-річчя 1-го Зимового Походу, величне своєю тематикою і зворушливе своїм змістом; а влаштоване Об'єднанням б. Вояків-Українців, відділ у Дітройті.

При пульті доповідача — учасник цього славного походу ген.-хор. Михайло Крат. В авансцені на барвистому тлі величезний залізний хрест УНР і схрещені шаблі, квіти, прапори, а ближче до глядачів і доповідача карта з зазначенням шляхів походу і місць, що ввійшли в його історію.

Розповідаючи про перипети цього одчайдушного чину, що не має прикладу в історії, який почався 6 грудня 1919 р. після Свята Зброї в містечку Чортория на Волині, ген. Крат виявив не вперше свій талант потрясти душами слухачів, коли йде про геройство українських вояків у добі Великого Зриву. Бо і справді: чи не належалась їм назва „лицарів абсурду", тим, що не захотіли йти за польські дроти, а рішились об'єднатись із повстанцями в запіллю ворога, дарма, що на 10,000 була ледве третина здібна носити зброю... Решта лежала на возах збита з ніг тифозною гарячкою... Але міць духа в цієї невеликої армії погано озброєної і ще гірше одягненої і взутої, була така, що за 5 місяців пройшла вона в запіллі ворога 2,500 км., відбувши 50 бойових дій з таким ефектом, що з пропозиціями співпраці звертались до неї і большевики і денікінці.

Глибокі і разом з тим сумні рефлексії мусіло викликати в слухачів звернення старого бойового генерала до молоді, з прикрим болю, але правдивим додатком: „якої на залі немає". Так! Молодь була майже зовсім відсутна, так, як її теж нема або як є, то в мінімальній кількості, на всіх інших академіях і святах, якщо вони тематично не зазублюються об події перед чи під час або й після 2-ої світової війни.

Треба підкреслити, що доповідь ген. Крата була дуже повчальна і жаль, що вона пройшла через вуха до серць тільки нечисленної авдиторії (старша ґенерація теж не дуже дописала). До того ж на залі були співучасники славетного 1-го Зим. Пох. яких прізвища прочитав зі сцени голова ОбВУ., Відділ у Дітройті, сот. Іван Білоус. Ось вони: 1) Нач штабу Запор. Дивізії ген.-хор. Михайло Крат, 2) пом. командира Кінного Запор. Полку полк. Дмитро Жупінас, 3) сотник 3-го Кінного полку Григорій Гольман, 4) сотник Київської дивізії Маркіян Кардашенко, 5) хорунжий Харитон Лисенко, 6) бунчужний полку Чорних Запоріжців Сергій Сокирник, 7) козак Володимир Кучабський і врешті 8) Евдокія Михайлівна Крат, з дому Шевченко, яка щоправда в рядах не воювала, але як зв'язкова, як передавачка вістей і опікунка хворих та ранених, відзначена Залізним Хрестом.

Авдиторія бурхливими оплесками вітала кожну з названих осіб.

На закінчення першої частини Свята, започаткованого вступним словом голови сот. І. Білоусом та відданням чести покійним учасникам 1. Зим. Походу, прочитано телеграму Ради Ордену Лицарів Залізного Хреста.

Друга частина була музично-вокальна, з виступами віртуоза-скрипака проф. Волод. Вірстюка і чоловічого хору „Боян" під батутою Яр. Филипова.

В. Н-вич.

Филаделфія, Па.

Прийняття Президента УНР в екзилі д-ра Ст. Витвицького у Филаделфії

В суботу, дня 4. червня ц.р. напередодні Академії в честь гол. от. С. Петлюри, українська громада у Филаделфії вітала окремим прийняттям Президента Української Народної Республіки в екзилі, д-ра Степана Витвицького.

Прийняття зорганізував Провід Товариства Прихильників Української Народної Республіки. На прийняття явилось понад сто представників усіх українських установ і організацій Филаделфії й околишніх місцевостей. Прихід Президента Витвицького зустріли приявні делеґати повстанням з місць і рясними оплесками. За президіяльним столом побіч Президента Витвицького засіли: Митрополит Йоан Теодорович, Архієпископ Мстислав Скрипник, д-р Володимир Галан, пані Олена Лотоцька, капітан - лейтенант Св. Шрамченко, дир. Володимир Дорошенко й інші. Привітальне слово від господарів виголосив п. П. Панасюк, який передав провід у руки тостмастера п. Івана Поритка.

Першим вітав Президента Митрополит Йоан Теодорович в імені не лише всіх своїх вірних українців на терені ЗДА, але теж і в імені тих українців, які без релігійного пастиря залишились на рідних землях і яких Владика вважає членами Церкви і своїми вірними. Від бувшого вояцтва склав привітання Голова Об'єднання бувших Вояків Українців у ЗДА — д-р Володимир Галан, який поділився із приявними своїми споминами про свої зустрічі з усіма трьома президентами України — з Симоном Петлюрою, Андрієм Лівицьким і теперішнім головним репрезентантом української державности Президентом Витвицьким.

Архієпископ Мстислав, вітаючи Президента, говорив про той вояцький дух, який живе у ньому, як у колишньому учасникові збройної боротьби Української Народної Республіки, і який живе і в теперішній мирній дипломатичній боротьбі за волю України — боротьбі, яку веде Державний Центр із Президентом УНР в екзилі у проводі. Від зорганізованого жіноцтва вітала Президента Витвицького пані Олена Лотоцька — голова Союзу Українок Америки.

ноцтва вітала Президента Витвицького пані Олена Лотоцька — голова Союзу Українок Америки. Вона підкреслила велику відданість для праці для свого народу у Президента Витвицького і бажала йому многих літ. Далі привітання складали: проф. Дорошенко від УВАН і НТШ, капітан Шрамченко від колишніх старшин і моряків Української Фльоти, п. В. Басюк від організацій Филаделфії, д-р Сендзік від організацій Трентону, п. Кобрин від організацій Честеру, полк. Шкарупа від організацій Вілмінґтону, письменник Зосим Дончук від Союзу Українських Національних Демократів, д-р Осип Голінатий від „Самопомочі", адв. Т. Свистун від Українського Робітничого Союзу, полк. Ю. Івченко від Союзу Земель, інж. Теофіль Бак-Бойчук від Філії Українського Конґресового Комітету у Филаделфії, о. прот. Савчук від православної громади у Филаделфії, п. Гнатченко від парафії св. Покрови й інші.

Після привітів Президент виголосив довшу промову, в якій з'ясував політичне становище, вияснюючи головно широку діяльність Українського Державного Центру. Президент Витвицький підкреслив незалежну, вповні самостійницьку політику Українського Державного Центру, який являється переємцем традицій Української Народної Республіки і діє з повною відповідальністю своєї ролі і своїх обов'язків.

Під час прийняття була подана вечера у підготовці Комітету Пань.

Т.

ЗАКЛИК

КУРАТОРІЇ УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСЬКОГО ФОНДУ ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА В АМЕРИЦІ

ДОРОГІ СЕСТРИ Й БРАТТЯ!

Місяць липень — це місяць українського студента!

За згодою УККА, в цім місяці Кураторія УСФ проводитиме, як минулого року, збірку на цей фонд, що в травні цього року перший раз роздав 14-ти студенткам і студентам поворотні стипендії в сумі 2,700 долярів. Так жертвенність нашої громади пустила в рух велике діло! Ціль його: виховати для України й Америки свідомих громадян-патріотів, науковців і професіоналістів, що в майбутності стануть гнивим звеном наукової, культурної, економічної й політичної праці поміж Америкою й Україною, основаної на щирій приязні обох націй.

Кураторія УСФ і цей рік гаряче закликає всіх американців українського роду й всю українську громаду, всі організації і централі, щедрими дарами засвідчити, що вся українська спільнота в Америці вміє наше завдання оцінити та що уважає нашу молодь за спільних дітей всієї громади нашої.

До серця, до сумління й чести Вас усіх, дорогі Сестри й Браття, апелюємо і просимо слати Ваші пожертви на адресу:

Ukrainian Student Fund, Inc.
302 W. 13th Street, New York 14, N. Y.

Кураторія Українського Студентського Фонду:

Проф. Роман Смаль-Стоцький, Антін Батюк, адв. Степан Ярема, Дмитро Галичин, проф. Кость Кисілевський, Дмитро Кульчицький, Йосип Лисогір, Володимир Петришин, Василь Пуйда, проф. Джан Решетар, проф. Юрій Шевельов, Степан Спринський, проф. Володимир Тимошенко, проф. Михайло Ветухів, проф. Джан Задрожний, проф. Микола Зайцев.

Гості на „Союзівці"

(за час від 11 до 20 червня 1955)

Пані і Панове: Сидор Іван, Асторія, Н. Й.; Пресковяч Василь, Анна, Ансонія, Конн.; Федів Іван, Ню Йорк, Н. Й.; Івакицький Михайло, Джерзі Ситі, Н. Дж.; Федів Іванна, Дж. Ситі; Фурка Марія, Дж. Ситі; Садівна Марія, Дж. Ситі; Заблоцький Іван, Емілія, Дітройт; Заблоцький Марія, Анна, Дітройт; Шламські Іван, Маланія, Лонґ Айленд; Семко Александер, Анна, Асторія, Н. Й.; Штогрин Юрій, Надія, Ню Йорк Ситі; Кушпір Юрій, Христина, Ню Йорк Ситі; Міляновіч Мілдред, Дж. Ситі; Ценко Олена, Дж. Ситі; Масаковська Ольга, Дж. Ситі; Мізюк О., Трентон, Н. Дж.; Муляр Лев, Розалія, Н. Арлінґтон, Н. Дж.; Колодій Іван, Наталія, Н. Й.; Волуйчик Евген, Елизабет, Н. Дж.; Волуйчик Роман, Дж. Ситі; Данильченко Микола, Наталія, Покіпсі; Венке Отто, Мирослава, Зірка, Нюарк, Н. Дж.; д-р Ґалан Володимир, Филаделфія, Па.; Ковальчук Михайло, Филаделфія; Даковський Мирослав, Джемейка, Л. Ай.; Отець Греськів Павло, Дж. Ситі; д-р Падох Ярослав, Магва, Н. Дж.; Журавець Василь, Нюарк, Н. Дж.; Кирчів Наталія, Дж. Ситі; Кирчів Ева, Дж. Ситі; Олсон Нел, Дж. Ситі; Олесницька Ярослава, Нюарк; Мудра Дарія, Елизабет; Боянівська Лідія, Елизабет; Іваник Іван, Ева, Елизабет; Кусеов Роман, Емілія, Ню Йорк Ситі; Яримович Мих., Бронкс, Н. Й.; Мадилюк Стефан, Емілія, Филаделфія; Буланчук Петро, Йонкерс, Н. Й.

Господарські Вісті

МІЧЕЛЛ НЕ ВІРИТЬ У ВЕЛИКІ СТРАЙКИ ЦЬОГО РОКУ

Секретар праці Джеймс П. Мічелл сказав, що хоч деякі люди в уряді і поза урядом побоюються, що цього року може бути більше страйків як в попередніх роках, то він у це не вірить. „Я вірю, казав Мічелл, що представники світу праці і представники підприємців знайдуть стільки сприту, що розв'яжуть всі непорозуміння без страйків". Мічелл казав, що цього року треба буде заключити багато договорів між представниками підприємців і організованого робітництва, і що треба буде перемогти великі трудноші, щоб знайти спільну платформу.

УРЯД НЕ МАЄ МІСЦЯ НА ПШЕНИЦЮ

Секретар рільництва, Езра Тефт Бенсон заявив на пресовій конференції, що уряд має стільки пшениці, що не може знайти місця на її приміщення. Він казав, що недавно винайняв на пшеницю 100 кораблів, які стоять в портах Пацифіку, але й це ще замало. Після цьогорічних жнив Америка матиме запасів пшениці на повні два роки.

ФАРМЕРСЬКІ ПРОДУКТИ ЗМЕНШИЛИСЯ НА ОДИН ВІДСОТОК ВПРОДОВЖ МІСЯЦЯ

Департамент рільництва повідомляє, що від половини квітня до половини травня ціни на фармерські продукти зменшилися на один відсоток. Індекс цін на фармерські продукти виносить тепер 224. (Цей індекс в роках 1910-1914 виносив 100). На зменшення індексу мало вплив подешевшання рогатої худоби, молока, яєць та полуниць. Але одночасно зменшився на один відсоток і індекс товарів, які купують фармери, головним чином подешевшали корми для худоби.

КОНСЕРВАТИВНИЙ КАПІТАЛІЗМ СТАЄТЬСЯ НАРОДНИМ КАПІТАЛІЗМОМ

Бувший директор Адміністрації Допомоги Закордонові Гарольд Е. Стассен заявив в інтерв'ю, що давній консервативний капіталізм перемінився в „народний капіталізм", що найбільше бентежить комуністів, які твердили і твердять, що капіталістична система мусить привести до господарського хаосу та руїни світової господарки. Найважніше в боротьбі між Сходом і Заходом, казав Стассен, це те, що в вільному капіталістичному світі далековища життєва стопа сірої людини в порівнанні з країнами комуністичної диктатури. Щоб втримати той корисний для Заходу стан, ЗДА, на думку Стассена, повинні співпрацювати в господарській ділянці з вільними державами Азії та Латинської Америки. Тепер вже не треба негайної допомоги закордонові, тільки треба американської співпраці з вільними державами світу.

НЕДАВНІЙ ПОЛОНЕНИЙ — ДОМА ІЗ ДІТЬМИ

Полковник летунства Едвин Л. Геллер, звільнений недавно китайськими комуністами з полону, переглядає в себе дома (Віннвуд, Па.) разом із дітьми одержану з усіх сторін світу пошту (він одержав понад 300 листів і хоче відповісти на всі листи особисто).

Уряд резиґнує з оскарження Латтімора

Вашинґтон. — Генеральний прокуратор Герберт Бравнелл повідомив, що уряд резиґнує з дальшого обвинувачування професора Овена Латтімора, якого від 1952 року оскаржував у кривоприсязі. Недавно суд відкинув два пункти в урядовому обвинувачуванні Латтімора. Залишилися ще інші пункти урядового оскарження, але уряд втратив надію довести Латтіморові кривоприсягу, і тому скаргу проти нього. Латтімор був дорадником уряду в далекосхідних справах і 1952 р. зізнав, що він не підтримував китайських комуністів, ані не був симпатиком комуністів. — Уряд мав вісті, які доводили протилежне, але в суді не міг цього довести, і тепер, після трирічного обвинувачення — відкликає свою скаргу проти Латтімора, який тепер находиться в Европі, де виголошує доповіді.

Закінчив з відзначенням економічні студії

Ростислав Соневицький, що від 1952 р. студіював на економічному відділі у Ситі Каледж в Ню Йорку, дня 15 червня ц.р. закінчив Каледж з відзначенням. Р. Соневицький прибув до ЗДА в 1950 р. і є наймолодшим сином Михайла й Ольги Соневицьких. Д-р М. Соневицький, професор Академічної гімназії у Львові, виемігрував з родиною з Галичини в 1945 році, перебуваючи до 1950 р. у Відні і Зах. Німеччині. Не зважаючи на дуже тяжкі матеріяльні обставини і брак правного становища, п-во Соневицькі, вже на еміґрації дали виховання й вищу освіту своїм трьом синам: Леонід Соневицький закінчив Університет з титулом доктора філософії і як молодий історик є тепер звичайним членом НТШ і УВАН. Ігор Соневицький закінчив Музичну Консерваторію у Відні, тепер відомий композитор, диригент, проф. Українського Музичного Інституту в Ню Йорку, постійний співробітник „Свободи". Ростислав Соневицький, після відбуття військової служби, готується до дальших студій на Університеті в ділянці економічних наук. Родина Соневицьких належить до членів УНС.

● Східньо-берлінський посадник, комуніст Фрідріх Еберт, звернувся до західньо-берлінського посадника, соціял-демократа д-ра Отто Зура з листовою пропозицією відбути спільну конференцію для „нормалізації відносин" у поділеному місті. Зур відповів, що він погоджується на переговори між технічними фахівцями, але заперечує проти конференції, яка викличе враження, що західньо-берлінська міська управа визнає комуністичне правління в східньому Берліні.

● Тіта називають в Югославії „найкращим клієнтом Путніка", югославського бюра подорожів. Хоч Тіто почав виїздити з Югославії після війни вперше в 1953-му році, коли відвідав у Лондоні Черчила і був прийнятий королевою Єлизаветою, проте від того часу набрав він великого замилування до подорожування по світі. Під час війни, у 1944 році, він потайки літав до Москви на побачення з Сталіним. Раніше він працював, як аґент Комінформу „під кличкою Вальтер".

● В Індонезії стався цікавий конфлікт між президентом Сукарно і армією. Президент, як номінальний начальний вождь армії, призначив шефом штабу армії генерала Бомбанґа Утойо. На заклик тимчасового команданта армії полк. Любіса, всі старшини збойкотували офіційні імпрези й прийняття, призначені у зв'язку з цією номінацією і недвозначно загрозили бунтом, якщо президент не відкличе цього призначення. Чому старшини так дуже недолюблюють ген. Утойо — часописи не пишуть.

ТАРЗАН, ч. 3490. Наказ до відвороту

Дюрю з своєю слабою зброєю не могли протиставитися арабським рушницям. Багато з них згинули одночасно з ватажком.

Тарзан знав, що напад буде безуспішний. — Назад!, — загукав він, — відступайте в джунґлі!

Войовники послухались, але коли почали вони відступати, араби кинулися за ними.